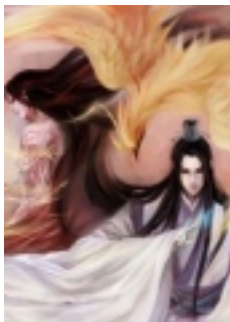

Ngộ Ma

Contents

Ngộ Ma	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	39
13. Chương 13	43
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	54
18. Chương 18	58
19. Chương 19	63
20. Chương 20	65
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	79
25. Chương 25	81
26. Chương 26	85
27. Chương 27	88
28. Chương 28	92
29. Chương 29	95
30. Chương 30	99
31. Chương 31	102
32. Chương 32	104
33. Chương 33	107
34. Chương 34	111
35. Chương 35: Vì Thanh	115

Ngộ Ma

Giới thiệu

Thể loại: thần tiên , ma quái, cường công cường thụ, si tình công, lạnh lùng thụ, ngược luyến tàn tâm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngo-ma>

1. Chương 1: Tiết Tử

Đó là một buổi tối rét lạnh lạ thường, trong không khí dày đặc mùi máu tanh.

Lăng môn vừa trải qua một trận tai ương.

Thục sơn linh mạch, vốn là nơi tụ tập của những kẻ cầu đạo tu tiên, bao gồm nhiều môn phái, Lăng môn là một trong số đó. Mấy trăm năm qua, trong cấm địa sau núi của Lăng môn có phong ấn một ma vật từ viễn cổ, đệ tử trong môn không được phép tới gần. Nhưng vào một đêm, ma vật đột nhiên trốn ra được, đệ tử Lăng môn ngăn cản không kịp, chết hơn phân nửa.

Gốc quế hoa trong viện tỏa ngát hương, nở ra những cánh hoa trắng muốt, an an tĩnh tĩnh, máu chảy thành sông.

Tại cửa, thiếu niên áo trắng nhuốm máu, một tay cầm kiếm, đang cùng ma vật đối diện.

Phù văn màu đỏ che phủ khắp toàn thân ma vật, tóc đen như mực, đôi mắt ám vàng loé sáng, nửa cười nửa không nhìn chằm chằm thiếu niên dường như sắp ngã xuống trước mắt.

Thiếu niên chẳng qua mới tầm mười lăm tuổi, chưa bao giờ nhìn thấy sinh vật vừa yêu diễm vừa mỹ lệ mà lại khiến người khác cảm hận như vậy.

“Bổn tọa bị các người giam trong cái động bản thủ kia đã hơn mấy trăm năm, người nghĩ chỉ dựa vào người mà có thể ngăn được ta?” Vừa cười vừa chậm rãi đi về phía thiếu niên, con người của ma vật hơi co lại, “Không biết lượng sức”

Thân thể thiếu niên hơi run rẩy, nhưng không hề lùi bước. Cậu biết bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của ma vật này, có lẽ chỉ trong chớp mắt, sẽ ngã xuống thành một khối thi thể lạnh băng. Nhưng cậu cũng biết, chỉ cần tiếp tục kiên trì thêm một khắc nữa, giữ được ma vật ở trong viện, đợi được sư phụ quá quan ra khởi động Hàng ma trận, thì có thể chế trụ được ma vật này.

Đã... chết nhiều sư huynh đệ đồng môn như vậy, cho dù chỉ còn lại một mình cậu, thì có chết cũng không thể để ma vật ra khỏi cửa nữa bước.

Đối diện với nụ cười khinh thường của ma vật, thiếu niên khẽ nói: “Ta có thể sống đến bây giờ, tự nhiên cũng có bản lĩnh ngăn được người.”

Ma vật kinh ngạc nhíu mày, gió đêm lạnh thổi, cuốn lên mái tóc mai hỗn độn trên trán thiếu niên, lộ ra khuôn mặt mày kiếm mất tinh, tuấn lãng anh kiệt.

Hai mắt ma vật đột nhiên tròn to, sau một lúc, hần lộ ra một nụ cười như là hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu: “Trách sao khẩu khí cuồng vọng như thế, hoá ra là người – không ngờ năm đó sau khi phong ấn

được bốn toạ trong động người cũng dầu hết đèn tắt, kẻ cầu tiên lại rơi vào luân hồi, ha ha ha, cái mặt này vẫn thật đáng ghét a!”

Thiếu niên không hiểu được ý của ma vật, chỉ lạnh lùng trừng hấn. Cậu từ nhỏ đã được sư phụ mang về Lăng môn, dốc lòng dạy đạo, nghiêm nhiên trở nên nổi tiếng nhất trong nhóm đệ tử của nhất đại đệ tử. Tuổi còn nhỏ, đã được thăng thành thủ tịch đại đệ tử, nay tận mắt nhìn thấy sư huynh sư đệ từng người từng người đâm máu mà chết, sao không hận ma vật đến thấu xương.

Cho nên quyết tuyệt đến mức cả mạng cũng không cần, nhờ thế mới có thể đối diện với ma vật sát khí đầy trời này mà không hề sợ hãi.

Thật hiển nhiên, ma vật trước mắt cũng hận cậu đến thấu xương.

Lúc đầu nhìn thấy cậu dám ngăn cản hấn, ma vật nhiều lắm cũng chỉ lộ ra một nụ cười khinh miệt, chẳng thêm đoái hoài gì đến cậu. Nhưng vừa nhìn thấy mặt cậu, hấn đột nhiên lại bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, như thể có mối thù không đội trời chung với cậu. Ma khí mãnh liệt như ‘bài sơn đảo hải’ (đào núi lấp biển) tràn tới, thân hình đơn bạc của thiếu niên lung lay muốn ngã.

Chỉ trong nháy mắt, ma vật đã đến trước người cậu, một tay bóp cổ cậu, gương mặt yêu dã của ma vật hiện lên một nụ cười quỷ dị: “Bốn toạ trước giờ rất kén ăn, nhưng đối với linh hồn của người, vẫn là cầu mà không được a...” Liếm liếm môi, ma vật nhớ lại hơn mấy trăm năm trước gặp được tên thuật sĩ Lăng môn nọ, cường hấn dị thường, cũng hợp khẩu vị hấn dị thường. Vì để nuốt được sinh hồn của y, hấn đã đấu với thuật sĩ liên tục mấy ngày đêm, ai biết ngay lúc cuối cùng không để ý, bị thuật sĩ lừa vào Hàng ma trận, mạnh mẽ phong ấn hấn trong hang núi.

Khuất nhục như thế mấy trăm năm.

Thiếu niên trước mắt, mơ hồ có thể nhận ra bóng dáng của thuật sĩ năm đó. Cũng một đôi mắt đen như mực, cũng là thần tình quật cường không sợ.

Thật muốn một ngụm nuốt y... Đói khát suốt mấy trăm năm, thứ hấn muốn nhất, chính là sinh hồn cường đại mà thuần khiết như thế này.

Thiếu niên vẫn không nhúc nhích, mặc cho ma vật kéo cậu đến trước mặt hấn mà nhìn chăm chăm trông mắt của mình, cả đôi mắt hấn tràn đầy đói khát và tham lam. Khoé miệng cậu chậm rãi nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía sau ma vật, thấp giọng nói: “Chỉ đáng tiếc ... Người ăn không được”

Ma vật ngẩn ra, phản ứng được, vội vàng quay đầu nhìn thì đã muộn. Không biết từ khi nào sau lưng hấn đã bày ra Hàng ma trận, bằng pháp thuật của trận pháp, hai chân hấn bị giữ chặt, không thể cử động.

Lăng chương môn râu tóc bạc phơ, cuối cùng đã phá quan xông ra, ngay khi thiếu niên khiến chế được ma vật, không tiếng động ra phía sau hấn, khởi động trận pháp.

Ma vật chấn kinh sau, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn, kẻ sát vào tai thiếu niên thì thầm: “Thật đáng tiếc ... Nếu bốn toạ nuốt được sinh hồn của người thì đã có thể khôi phục hơn nửa phần công lực, sao dễ dàng bị hàng ma trận này vây trụ được. Nhưng mà ... May là bốn toạ đã lưu lại huyết mạch, ngày đó trọng sinh, nhất định sẽ lại đến tìm người, ha ha ha ...”

Cùng với tiếng cười điên cuồng, thân ảnh của ma vật dần dần biến mất trong Hàng ma trận, cuối cùng tiêu tán không thấy.

Thân hình thiếu niên rốt cuộc không cần phải chống đỡ nữa, liền mềm nhũn xuống, ho ra một ngụm máu, nửa quỳ xuống đất. Trước mắt chỉ thấy thi thể của đồng môn.

Lăng môn chương môn kéo cậu đứng dậy, thở dài nói: “Lăng Hoa, khổ cho người rồi.”

Thời điểm ông phi thăng sắp đến, đang bế quan tu luyện, không dự liệu được ma vật kia lại nhân cơ hội trốn ra, tạo thành thảm họa cho Lăng môn. Nếu ông có thể xuất quan sớm hơn, có lẽ ... sẽ không phải hy sinh tính mệnh của mấy chục đệ tử Lăng môn.

Lăng Hoa nhắm mắt cúi đầu, khoé mắt ửng hồng, một lúc sau, thấp giọng nói: “Là đệ tử vô dụng, không thể bảo vệ tính mệnh của sư huynh sư đệ ... Sư tôn, ma vật vừa rồi nói, hấn đã lưu lại huyết mạch, không

biết là ý gì?”

Chưởng môn thần sắc hơi biến, thật lâu sau, thở dài một tiếng: “Nghịch chương a ... Lăng Hoa, người đi theo ta.”

Trong lòng Lăng Hoa nghi hoặc, vội vàng đi theo phía sau chưởng môn, lúc vào hậu điện, chỉ thấy chưởng môn mở ra một gian mật thất, sau khi Lăng Hoa bước vào, nương theo ánh nến u ám trong phòng mới thấy có một nữ tử mặc áo vải thô ngồi ở mép giường. Nàng nghe thấy có tiếng động, nên lập tức quay đầu lại.

Lăng Hoa kinh ngạc, “Sư tỷ, sao người lại ở đây?”

Thì ra nữ tử kia chính là đại sư tỷ mất tích đã lâu của Lăng Hoa. Đối với vị sư tỷ này, từ lúc hiểu chuyện cậu đã cực kỳ thân thiết với nàng, xem nàng như thân tỷ tỷ của cậu. Vài năm trước sư tỷ đột nhiên vô cớ chạy khỏi Lăng môn, không biết tung tích, cậu còn khổ sở, vụng trộm xuống núi tìm nàng mấy lần, lại mãi không có tin tức của sư tỷ.

Tại sao, sư tỷ lại bị giam trong mật thất này?

Nữ tử vừa thấy cậu, lập tức giật mình, rồi lộ vẻ xấu hổ, nhẹ giọng gọi: “Sư đệ ...” lại nhìn thấy chưởng môn, sắc mặt trắng bệch, cúi đầu không nói.

Chưởng môn cười khổ một tiếng, thở dài nói: “Sư tỷ người năm đó tự tiện xâm nhập cấm địa, bị ma vật mê hoặc, nhưng đã mang thai. Sư hậu tự biết sai lầm hối hận thì đã muộn ...Bây giờ nên sớm huỷ đi nghịch chương này.”

Lăng Hoa như bị sét đánh, không dám tin: “Làm ... làm sao có thể .. Sư tỷ ...”

Sư tỷ sao có thể làm chuyện như vậy!

Hai mắt nữ tử đỏ lên, quỳ xuống khóc lóc: “Đệ tử sớm biết sai, giờ hối hận thì đã muộn, cầu sư tôn thứ tội!”

Chưởng môn xoay người nhìn nàng, ngữ khí nháy mắt lạnh lùng, “Người có biết tối nay ma vật kia đã giết hơn phân nửa đệ tử Lăng môn? Người nói, có phải năm đó người trộm pháp trận ở cửa động, còn báo cho ma vật biết ngày ta bế quan tu luyện?”

Cả người nữ tử run lên, sắc mặt trắng bệch, một lúc sau, khóc lớn thành tiếng: “Là đệ tử nhất thời hồ đồ, bị ma vật mê hoặc, phạm phải sai lầm lớn, cũng có tội với Lăng môn. Giờ nguyện cho sư tôn xử trí, chỉ cầu sư tôn tha cho Chiêu nhi một mạng ...”

Lăng Hoa nằm mơ cũng không ngờ đại hoạ hôm nay là do một tay sư tỷ cậu gây ra, đứng yên một lúc, không rõ nên hận hay nên đáng thương sư tỷ. Bỗng nhiên nghe được nàng nhắc đến “Chiêu nhi”, hoảng hốt quay đầu, lúc này mới nhìn thấy trên giường còn có một đứa bé đang an an tĩnh tĩnh ngủ, dường như không bị ảnh hưởng bởi tiếng động xung quanh.

“Đây ... Đây là ... Ma thai?”

Lăng Hoa giơ ngón tay, đầu ngón tay run run chỉ vào đứa trẻ đang ngủ say đối diện. Nữ tử thân mình run lên, bị ai nhìn cậu: “Sư đệ, cầu người...”

Chưởng môn thở dài, nhắm mắt nói: “Nếu ta muốn giết nó thì đã sớm giết, còn lưu lại tính mệnh nó đến giờ? Trời xanh cũng có đức hiếu sinh, cha nó tuy là ma vật, nhưng nó chỉ là một đứa trẻ vô tội ... Vân nhi, trên dưới Lăng môn chỉ có người là nữ tử, người thiên chất thông minh, đáng lẽ ta kỳ vọng rất cao ở người, sao lại hồ đồ như thế, gây ra sai lầm này!”

Năm đó ông mang nữ hài nhi cơ khổ này về Lăng môn, đặt tên là Lăng Vân, dốc lòng chăm sóc, yêu thương nàng như con gái. Cứ tưởng nàng một lòng cầu đạo, tương lai tất có phúc lành, ai biết lại không thoát khỏi tình ái, bị ma vật mê hoặc, đến nỗi gây nên thảm hoạ hôm nay.

Lăng Vân đầy mặt nước mắt, nghẹn không nói.

“Chẳng qua là một ý niệm của người mà đã chôn vùi tính mệnh của mười mấy đệ tử Lăng môn. Vân nhi, người có ... còn có gì muốn nói nữa không?”

Những lời này, rõ ràng là muốn Lăng Vân lấy chết tạ tội.

Lăng Hoa đột nhiên run bật cả người, vội vàng nhìn sư tôn, vừa muốn mở miệng, đã nghe tiếng vũ khí đâm vào da thịt, cùng với một tiếng rên rỉ khe khẽ, thân thể sư tỷ đã mềm mại ngã xuống.

Máu đỏ tươi tràn ra từ miệng nàng.

“Sư tỷ!” Lăng Hoa kinh hô, chạy đến trước mặt nàng, nâng người nàng dậy. Lại nhìn thấy một cây trâm đâm vào ngực nàng, cả thân trâm đâm sâu hơn phân nửa, không thể cứu kịp nữa.

“Đệ tử sớm muốn lấy chết tạ tội, nhưng vì lo Chiêu nhi tuổi nhỏ, mới kéo dài hơi tàn đến bây giờ ...” Lăng Vân cố sức thì thảo, ngắt quãng nói “Cầu sư tôn ...”

Nàng bị ai cầu xin chưởng môn, thấy chưởng môn lộ vẻ không đành lòng, nhưng không có vẻ từ chối, chỉ hơi hơi gật đầu. Vì vậy nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt chuyển sang Lăng Hoa, nhẹ nhàng siết tay cậu: “Sư đệ ... Người đáp ứng thỉnh cầu cuối cùng của sư tỷ được không?”

Lăng Hoa ôm nàng vào lòng, hết sức muốn cầm máu cho nàng, nhưng chỉ vô ích. Trơ mắt nhìn máu càng lúc càng nhiều, nước mắt không cầm được chảy xuống, nghẹn ngào nói: “Sư tỷ, người nói đi”

“Tuy cha nó là ma vật nhưng Chiêu nhi nếu đã sinh ra, thì ta hy vọng nó có thể sống tốt. Thân thể của nó, cầu người đừng nói cho ai biết ...Sau này, thay ta chăm sóc nó, được không?”

Lăng Hoa ngẩn người, hình ảnh ma vật không coi ai ra gì đại khai sát giới trong điện loé lên trong đầu, cậu cúi đầu nhìn sư tỷ đang hấp hối, cuối cùng không đành lòng, gật gật đầu, trả lời mạnh mẽ: “Được”.

Khuôn mặt tái nhợt của Lăng Vân rốt cục lộ ra một chút ý cười, giơ tay lau đi nước mắt của cậu: “Sư đệ đã thành người lớn rồi, đừng khóc khó coi như vậy ...”

Lời còn chưa dứt, cánh tay đã vô lực rơi xuống, khí tuyệt thân vong.

Lăng Hoa ôm lấy thân thể của nàng, một đêm này, mấy đồng môn sư huynh đệ lớn lên cùng cậu, sư tỷ mà cậu luôn yêu quý, đã biến mất khỏi sinh mệnh của cậu, không bao giờ trở về nữa,

Cậu rút cuộc bật khóc thành tiếng.

Đứa trẻ kia, từ đầu đến cuối vẫn không mở mắt ra, vẫn luôn ngủ thật sâu. Không biết bản thân đã mất đi mẫu thân, bởi vì từ khi ra đời nó vẫn chưa hề mở mắt.

Nó ngủ say trong một cái kén trong suốt, chưa hề phá kén chui ra.

2. Chương 2

Lăng Chiêu không có ký ức trước sáu tuổi.

Mở mắt ra, thứ đầu tiên nó nhìn thấy là một thiếu niên áo trắng tóc đen, ngồi ở mép giường quay lưng về phía nó, đầu cúi thấp, không biết đang trầm tư hay là đang ngẩn người. Nó hơi hơi cử động cơ thể, cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ khe khẽ.

Rất đau ... Không biết vì sao, toàn thân đều rất đau, đau muốn khóc.

Thiếu niên giật mình, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy nó đã mở mắt, thì lập tức trợn to mắt. Một lúc sau, như thể không dám tin, vươn tay chạm vào mặt nó.

Lăng Chiêu theo bản năng thè lưỡi liếm liếm ngón tay cậu, thiếu niên bị nóng nên lập tức rút tay về, mặt Lăng Chiêu nhăn lại, ưỡn khuất khóc.

Nó không biết đây là đâu, không biết tại sao mình lại nằm ở trên giường, chỉ cử động một cái cũng đau thấu tim. Đôi lông mày xinh đẹp của thiếu niên nhíu lại, đôi mắt mờ mịt, ngờ nghệch vỗ người nó mấy cái, Lăng Chiêu càng khóc dữ dội.

Rất đau ... Rất đói ...

Thiếu niên vội vàng nhảy dựng lên, do dự nhìn nó một cái, rồi quay người chạy vội ra ngoài.

Lăng Chiêu khóc đến dữ dội, liên tục không ngừng. Không qua bao lâu, cửa phòng lại mở ra, người tiến vào là một lão giả râu tóc bạc phơ, từ mi thiện mục(mặt mày hiền hậu), vẻ mặt hơi kinh ngạc, đi đến trước giường.

“Nó tỉnh?”

“Vâng” Thiếu niên phía sau ông cúi đầu trả lời.

Lão giả giơ tay sờ sờ đầu Lăng Chiêu, cẩn thận xem xét mặt nó.

“Bộ dạng ... rất giống.” Sau đó, lão giả thở dài.

Ánh mắt của thiếu niên chỉ lướt qua mặt Lăng Chiêu một giây, rồi liền rời đi, tựa hồ không muốn nhìn nó. Một khắc sau, mới dùng giọng lãnh đạm nói: “Vì sao nó không giống sư tỷ?”

Lão giả chỉ thở dài, không nói gì.

“Vì sao cố tình lại giống ... lại giống ...” Ánh mắt thiếu niên thoáng hiện lên một tia thống khổ, nghiêng đầu đi, như cất lực chịu đựng điều gì.

“Lăng Hoa” Lão giả vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu thiếu niên, “Từ hôm nay, nó sẽ là sư đệ của ngươi.”

Lăng Hoa hơi hơi run rẩy.

“Là sư tỷ ngươi ... duy nhất huyết mạch.”

Lăng Hoa cúi đầu, một lúc sau, nhẹ giọng nói: “Đệ tử hiểu rồi”

Cậu nhìn Lăng Chiêu, ánh mắt phức tạp. Thấy Lăng Chiêu khóc đến đáng thương, lão giả sai bảo Lăng Hoa: “Mang chút đồ ăn đến, nó ngủ trong ma kén hết sáu năm mới tỉnh lại nên chắc là rất đói”

Lăng Hoa đáp lời, rồi đi ra ngoài. Lão giả ngồi tại mép giường, lau đi nước mắt trên mặt Lăng Chiêu, bàn tay đặt trên trán nó, một dòng khí tươi mát lập tức tràn vào cơ thể Lăng Chiêu.

“Còn đau lắm không?”

Nghe thấy giọng nói hiền lành của lão giả, Lăng Chiêu đột nhiên cảm thấy hình như không hề đau nữa.

“Đây là nơi nào?” Nó nức nở mở miệng hỏi.

“Đây là Lăng môn, ngươi tên là Lăng Chiêu, ta là sư tôn của ngươi” Giọng nói của lão giả mang theo tiếng thở dài nhàn nhạt, “Ngươi bệnh nặng một trận ... Những chuyện lúc trước đều không nhớ được. Đừng sợ, sau này, đây chính là nhà của ngươi.”

Lăng Chiêu chậm rãi ngừng khóc, bản năng nhích lại gần lão giả, rốt cục cảm thấy an tâm.

Đợi đến khi Lăng Hoa bưng đĩa đồ ăn vào thì đã thấy đứa nhỏ cuộn mình ngủ bên sư tôn. Về mặt sư tôn mang theo một chút mệt mỏi, mở miệng nói: “Nó mới từ ma kén chui ra, ma khí chưa tiêu, ta đã trừ đi ma khí trong người cho nó rồi. Ngươi đi chuẩn bị một chút, bảy ngày sau, vì sư muốn chính thức nhận nó làm đệ tử Lăng môn”

Lăng Hoa buông tay không nói, một lúc sau, mới thấp giọng đáp lời: “Vâng”

Lúc cậu xoay người rời đi, nghe được sư tôn ở phía sau nói: “Ta biết ngươi không muốn thân cận nó, nhưng nó rất đáng thương. Đừng vì tội nghiệt của phụ thân nó mà trút oán hận lên người nó, nó chính là sư đệ của ngươi, hiểu không?”

Bước chân Lăng Hoa hơi hơi ngừng lại, nhưng không hề quay đầu, mà bước nhanh ra khỏi phòng.

Bảy ngày sau, Lăng Chiêu chính thức bái sư vào Lăng môn, thành đệ tử nhỏ nhất của Thất đại đệ tử Lăng môn.

Đứng trên đại điện, nó có hơi bẽn lễn, nhìn thấy thiếu niên áo trắng ngày đó từng xuất hiện trong phòng đang đứng trong nhóm đệ tử Lăng môn, thì cổ lẩy dững khi cười với cậu ta.

Nghe sư tôn nói, đây là sư huynh của nó, tuổi tuy nhỏ, nhưng là đệ tử xuất sắc nhất ở Lăng môn. Mơ hồ, nó hy vọng có thể thân cận với vị sư huynh này.

Ai ngờ sư huynh chỉ liếc nó một cái, rồi liền dời mắt đi, như thể căn bản không quan tâm đến ý tốt của nó. Nụ cười của Lăng Chiêu sượng lại trên mặt, linh hồn bé nhỏ lần đầu tiên cảm thấy đau đớn.

Cũng may các sư huynh khác đối với nó cũng rất nhiệt tình, đợi nghi thức nhập môn kết thúc thì lập tức chạy qua lôi kéo tay nó hỏi han ân cần, sư tôn còn mỉm cười nhìn nó bị vây ở giữa, vẻ mặt rất an ủi.

“Tiểu sư đệ thật đáng yêu, rất giống bé gái”

“Sư tôn, sau này cho tiểu sư đệ ngủ kế phòng ta được không?”

“Tiểu sư đệ, ta đưa ngươi đi dạo xung quanh, quanh đây có rất nhiều chỗ thú vị ...”

Một đám thiếu niên ríu rít vây quanh Lăng Chiêu, vô cùng hưng phấn. Một năm trước, Lăng môn trải qua mối hoạ ma vật, đệ tử hơi lớn chút đều đã chết cả, chỉ còn mấy đệ tử năm đó tuổi nhỏ được bảo vệ ở hậu điện. Lăng môn luôn bị không khí bi thương bao phủ, rất lâu chưa có náo nhiệt như vậy.

Nay sư tôn nhận một tiểu sư đệ, xinh đẹp trắng hồng giống búp bê, ánh mắt rụt rè thật khiến người ta không thể không thích, cũng khó trách bọn họ phải người người tranh nhau đối tốt với tiểu sư đệ.

Chỉ trừ Lăng Hoa.

Từ đầu đến cuối, cậu vẫn không đi quá nửa bước. Tại lúc tiểu sư đệ được đa số các sư huynh đệ vây quanh, cậu chỉ hướng sư tôn hành lễ, sau liền quay người rời đại điện.

“Sư huynh lại đi luyện công rồi?”

Mất thấy thân ảnh của cậu đã biến mất ngoài đại điện, mới có người nói nhỏ.

“Sư huynh đã lợi hại như vậy rồi mà còn phải tu luyện thêm a.” Một thiếu niên khác bĩu môi, không che dấu được vẻ mặt hâm mộ.

Đại khái cho dù cậu có cố gắng thế nào cũng không thể bằng sư huynh. Rõ ràng tuổi tác không kém bao nhiêu, vì sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ? Trên đời quả nhiên có thứ gọi là thiên phú a.

“Đúng vậy, hôm nay là ngày tiểu sư đệ nhập môn, vậy mà cũng không chịu cùng chúng ta chúc mừng.”

“Đúng vậy ...”

Bàn luận sôi nổi một hồi, nhóm thiếu niên nhanh chóng quăng Lăng Hoa sang một bên, vui vẻ thương lượng nên chúc mừng tiểu sư đệ nhập môn như thế nào.

Lăng Chiêu an an tĩnh tĩnh đứng, ánh mắt dõi theo thân ảnh thiếu niên kia, cho đến lúc không nhìn thấy nữa.

Vì sao... Mọi người đều rất nhiệt tình với nó, duy chỉ có sư huynh, không thèm liếc nhìn nó một cái.

Tuổi còn nhỏ, nó còn chưa hiểu được cái gì gọi là tổn thương, chỉ cảm thấy uỷ khuất và khó hiểu. Khẽ hừ một tiếng, thầm nói, người không để ý tới ta, vậy sau này ta cũng không để ý tới người.

Rất nhiều sư huynh đối tốt với ta, thiếu mình người thì sao.

Lăng Hoa rời đi đại điện, sau đó không đi luyện công như tưởng tượng của các sư đệ .

Mà cậu đi ra sau núi.

Nằm trên sườn núi, miệng ngậm một cọng cỏ, Lăng Hoa gối đầu lên hai tay, hơi híp mắt nhìn mây trắng lơ lửng trên trời.

Chỉ có thời điểm này, cậu mới không cần phải bận tâm đến thân phận đại đệ tử Lăng môn, tùy tâm sở dục, tự do tự tại. Không cần phải ra dáng tuổi trẻ thành thạo trước mắt mọi người.

Mỗi khi trong lòng có phiền não, cậu sẽ một mình đến sau núi. Nơi này hẻo lánh an tĩnh, rất ít người đến, tất cả mọi người đều nghĩ cậu trốn đến đây tu luyện, kỳ thật cậu chẳng qua là ở đây thả lỏng tâm tình thôi.

Hôm nay trên đại điện, cậu có nhận ra tiểu sư đệ sợ hãi nhìn mình, nỗ lực muốn thân cận với mình.

Rõ ràng là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, nhưng không thể không khiến cậu nhớ đến một gương mặt khác, ngũ quan đồng dạng như được điêu khắc, đồng dạng một đôi mắt ám vàng.

Sinh vật xinh đẹp yêu dã như vậy, chỉ càng khiến cậu thêm hận khắc cốt ghi tâm.

Cách đó không xa là những phần mộ san sát, mai táng sư huynh đệ đồng môn của cậu. Chỉ cần nhắm mắt lại, mùi máu nồng đậm lại xộc vào mũi, trước mắt lại đầy máu tươi.

Ngày đó, các đệ tử Lăng môn chiến đấu đẫm máu, kẻ vai tác chiến, thề phải ngăn cản được ma vật, thề phải bảo vệ các sư đệ trong hậu điện, nhưng lại chỉ còn mình cậu sống sót.

Sư tôn nói, sinh tử do mệnh, thân là đệ tử Lăng môn, cả đời phải coi hàng ma vệ đạo là trách nhiệm của mình, cũng khó tránh có lúc phải hy sinh. Mỗi một sinh mệnh mất đi sẽ trọng nhập vào luân hồi, cuối cùng có được tân sinh. Lăng Hoa, nếu ngươi không thể hiểu thấu được sinh tử, lại như thế nào cầu được đạo.

Nhưng cậu cuối cùng vẫn không thể hiểu thấu được.

Làm không được vô sân vô niệm, làm không được vô ái vô hận, cho nên khi đối mặt với tiểu sư đệ, cậu vẫn không thể xử sự bằng tâm trạng bình thường.

Cậu nghĩ, cho dù cả đời cũng không thể cầu được đắc đạo, cậu chỉ cần bảo vệ Lăng môn.

Cậu sẽ không cố tình làm khó tiểu sư đệ.

Chỉ là ... Cậu nghĩ, đại khái cậu vĩnh viễn cũng không thể để nó thân cận mình.

3. Chương 3

Sau khi Lăng Chiêu nhập sư môn, bởi vì tuổi còn quá nhỏ, không có bản lĩnh, hoàn toàn không theo kịp trình độ tu luyện của các đệ tử Lăng môn khác, sư tôn liền nhận nó làm ‘quan môn đệ tử’ (là dạng đệ tử đích truyền, một người có thể có rất nhiều đồ đệ, nhưng quan môn đệ tử thì chỉ có vài người, đôi khi chỉ có một người), tự mình dạy dỗ. Cũng may nó thiên tư thông minh, các loại tâm pháp khẩu quyết, vừa dạy đã thuộc, ngày thường cũng chuyên cần tu luyện, có thể nói là tiến bộ nhanh chóng.

Hơn nữa, các sư huynh khác cũng rất quan tâm tới nó, mỗi ngày nhàn rỗi sẽ đến chỉ điểm cho nó vài chỗ, thường xuyên ngoạn ngoạn chỉ nó mấy chiêu, ngẫu nhiên đánh hai ba chiêu qua loa chiếu lệ, còn sợ Lăng Chiêu bị thương, chỉ vỗ mấy cái như gõ ngứa lên người nó, bị nó cản được, liền cười khen ngợi tiểu sư đệ quả nhiên thiên tư hơn người, càng lúc càng lợi hại.

Đáy lòng Lăng Chiêu vô cùng đắc ý, nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn đa tạ chư vị sư huynh nhường nhịn, thỉnh thoảng lơ đãng đảo mắt một chút, quả nhiên trong nhóm sư huynh vây quanh nó, duy độc không có bóng dáng của đại sư huynh.

Nó vào Lăng môn đã ba năm, nhưng số lần đại sư huynh xuất hiện trước mặt nó chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Lúc đầu, nó nghĩ là do đại sư huynh trời sinh lãnh đạm, đối với ai cũng như vậy. Nhưng dần dần nó phát hiện, đại sư huynh kỳ thật là một người rất thích cười, bất kể là ai nhờ y chỉ giáo, y đều sẽ kiên nhẫn giảng giải, còn thật sự tiếp chiêu với các sư đệ. Đa số thời gian, đại sư huynh sẽ khoanh tay đứng ở một bên, nhìn các sư đệ luyện tập kiếm thuật trong đình, khoé miệng hơi hơi mỉm cười, hiện rõ sự dửng dăng.

Nhưng đại sư huynh chưa bao giờ lộ ra nụ cười ấm áp này với nó.

Khi nó so chiêu với các sư huynh, đại sư huynh có ngẫu nhiên đi qua, thì cũng chỉ nhìn thoáng qua một cái, rồi sẽ lập tức rời đi. Nếu đổi lại là đệ tử Lăng môn khác, đại sư huynh nhất định sẽ nghỉ chân quan sát một lát, còn có thể ra tay chỉ điểm vài chỗ.

Khi nó ngẫu nhiên đau đầu nhức óc, thân thể khó chịu, các sư huynh khác đều sẽ chạy tới hỏi han ân cần, lời nói tràn đầy quan tâm, chỉ có đại sư huynh chưa từng xuất hiện trong phòng nó.

Dù nó có tiếp tục không hiểu chuyện, thì trong khoảng thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có thể nhận ra, đại sư huynh không thích nó chút nào.

Nó không cầu đại sư huynh phải đối xử với nó tốt hơn các sư đệ khác, chỉ muốn được y đối xử công bằng, vì sao không được? Nó nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu, bản thân rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến đại sư huynh không vui hoặc không hài lòng, vì sao đại sư huynh chỉ lãnh đạm với mình nó?

Bởi tính khí quật cường, nên nó tất nhiên sẽ không chạy đến chất vấn đại sư huynh, chẳng qua càng bị phớt lờ lại càng muốn có được, nó muốn vượt lên tất cả các sư huynh, muốn khiến đại sư huynh nhìn mình với cặp mắt khác xưa.

Ta sẽ mạnh hơn bất kì ai trong bọn họ, cho dù vậy, cũng không xứng cho người nhìn ta một cái sao, sư huynh?

Loại ý niệm này một khi đã hình thành, sẽ bám rễ sâu vào đáy lòng nó. Lăng Chiêu càng thêm nỗ lực tu luyện, ngay cả sư tôn cũng không chỉ một lần khen nó nhập môn tuy muộn, nhưng thật sự tiến bộ thần tốc.

Còn chưa đủ... Nó muốn, đại sư huynh phải dùng một ánh mắt kinh ngạc nhìn nó, thật lòng khen ngợi nó một câu.

Sau đó, nó vô tình nghe được, đại sư huynh thường xuyên tránh đi mọi người, một mình đi ra sau núi luyện công. Lăng Chiêu bưng bình đại ngộ — thì ra đại sư huynh lợi hại như vậy, là bởi y lên bờ ra rất nhiều thời gian và nỗ lực. Vì thế Lăng Chiêu cũng không ngủ được, nửa đêm thức dậy, cầm lấy đoản kiếm sư tôn tặng nó, đẩy cửa mò mẫm rời khỏi viện.

Sau đại điện có một khu rừng nhỏ, xuyên qua khu rừng là sau núi. Lăng Chiêu nương ánh trăng đậm nhạt, cẩn thận đi trên sườn núi, nhớ tới sư tôn từng dặn dò nó, ngàn vạn lần đừng một mình đi ra sau núi, nơi đó độc trùng mãnh thú rất nhiều, tuổi nó còn nhỏ, một mình đi sau núi rất nguy hiểm.

Lăng Chiêu đi trên con đường núi tối đen như mực, một bên lưu ý động tĩnh xung quanh, một bên cố vũ chính mình: Đừng sợ, ban ngày cũng chẳng phải chưa từng ra sau núi với các sư huynh, chưa bao giờ gặp phải dã thú hung mãnh gì, có lẽ chỉ là sư tôn sợ nó bướng bỉnh, cố ý hù dọa nó thôi.

Hơn nữa, thân là đệ tử Lăng môn, yêu ma quỷ quái còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ mấy dã thú nhỏ nhoi?

Nắm chặt đoản kiếm trong tay, Lăng Chiêu cuối cùng cũng leo được lên trên triền núi. Thở hổn hển, nó đánh giá xung quanh một chút, ở đây được cây cối bốn phía che lấp, nơi nó đứng trùng hợp có một khoảng trống nhỏ, vịn lại câu tịch (muôn tiếng đều tắt lặng), chỉ có tiếng côn trùng ngẫu nhiên truyền đến.

Tốt lắm, nó vừa lòng cười.

Ngay cả ánh trăng cũng bị che khuất, đã hơn nửa đêm, nhất định sẽ không có người chạy đến nơi này. Trong lòng thâm niệm lại một lần khẩu quyết tâm pháp mới học sáng nay, Lăng Chiêu bày ra tư thế, bắt đầu luyện tập.

Lăng môn lấy kiếm thuật là sở trường, thuật pháp là phụ, chú trọng nhanh, chuẩn, ngoan (tàn nhẫn), một kích trúng đích. Lăng Chiêu nhập môn ba năm, bản lĩnh cơ bản cũng coi như vững chắc, nó còn chưa tập thuật pháp, nhưng hai mươi bốn chiêu kiếm cơ bản cũng đã luyện thành thực, dùng một thanh đoản kiếm thi triển, cũng lưu loát như nước chảy mây trôi, rất có tư thế.

Lăng Chiêu luyện rất cao hứng, cũng không thấy mệt, chém nghiêng một kiếm, kiếm phong đảo qua, nhưng cũng chém đứt hai ba phiến lá rụng, nhất thời vô cùng vui sướng. Nhớ lại sư tôn từng nói, muốn luyện được kiếm phong, chém rơi tà vật, không phải là chuyện dễ dàng, ít nhất cũng cần năm năm mới luyện thành.

Mà nó mới luyện chưa được ba năm đã có thể vũ xuất kiếm phong, có thể thấy sư tôn và các sư huynh khen nó thiên phú hơn người không phải chỉ vì đồ nó vui vẻ.

Một khi cao hứng, nó càng luyện càng hăng say, Lăng Chiêu xoay người, mũi kiếm chỉ xuống đất, đột nhiên giật mình nhìn thấy đối diện mũi kiếm có một cái bóng mờ nhạt. Lập tức nghe thấy một giọng nói vang lên trên đỉnh đầu: “Hơn nửa đêm không đi ngủ, chạy đến sau núi làm gì?”

Lăng Chiêu kinh hãi, thu thế không ổn, thiếu chút té ngã. Vội vàng ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn lên, trong bóng đêm, không biết khi nào thì có thêm một bóng người, áo trắng tóc đen, đúng là đại sư huynh Lăng Hoa của nó.

Cũng không biết Lăng Hoa đến khi nào, chẳng lẽ nó luyện quá chuyên tâm, nên không nhận ra?

Lăng Chiêu nhất thời có chút khốn quẫn, không biết vì sao, bị đại sư huynh bắt gặp nó nửa đêm lén lút luyện kiếm, làm nó cảm thấy dị thường ngưng ngừng, có lẽ là do nó không muốn thừa nhận mình sợ bị lạc hậu quá nhiều so với các sư huynh, cho nên mới chăm chỉ như thế.

“Ta... Ta...” Ấp a ập ứng, Lăng Chiêu cúi đầu, di di mũi chân, không biết phải nói gì.

Lăng Hoa làm sao không biết vì sao nó nửa đêm chạy ra nơi này luyện kiếm? Nhíu mày, nói với nó: “Chẳng lẽ sư tôn không nói cho ngươi, không được một mình đến sau núi? Ban ngày không cố gắng, nửa đêm lại đến đây luyện kiếm cái gì? Còn không trở về!”

Lăng Chiêu vừa nghe rất tức giận, cái gì kêu là ban ngày không cố gắng? Nó có bao nhiêu cố gắng, cả Lăng môn đều biết! Hơn nữa, không phải sư huynh cũng thường xuyên nửa đêm lén lút luyện công? Lúc này xuất hiện, kì thật cũng muốn tránh mọi người đi tu tập kiếm thuật sao? Chẳng lẽ chỉ có mình sư huynh cần tu luyện thêm, người khác không được?

Trong lòng tức giận, Lăng Chiêu bướng bỉnh nói: “Chẳng lẽ chỉ cho sư huynh đến, người khác không được đến? Ta nửa đêm không ngủ được, muốn tới luyện kiếm, không biết phạm phải điều sư huấn nào của Lăng môn?”

Lăng Hoa không muốn chấp nhặt với nó, chỉ nói: “Ta đến đây, là vì tối nay là phiên trực của ta, tuần tra xong sẽ trở về. Ngươi chẳng lẽ không biết nơi này độc trùng mãnh thú rất nhiều, ở lâu một khắc, liền thêm một phần nguy hiểm?”

Lăng Chiêu cười một tiếng, khinh thường nói: “Sư huynh không muốn bị người khác nói nửa đêm đến đây lén lút luyện kiếm, cho nên mới vội vã đuổi ta đi phải không? Mấy thứ độc trùng mãnh thú nho nhỏ này ta sẽ sợ sao? Định được thanh kiếm trong tay ta sao?”

Nó đứng còn chưa đến vai của Lăng Hoa, thế mà cũng dám đồng dạng nói cứng, Lăng Hoa vừa tức giận lại vừa buồn cười, nhìn khuôn mặt ngạo mạn khinh thường của Lăng Chiêu, trong lòng dần dần nổi lên không kiên nhẫn. Tiểu sư đệ này từ nhỏ đã được sư tôn và các sư đệ chiều hư, chưa ai dám nói nặng với nó, đều khen nó là thiên tư thông minh, nó cũng liền tự nhận là lợi hại hơn người khác. Chưa bao giờ chịu khổ, cho nên mới cuồng ngạo tự đại như vậy, ngay cả đại sư huynh này mà nó cũng không để vào mắt sao?

Nếu từ đầu sư tôn đưa Lăng Chiêu cho cậu quản giáo, thì sẽ không dung túng nó thành dạng tính tình này. Chẳng qua, cậu cũng không muốn quản giáo nó.

“Ta hỏi ngươi lần cuối, có trở về cùng ta không?” Lăng Hoa dùng hết kiên nhẫn, hỏi lại một câu.

Lăng Chiêu hừ một tiếng, quay đầu đi. Trong lòng nghĩ, nếu ngươi cầu xin ta, ta sẽ không so đo với ngươi, cho ngươi hộ tống ta xuống núi. Đang chờ Lăng Hoa cầu xin thêm vài câu, nhưng sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh, chuyển đầu nhìn, nào còn thân ảnh của Lăng Hoa.

Thế nhưng... bỏ nó lại, không nói một tiếng bỏ đi!

Lăng Chiêu không dám tin nhìn một vòng xung quanh, quả nhiên Lăng Hoa đã đi rồi. Nó tức đến phát run, đoản kiếm trong tay hung hăng cắm vào đất, cắn chặt môi, sắc mặt tái xanh.

Còn nghĩ là vất vả lắm đại sư huynh mới quan tâm nó một lần... Kết quả là chẳng qua lạnh lùng quăng ra hai câu, ngay cả một câu nói mềm mỏng cũng không có, đồ nó hai tiếng cũng không chịu, nói đi là đi luôn.

Lăng Chiêu càng nghĩ càng đau khổ, càng uỷ khuất, chỉ đứng ngẩn người ở nơi đó. Hoàn toàn không nhận thấy ở nhánh cây phía trên nó không xa, có một con măng xà (trăn) to lớn như cái bồn nước, đang phun cái lưỡi, lặng lẽ trườn đến gần nó, mắt thấy còn cách nó không xa, bỗng nhiên mở lớn mồm, khí thể hùng hổ cuốn về phía nó.

Lăng Chiêu sợ hãi kêu một tiếng, bản năng giơ đoản kiếm lên đỡ, cái đuôi đại măng quất một cái, liền ném đoản kiếm đi thật xa, “Bang” một tiếng rớt xuống đất, rồi lập tức bỏ về phía nó. Thân thể mảnh khảnh của Lăng Chiêu làm sao trốn thoát được, mắt thấy sắp bị bò lên, lúc này nó đã sợ đến ngay cả khóc cũng không được, chợt thấy trước mắt loé sáng, kiếm khí quét qua, đại măng chớp mắt bị chém thành hai nửa.

Lăng Chiêu bị máu trăn hôi thối phun đầy người, ngây ngốc tê liệt ngồi tại chỗ như rối gỗ.

Lăng Hoa thu kiếm, từ trên cao nhìn nó, trong bóng đêm nhìn không thấy vẻ mặt của cậu, chỉ nghe thấy giọng điệu lãnh đạm: “Hiện tại có thể về cùng ta rồi chứ? Hay là sợ đến không đứng nổi rồi?”

Lăng Chiêu phục hồi tinh thần, cắn răng, chậm rãi đứng lên, loạng choạng đi qua, nhặt lên đoản kiếm, nỗ lực đứng thẳng, cũng không thèm nhìn Lăng Hoa một cái, lập tức đi ngang qua cậu, từng bước men theo con đường lúc trước, hướng dưới triền núi mà đi.

Trong mắt Lăng Hoa thoáng hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng cũng không cản lại, mà yên lặng đi theo sau nó, thấy nó vào trong điện rồi mới trở về phòng mình.

Cậu không dự đoán được, tiểu sư đệ này lại quật cường như thế, rõ ràng sợ đến tái mặt, môi đều run rẩy, nhưng không khóc một tiếng.

Kỳ thật lúc cậu nhìn thấy Lăng Chiêu luyện kiếm, cũng rất kinh ngạc. Với một đứa trẻ chưa đến mười tuổi mà nói, tiểu sư đệ đã vượt rất xa dự liệu của cậu, tu vi cũng mạnh hơn các sư đệ năm đó nhiều.

Chính là, người khen tiểu sư đệ đã quá nhiều, cậu cần gì phải đi khoe hoa trên gấm nữa, dẫu cho tiểu sư đệ càng thêm không biết trời cao đất rộng. Hôm nay đã cho nó chịu một chút khổ sở, ngày sau chắc nó cũng không dám không biết sống chết mà hơn nữa đem chạy đến sau núi nữa.

Cậu không biết, sau khi Lăng Chiêu về phòng, cũng chỉ mở to mắt nhìn đỉnh phòng, hận đến không thể ngủ được.

Hận bản thân đối diện với đại măng xà yếu đuối và nhát gan, càng hận bản thân trước mặt đại sư huynh chịu không nổi một kích như thế.

Ta nhất định sẽ... trở nên càng mạnh, mạnh hơn bất kì kẻ nào, bao gồm cả ngươi, đại sư huynh.

Sẽ không để ngươi khinh thường ta nữa.

4. Chương 4

Từ đó về sau Lăng Chiêu càng chăm chỉ tu luyện, không dám đến sau núi nữa, chỉ tìm một góc không người ngoài điện, nửa đêm ra sức luyện công, hầu như không hề gián đoạn. Cứ như vậy hơn hai năm, tự nghĩ mấy độc trùng mãnh thú nhỏ nhỏ kia không còn đáng sợ, nó gạt sư tôn và các sư huynh, vụng trộm đi một mình đến sau núi. Khi chém được một con sói đen có ý đồ đánh lén, Lăng Chiêu đạp một chân lên thi thể sói đen, mũi kiếm dính máu, khoe miệng chậm rãi hiện lên ý cười.

Đây là lần đầu tiên nó sát sinh.

Không kinh hoàng, cũng không sợ hãi, chỉ có một cảm giác sung sướng và hưng phấn mới lạ không ngừng tuôn trào trong cơ thể nó. Lăng Chiêu vươn ngón tay, nhẹ nhàng lau đi máu tươi trên mũi kiếm, sau đó đưa đến bên môi, thè lưỡi liếm. Chẳng qua chỉ mới là một thiếu niên mười hai tuổi, nhưng trên mặt lại hiện ra một nụ cười dị thường yêu dị.

Hương vị của máu, chẳng những không làm người ta chán ghét, ngược lại còn có một vị ngọt ngào kì lạ.

Nó nhớ sói đen kia trước khi chết vẫn dùng cặp mắt tàn độc hung ác trừng nó, cho dù máu đã chảy đầy đất, vẫn không ngừng phản kháng, cho đến khi tắt thở. Lăng Chiêu đột nhiên phát hiện, nó vô cùng vừa ý đôi mắt tràn ngập sát khí, một lòng muốn đẩy nó vào chỗ chết, không hề sợ hãi này.

Tiếc là súc sinh, nếu là người, có thể nó đã không nỡ chỉ đơn giản giết bằng một kiếm.

Nó sẽ lần lượt đánh bại đối phương, đập lên thân thể ngã xuống của hắn, đứng từ trên cao cúi nhìn xuống, nhìn đến khi sự lạnh lùng và kiêu ngạo trong mắt của người này, hoàn toàn biến thành sợ hãi và tuyệt vọng. Dần dần, khuôn mặt người hư cấu trong đầu nó, chậm rãi biến thành mặt của đại sư huynh.

Sư huynh vô lực ngã xuống đất, yếu đuối mà xấu hổ nhìn nó, cuối cùng nhắm mắt lại, thừa nhận bản thân tài nghệ kém cỏi.

Tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy, Lăng Chiêu bỗng nhiên sung sướng cười lớn, xoay tay tra kiếm vào vỏ, rồi tùy tiện đá văng thi thể của sói đen, không quay đầu đi xuống núi.

Thi thể của sói đen không lâu sau liền bị đệ tử Lăng môn phát hiện trong rừng cây sau núi. Một kiếm cắt đứt cổ họng còn chưa đủ, cổ tình đôi mắt cũng bị móc ra, đầm đìa máu vớt cạnh thi thể.

Cho dù là súc sinh, tình trạng chết như thế này, cũng khiến người ta kinh hoàng.

Đệ tử kia lo lắng chuyện này không phải do đệ tử Lăng môn gây ra, e sợ có người bí mật đến sau núi Lăng môn, dùng thủ pháp tàn nhẫn giết con sói đen kia, nên vội vàng bẩm báo chuông môn. Vì thế tất cả đệ tử Lăng môn đều tập trung trên đại điện, Lăng Chiêu chẳng may giấu diếm, thẳng thắn thừa nhận sói đen kia có ý đồ đánh lên nó, nên bị nó một kiếm đưa đi quy thiên. Trên mặt sư tôn thoáng hiện một chút kinh dị, từ tốn mở miệng, “Người đã giết nó, vì sao còn phải móc mắt nó ra?”

Lăng Chiêu chẳng bận tâm, nói: “Súc sinh kia trước khi chết còn mưu toan đánh lên đệ tử, sau khi bị đệ tử giết, còn không nhắm mắt mà trừng ta. Đệ tử nhất thời khó chịu, liền móc tròng mắt của súc sinh ra”

So với năm đó sư huynh chém đôi đại mãng xà kia thành hai khúc, Lăng Chiêu cảm thấy mình hơi hắc lang tắt thở, rồi mới móc hai mắt của nó, thật sự vẫn coi là nhân từ.

Nó cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ nhặt bằng quơ, nhưng trong điện lại trở nên vô cùng yên tĩnh, các sư huynh ngày thường hay thân thiết với nó, ai ai cũng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn nó – bọn họ đều sợ ngây người, không ngờ một tiểu sư đệ bình thường trong sáng xinh đẹp như nữ nhân, xuống tay lại tàn nhẫn như thế.

Lăng Hoa mặt không đổi sắc, chỉ là hai tay hơi hơi siết chặt.

Lăng Chiêu không biết bản thân đã nói sai, nghi hoặc nhìn bốn phía. Về mặt vô tội mà mờ mịt, uỷ khuất cong miệng, lập tức khiến hơn phân nửa người trong điện mềm lòng.

Lập tức liền có một đệ tử mạnh miệng cười nói: “Tiểu sư đệ chẳng qua chỉ giết một con súc sinh có ý đồ đánh lên nó, vì tự vệ mới ra tay nặng như vậy... Cũng không tính là quá đáng.”

“Nói đúng, nếu đổi lại là ta, có lẽ cũng sẽ như thế.”

“Tiểu sư đệ tuổi còn nhỏ, mà có thể tay không chém ác lang, thật là rất giỏi...”

Lời qua tiếng lại, càng nói càng không có lý lẽ, đến cuối cùng lại trở thành mọi người đều khen ngợi Lăng Chiêu thân thủ lợi hại, tu vi rất tốt. Sư tôn không nói một lời, cuối cùng, mới nhìn phía Lăng Hoa: “Lăng Hoa, chuyện này theo người thấy, nên xử trí thế nào?”

Lăng Hoa sắc mặt như thường, mở miệng nói: “Cứ theo lẽ thường, độc trùng mãnh thú sau núi rất nhiều, nếu tấn công người, tự nhiên chém giết.”

Lăng Chiêu hơi hơi nhẹ lòng, trong đầu nghĩ, vốn dĩ chỉ giết một con ác lang, có gì ghê gớm đâu, cũng không biết ai nhiều chuyện, còn kinh động sư tôn.

“Chỉ là,” Lăng Hoa chuyển hướng, “Sư tôn có dặn, đệ tử chưa đủ mười bốn tuổi, không được một mình ra sau núi. Tiểu sư đệ tái phạm, nên bị phạt”

Sư tôn hơi biến sắc, “Tái phạm? Lăng Chiêu, chẳng lẽ ngươi không chỉ một lần lên một mình đến sau núi?”

Lăng Chiêu còn chưa kịp biện bạch, liền nghe Lăng Chiêu nói: “Bẩm sư tôn, hai năm trước, đệ tử từng bắt gặp tiểu sư đệ nửa đêm chạy đến sau núi luyện kiếm, bị ta khuyên về. Cứ tưởng nó không dám tái phạm, không ngờ nay lại phạm. Lần này coi như nó may mắn, nếu là một con mãnh thú lợi hại khác, hoặc là bị độc trùng cắn thương, tiểu sư đệ có thể toàn thân trở về được không? Nếu không phạt nó, chỉ sợ ngày sau nó lại không biết sống chết, vẫn muốn tái phạm.”

Sói đen tuy hung ác, nhưng ở sau núi, cũng không phải là mãnh thú lợi hại. Huống chi rừng sâu nước độc, độc trùng khắp nơi, Lăng Chiêu có lợi hại đến mấy, thì chẳng qua cũng chỉ là một thiếu niên mười hai tuổi, nếu cứ không biết nặng nhẹ mà tùy tiện đi một mình, vạn nhất bị cộp nuốt vào bụng, hoặc là bị vật kích độc cắn một miếng, cái mạng nhỏ này chỉ sợ cũng phải về trời.

Ngay cả đệ tử của Lăng môn, khi không có chuyện gì cũng sẽ không tùy tiện ra sau núi.

Lăng Chiêu tức giận nói: “Chẳng phải ta đã không sao rồi sao?” Quay đầu nhìn sư tôn, cầu xin: “Đệ tử biết sai rồi, sau này nhất định không dám một mình đi sau núi nữa, mong sư tôn thứ tội”

Các đệ tử Lăng môn liên can cũng theo đó cầu tình, muốn giải vây cho nó.

Trong tiếng ồn ào, chỉ nghe thấy Lăng Hoa lạnh lùng nói: “Đệ tử Lăng môn vi phạm sư huấn, nhẹ thì vào phòng sám hối ‘bể môn tư quá’ (đóng cửa sám hối), nặng thì trục xuất sư môn, trọn đời không thể bước chân vào Lăng môn. Ai dám tiếp tục xin tha cho nó, liền chịu phạt thay nó luôn đi.” Lời vừa nói ra, trong điện nháy mắt yên tĩnh.

Trong lòng Lăng Chiêu rất tức giận, nhìn hướng Lăng Hoa, cười lạnh nói: “Không biết sư huynh muốn phạt ta thế nào?”

Lăng Hoa tiến lên một bước, hướng về sư tôn: “Theo ý kiến của đệ tử, giam tiểu sư đệ vào phòng sám hối, bể môn tư quá ba ngày, lấy làm khiển trách”

Sư tôn nhìn Lăng Chiêu một cái, rồi chuyển đầu nói với Lăng Hoa: “Cứ y lời ngươi nói. Lăng Chiêu, ngươi xúc phạm sư giới, theo lí nên chịu phạt, bây giờ còn gì để nói không?”

Lăng Chiêu cắn răng, chậm rãi lắc đầu: “Đệ tử nhận phạt”

Sư tôn phát tay, lệnh cho hai đệ tử dẫn Lăng Chiêu rời đại điện, đưa đến phòng sám hối. Tiếp theo liền lệnh chúng đệ tử lui ra, chỉ giữ lại Lăng Hoa.

“Hoa nhi” Sư tôn nhìn cậu, chậm rãi mở miệng, “Vi sư nhớ rõ, năm đó ngươi cũng chỉ cỡ như Chiêu nhi, một mình đi sau núi, bị mãnh hổ tấn công. Rồi sau đó, ngươi ra sức chém chết mãnh hổ, sau khi trở về liền lập tức nhận tội với ta. Vi sư chẳng qua chỉ phạt ngươi chép lại một lần Lăng môn sư giới, nay ngươi lại phạt Chiêu nhi bể môn tư quá ba ngày – cũng biết vào phòng sám hối kia, không thấy ánh mặt trời, lại không có thức ăn nước uống, một lòng sám hối, để hiểu được ý nghĩa trừng phạt. Đệ tử bình thường cũng chỉ phạt một hai ngày, Chiêu nhi chỉ mới mười hai tuổi, ngươi lại phạt nó nhịn đói ba ngày, không cảm thấy quá nặng sao?”

Lăng Hoa cung kính nói: “Theo tính tình của tiểu sư đệ, nếu không phạt nặng chút, sao nó biết sai?”

Vì từ đầu không có người phạt nó, mới dung túng nó làm theo ý mình như thế, không biết nặng nhẹ. Không cho nó chịu chút khổ, nó sao biết hối cải.

Sư tôn thở dài nói: “Ngươi không thấy là... đối với Chiêu nhi, ngươi quá hà khắc sao? Hoa nhi, ngươi là người thương yêu các sư đệ của ngươi nhất, ai phạm sai, nhất định ngươi sẽ cầu tình với vi sư trước tiên. Chỉ có Chiêu nhi, lại quyết tâm tàn nhẫn nhất.”

Trông mắt Lăng Hoa co lại, một lúc sau, thấp giọng nói: “Sư tôn cho là đệ tử, trong lòng có thành kiến, nên lúc nào cũng nhắm vào sư đệ sao?”

Sư tôn nhìn cậu, không nói gì.

“Tiểu sư đệ chẳng qua chỉ mới mười hai tuổi, chưa bao giờ bước ra khỏi sư môn, mũi kiếm chưa từng dính máu.” Lăng Hoa ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi tái, nói rõ từng chữ: “Lần đầu tiên sát sinh, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, lại không có chút thương hại nào. Đệ tử ... chỉ cảm thấy lòng băng giá”

Trên đại điện, vẻ mặt của tiểu sư đệ hồ hững vô tình, chỉ nói là nhất thời khó chịu, liền phải móc đôi mắt của sói đen để hạ giận. Cho dù chỉ là một súc sinh, nhưng cũng đủ thấy tâm địa nó tàn nhẫn.

Tiểu sư đệ như vậy, không thể không khiến cậu nhớ lại ma vật năm đó, khoé miệng kéo lên một nụ cười vô tình, xem toàn bộ sinh mệnh như vô vật, nơi thân ảnh hắn đi qua, thi thể khắp nơi, máu chảy thành sông.

Sư tôn thật lâu không mở miệng, cuối cùng, chỉ khe khẽ thở dài: “Chiêu nhi đã vào Lăng môn ta, liền là đệ tử Lăng môn. Chỉ cần dốc lòng dạy dỗ, ngày sau nhất định có thể kế thừa được tôn chỉ của sư môn ta, hàng ma vệ đạo, thành tựu tạo hoá. Hoa nhi, đừng quên lời phó thác của sư tỷ người trước khi lâm chung”

Thân mình Lăng Hoa đột nhiên run lên.

“Vi sư cũng không ép người, chỉ mong người có thể dùng thái độ bình thường đối đãi với sư đệ người” Sư tôn đứng lên, quay người đi hướng hậu điện, chỉ còn lại lời nói truyền vào tai Lăng Hoa, “Người nói nó thủ đoạn tàn nhẫn, không biết thế nào là thương hại, sao không nghĩ nó trước giờ chưa từng gặp địch, lần đầu bị tấn công, tính mệnh nguy hiểm, khó tránh khỏi kinh hoàng, nó chẳng qua mới mười hai, sao biết tàn nhẫn là gì? Hoa nhi, trong lòng có thành kiến hay không, có phải chỉ xa cách riêng mình nó hay không, người tự ngẫm sẽ biết.”

Mặt Lăng Hoa tức thì biến sắc, thật lâu sau, im lặng cúi đầu, nhìn đại điện trống không hoảng hốt xuất thần.

Chính mình... quả nhiên có thành kiến quá nặng đối với tiểu sư đệ, cho nên mới quá hà khắc sao?

Nhớ lại lúc tiểu sư đệ mới nhập môn, ánh mắt lo lắng nhìn y, muốn thân cận, lại bị y lãnh đạm đẩy ra mà uỷ khuất, cho đến sau này, khoảng cách giữa bọn họ càng lúc càng sâu, ngăn cách giữa hai người.

Cậu chưa bao giờ cười với tiểu sư đệ, cho dù tiểu sư đệ chưa từng làm gì sai.

Mím chặt môi, Lăng Hoa quay người rời đi. Bước chân thoáng chần chờ, cuối cùng vẫn chậm rãi đi hướng phòng sám hối.

5. Chương 5

Dọc theo đường đi, Lăng Chiêu không hề mở miệng, hai sư huynh phụ trách dẫn nó đến phòng sám hối thấy sắc mặt nó thâm trầm, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Tiểu sư đệ này, tuy trời sinh có khuôn mặt sinh đẹp, cười lên rất đáng yêu, nhưng một khi đã nghiêm mặt, thì thật sự đáng sợ. Như thể toàn thân đều toát ra sát khí, thực không giống một thiếu niên mới mười hai tuổi.

Vì thế nhớ lại thi thể bị móc hai mắt trên đại điện, hai sư huynh không hện mà cùng thoáng rùng mình, một đường im lặng, cho đến khi dẫn Lăng Chiêu đến cửa phòng, một trong hai người mới lúng túng nói: “Tiểu sư đệ... Người ráng chịu đựng, sống qua ba ngày là được rồi. Sau này.... Đừng đến sau núi nữa!”

Lăng Chiêu ngẩng đầu nhìn, nó từng nghe về phòng sám hối này, nhưng chưa bao giờ đến. Chỉ biết đệ tử phạm lỗi sẽ bị nhốt vào đây, không có thức ăn và nước uống, một lòng sám hối. Ba ngày... Suốt ba ngày, nó phải sống trong căn phòng tối đen này, không có thức ăn thì thôi, ngay cả nước cũng không được uống – sư huynh đây là muốn chính chết nó sao?

Trên mặt thoáng cười lạnh, Lăng Chiêu tự tay đẩy cửa bước vào, ánh sáng biến mất dần sau lưng nó, sau đó vang lên tiếng cửa bị khoá.

Chỉ có một ô cửa nhỏ trên đỉnh đầu, cách rất xa, dù có dùng hết sức nhảy lên, cũng không thể với tới.

Lăng Chiêu chậm rãi ngồi xuống, ôm lấy hai đầu gối, cuộn mình thành một khối.

Kỳ thật nó chỉ mới mười hai tuổi mà thôi.

Nó cũng biết sợ hãi, cũng hoảng sợ, một thân một mình ở trong bóng tối khôn cùng, mặt thất nhỏ hẹp, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở đều đặn của bản thân, như thể nó đã bị cả thế giới vứt bỏ.

Ta rốt cuộc đã làm gì sai... Lăng Chiêu ngẩng đầu, trong đôi mắt to, chỉ có quạ cường, không hề rơi nước mắt.

Cũng không biết nó đã ngây người trong bóng tối bao lâu, trong lúc mơ hồ, hình như nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân rất khẽ. Thân thể Lăng Chiêu đột nhiên chấn động, trong lòng nổi lên hi vọng, chạy đến cạnh cửa, nghiêng tai lắng nghe, nhưng lại không hề có động tĩnh. Nó bồi hồi đứng, thật lâu sau, từ từ dựa vào cánh cửa, trượt ngồi xuống đất.

Có lẽ là ảo giác thôi.

Lăng Chiêu cầm cự trong phòng sám hồi được một ngày một đêm, sau đã có chút chịu không nổi.

Không ai đến gặp nó, cũng không ai đến đưa thức ăn và nước uống cho nó. Ngủ và thức không hề khác biệt, nhắm mắt mở mắt đều chỉ có bóng tối, cảm giác duy nhất chỉ có đói và khát. Mà nó đã sớm không còn khái niệm về thời gian, nó sống chờ đợi dần dần đã bao lâu, còn phải bao lâu mới có thể đi ra ngoài, này đó, nó đều không nhớ được, chỉ có thể ngây ngốc ngửa đầu, suy yếu xuất thần nhìn ô cửa trên đầu. (Cái này làm mình nhớ đến cái phương pháp tẩy não trong “Khách điểm lão bản”, thật dễ điên!) Bỗng nhiên, nó thấy một bàn tay xuất hiện tại mép cửa sổ, sau đó ô cửa liền bị đẩy mở, hai cái bánh bao được thả xuống, ngay sau đó, lại rót xuống một túi nước.

Lăng Chiêu trợn to mắt.

Bàn tay kia nhanh chóng rút về, khép cửa sổ lại. Không gian lại trở về vô thanh vô tức, Lăng Chiêu không biết người kia xuất hiện thế nào, cũng không biết y rời đi thế nào, thậm chí không biết có phải tất cả chỉ là giấc mơ của nó hay không. Hai tay dò dẫm vươn tới, chạm đến bánh bao vẫn còn hơi nóng, mới biết, thật sự có người đến thăm nó.

Nhất định là... Vị sư huynh nào đó của nó, sợ nó đói khát, nên len lút đến chăm sóc nó.

Lăng Chiêu biết bên ngoài phòng sám hồi nhất định có người canh giữ, có thể tránh được ánh mắt của mọi người, nhảy đến đỉnh phòng, lại len lút ném thức ăn và túi nước xuống, không biết là vị sư huynh nào lá gan rất lớn, vô công lại tốt như vậy.

Đối với nó tốt như vậy...

Sư huấn Lăng môn rất nghiêm, nếu nó đã bị phạt, mà ai dám len lút đến thăm nó, còn cho nó ăn uống, một khi bị phát hiện, nhất định sẽ bị phạt nặng. Lăng Chiêu cầm hai cái bánh bao, hốc mắt hơi ướt.

Các sư huynh bình thường đối với nó rất tốt, chiều nó sủng nó, không bắt nó chịu tí uỷ khuất nào. Nhưng ngày ấy trên đại điện, đại sư huynh một lời nói ra, nhưng không một ai dám mở miệng cầu xin giùm nó.

Không ai muốn chịu phạt thay nó.

Nó rốt cuộc hiểu, lòng người đều là ích kỷ. Nó cũng không hận các sư huynh luôn đối xử thân thiết với nó nhưng tại thời điểm quan trọng lại lựa chọn lui binh, dù sao ngay cả sư tôn cũng nói nó có lỗi, vậy nó tất nhiên là có lỗi. Nó chỉ đột nhiên hiểu được, trên đời này, không có ai chịu uỷ khuất bản thân, tình nguyện mạo hiểm, để đối tốt với nó.

Chỉ trừ vị sư huynh không biết danh tính này.

Lăng Chiêu vừa yên lặng cắn bánh bao, vừa thăm thê, chờ nó ra ngoài, nhất định phải tìm ra vị sư huynh len đến thăm nó này, về sau nhất định phải đối tốt với sư huynh gấp đôi.

Chỉ đối tốt với mình y.

Ngày thứ hai, thứ ba sau khi bàn tay kia xuất hiện, Lăng Chiêu luôn tại một thời khắc nhất định, nhìn thấy ô cửa trên đỉnh đầu mở ra, sau đó thức ăn được ném từ phía trên xuống. Tuy không nhiều lắm, nhưng

vậy cũng đủ rồi. Cũng đủ cho nó cầm cự qua ba ngày dài đằng đẵng này, cuối cùng chờ đến thời khắc cửa phòng được mở ra.

Hai vị sư huynh tiến vào, cẩn thận đỡ nó từ dưới đất lên, vừa đau lòng nhìn nó, vừa thở dài nói: “Tiểu sư đệ ngươi chịu uỷ khuất rồi.. . Đói lắm phải không? Về phòng trước đi, ta mang thức ăn đến cho ngươi”

Lăng Chiêu lắc đầu, nó tuy suy yếu, nhưng lại vô cùng tỉnh táo. Nó kiên trì đòi đi gặp sư tôn trước, nhận sai rồi mới chịu về phòng. Đôi mắt của nó nhất thời còn chưa thích ứng được với ánh sáng, lấy tay hơi hơi che lại, sau đó rốt cục thấy rõ sư tôn kì thật đang đứng ở ngoài cửa.

Nó thấy sư tôn đưa tay về phía nó, nó nghe thấy sư tôn gọi tên nó, giọng nói vẫn hiền từ như vậy. Đi về phía trước một bước, mới hoảng hốt nhìn thấy phía sau sư tôn còn có một bóng người khác, nhưng quá mờ hồ... Nó thậm chí không thể nhận ra đó là ai.

Nó ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, bên người vậy đầy người, các sư huynh đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn nó.

Sư tôn đang ngồi bên cạnh nó, thấy nó cuối cùng đã tỉnh lại, hơi hơi thở ra nhẹ nhõm, quay đầu sai khiến người làm mang nước đến, sau đó nâng nó dậy, giúp nó uống nước.

Lăng Chiêu kề môi vào mép bát, uống hai ngụm nước, sư tôn liền đẩy bát ra. Sau đó lại có người mang cháo đến, sư tôn tự mình dứt từng muỗng cháo cho nó. Sau khi Lăng Chiêu hồi tỉnh lại, liền yếu ớt ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người xung quanh, muốn nhận ra rốt cục là người nào đã lên lút đến thăm nó.

Nhưng nó thật sự không thể nhận ra, vì trên mặt mỗi người, dường như đều phi thường lo lắng và quan tâm nó.

Sau đó, ánh mắt nó hơi hơi run rẩy.

Nó thể nhưng lại nhìn thấy đại sư huynh – người chưa bao giờ từng xuất hiện trong phòng nó.

Đại sư huynh cũng không đứng chen trước giường nó, y đứng cạnh cửa, ánh mắt có chút xa lạ. Nó đã quen nhìn gương mặt không có biểu tình của sư huynh, giờ phút này trên khuôn mặt này, vẫn không lộ ra bao nhiêu cảm xúc, chỉ trong đáy mắt, có một chút dao động nó nhìn không hiểu.

Đến xem nó đã chết hay chưa phải không?

Khoé môi Lăng Chiêu hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười trào phúng với đại sư huynh.

Về mặt đại sư huynh đột nhiên ngẩn ra, môi mím lại, xoay người liền ra ngoài. Lăng Chiêu thu hồi ánh mắt, vẫn yếu ớt nằm trên giường. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác vui sướng thắng lợi, tựa hồ, lúc mới nãy, nó cuối cùng cũng hoà được một vấn với đại sư huynh.

Nó có thể nhận sai với sư tôn, nhưng sẽ không cúi đầu nhận sai trước đại sư huynh.

Lăng Chiêu tỉnh dưỡng một thời gian ngắn, sau đó nhanh chóng khôi phục lại. Kì thật nó cũng không chịu quá nhiều khổ, nó luôn nhớ kĩ hai cái bánh bao và một túi nước mỗi ngày trong bóng tối.

Nhưng nó vẫn không biết vị sư huynh nào đã lên đến chăm sóc nó. Các sư huynh vẫn một lòng quan tâm nó, sủng nịch nó, chỉ là không ai tự nhận, từng đến gặp nó.

Chẳng lẽ...là sư tôn? Sư tôn xót nó, lại không muốn tranh cãi với đại sư huynh, cho nên lên nhờ vị đệ tử này ngầm chăm sóc nó, nhưng không cho nó biết?

Lăng Chiêu rất nôn nóng, thật sự nhịn không nổi nữa, liền lên hỏi sư tôn. Sư tôn đầu tiên là sửng sốt, sau đó chậm rãi cười, xoa đầu nó nói: “Không phải là vì sư, không chừng là vị sư huynh nào của ngươi, đau lòng ngươi, sợ ngươi chịu không được khổ sở, nên mới lên lút đến thăm ngươi.”

Lăng Chiêu hối hận không ngừng, nghĩ rằng vạn nhất sư tôn đi điều tra rốt cuộc là ai dám vi phạm sư huấn, vụng trộm đến gặp nó, chẳng phải đã hại vị sư huynh không biết tên kia sao! Khẩn cầu nói: “Đệ tử biết tội rồi, sau này không dám tái phạm. Sư tôn ngàn vạn lần đừng đi tra vị sư huynh kia, nếu tra ra, cũng không nên phạt y, muốn phạt thì phạt ta đi!”

Sư tôn cười nói: “Chuyện đã qua rồi, vì sư cũng bỏ qua chuyện cũ, yên tâm đi”

Lúc này Lăng Chiêu mới an tâm rời đi, nhưng nghi hoặc trong lòng vẫn chưa được cởi bỏ.

Thấy nó rời đi, ý cười trên mặt sư tôn vẫn chưa tắt. Lại hơi dăm chiêu ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở ngoài điện, các đệ tử nhỏ dưới sự chỉ dẫn của Lăng Hoa đang cố sức tung hoành nhảy tới, luyện tập khinh công.

Trong phần đông đệ tử Lăng môn, có thể luyện khinh công đến xuất quỷ nhập thần, không tiếng động xuất hiện trong bóng đêm, chỉ có một người.

Ngày đó nhấn tâm phạt nặng, sau lại lên lút đến thăm nó, ông cũng không biết Lăng Hoa lại có loại tính cách mâu thuẫn này. Kì thật trong lòng vẫn rất quan tâm đến đứa nhỏ kia phải không? Chỉ không chịu thừa nhận mà thôi.

Cậu không muốn nói, hẳn có nguyên nhân của mình, sư tôn cũng không xen vào.

Có lẽ, sau này Lăng Chiêu cũng sẽ dần dần phát hiện, đại sư huynh lãnh đạm của nó lại ẩn giấu một trái tim dịu dàng như thế.

6. Chương 6

Từ sau lần bị nhốt vào phòng sám hối, tính tình Lăng Chiêu liền trầm ổn hơn rất nhiều. Kì thật từ lúc nhỏ, cậu đã là một hài tử thông minh, hiểu được phải như thế nào lợi dụng khuôn mặt đáng yêu của mình, để có được càng nhiều yêu thương của mọi người. Vì luôn được dung túng, khó tránh khỏi hơi tùy hứng và kiêu ngạo, luôn cảm thấy cho dù bản thân làm sai cái gì, chỉ cần không quá đáng, thì sẽ không bị trách phạt. Cho dù sư tôn thật phải phạt cậu, vẫn còn các sư huynh cầu tình thay cậu mà.

Từ khi rời khỏi phòng sám hối, cậu mới hiểu được, cũng không phải vô luận cậu làm sai cái gì, cũng có thể được tha thứ dễ dàng. Cậu cũng chỉ là một trong số những đệ tử Lăng môn bình thường, không có quyền lợi tùy tâm sở dục (làm theo ý mình). Biểu hiện của cậu càng khiêm tốn nhu thuận, toàn bộ thời gian đều dùng để luyện công, khi các sư huynh khen cậu, cũng không còn lộ ra vẻ ngoài khiêm tốn nhưng thực tế cười đến đắc ý nữa, mà cúi đầu ngượng ngùng, nhẹ giọng đa tạ.

Cậu rất cuộc tròn mười lăm tuổi, thân thể thon dài mềm dẻo, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, lúc hơi khép mắt, lông mi thật dài xinh đẹp như lông vũ, làm nổi bật nụ cười thoáng ngượng ngùng, thật khiến người ta không thể rời mắt.

Ước chừng là vì sự trầm tĩnh đột nhiên mà đến này, khiến cậu càng được người khác thích. Sự kiêu ngạo và sắc bén mà trước kia có thể ngẫu nhiên toát ra, nay đều đã bị cậu cẩn thận che dấu. Đại sư huynh vẫn không thân thiết với cậu, chỉ không còn nhìn cậu bằng ánh mắt lãnh đạm rõ rệt nữa, ngẫu nhiên đi qua lúc cậu luyện kiếm một mình, còn có thể hơi dừng lại nhìn một lát – bất quá cũng chỉ đứng ở một bên nhìn thôi, chưa từng có ý chỉ điểm.

Chỉ là Lăng Chiêu cũng không quan tâm, cậu và đại sư huynh như hai luồng không khí lạnh như băng, cho dù không cẩn thận đụng phải nhau, cũng bất quá là mỗi người đi một đường.

Lại hai tháng trôi qua, Lăng Chiêu cuối cùng cũng nhận được nhiệm vụ đầu tiên từ sau khi nhập môn đến nay – xuống núi đến một thôn trang mang tên “Đại Sài Pha” [1], điều tra một vụ án mạng li kì phát sinh mấy ngày nay.

Dựa theo lệ thường ở Lăng môn, đệ tử khi được mười lăm tuổi, liền có tư cách nhận sư mệnh xuống núi trừ yêu hàng ma. Dưới chân núi Thục từ xưa đến nay không yên bình, nơi đây linh khí sung mãn, đừng nói là người tu tiên thích tụ tập nơi này, ngay cả các loại yêu ma quỷ quái, cũng vẫn quấy phá, muốn nương vào linh mạch của núi Thục để tu luyện. Đệ tử Lăng môn coi hàng ma vệ đạo là nhiệm vụ, mỗi năm đều sẽ phái đệ tử xuống núi trừ yêu. Bây giờ sớm có đệ tử phụ trách điều tra ở bên ngoài hồi báo, nói là Đại Sài Pha gần đây luôn có thôn dân chết lạ lùng, nghi là có yêu ma tác quái. Sư tôn trầm ngâm hồi lâu, nhìn thẳng

đôi mắt “nóng lòng muốn thử” của Lăng Chiêu, trong lòng thấu hiểu, liền cười nói: “Chiêu nhi chưa từng xuống núi, cũng được, lần này giao cho người đi làm, coi như lần đầu tiên thử sức sau nhập môn đi”

Lăng Chiêu mừng rỡ, cậu luôn muốn biết bản thân rốt cuộc đã tu luyện đến bước nào, chỉ ngại là không có cơ hội thực tiễn. Nay sư tôn giao cho cậu nhiệm vụ này, cuối cùng cho cậu cơ hội thi triển quyền cước.

Đang muốn mở miệng lĩnh mệnh, lại nghe sư tôn nói: “Bất quá người lần đầu tiên xuống núi, vẫn nên cho một vị sư huynh đi cùng người mới an toàn.” Ánh mắt chậm rãi đảo khắp phòng, cuối cùng dừng ở trên người Lăng Hoa: “Lăng Hoa, người đi cùng Lăng Chiêu vậy”

Trong lòng Lăng Chiêu nhất thời kinh ngạc, mày nhíu lại, thầm nghĩ sư tôn biết rõ mình và đại sư huynh không hợp, vì sao cứ phải bắt bọn họ cùng đi? Vô luận phải vị sư huynh nào xuống núi với cậu, cũng tốt hơn là bắt cậu đi cùng với đại sư huynh a! Chuyến đi này hai bên nhìn nhau chán ghét, không biết sẽ buồn khổ cỡ nào. Nói vậy đại sư huynh cũng không nguyện ý xuống núi cùng với hắn nhỉ?

Ai ngờ Lăng Hoa lại không do dự cúi người lĩnh mệnh, Lăng Chiêu không khỏi quay đầu, kinh ngạc nhìn phía sư huynh. Chỉ thấy thần sắc Lăng Hoa như thường, tựa hồ không cảm thấy mệnh lệnh của sư tôn có chỗ nào không ổn.

Cũng đúng, đại sư huynh chưa bao giờ vi phạm mệnh lệnh của sư tôn, cho dù không thích cậu, cũng không thể không đi cùng với cậu?

Trong lòng Lăng Chiêu khẽ hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì. Sáng sớm hôm sau, liền cùng đại sư huynh bái biệt sư tôn, đi xuống núi.

Lăng Chiêu đã được mười lăm tuổi, lần đầu tiên rời Lăng môn, trên đường khó tránh khỏi nơi nơi mới lạ. Lăng Hoa đi phía trước dẫn đường, ngẫu nhiên thấy Lăng Chiêu đi chậm ngắm cảnh bên đường, cũng không thúc dục, bước chậm lại chờ cậu, chỉ thường thường ngẩng đầu nhìn trời, sợ trì trệ hành trình, trước khi trời tối không đến được Đại Sài Pha.

Cũng may, Lăng Chiêu dù sao cũng không phải là trẻ lên ba, tuy thường nhìn thấy rất nhiều sự, vật thú vị chưa từng có ở Lăng môn, cho dù tò mò, rốt cuộc cũng hiểu được nhiệm vụ quan trọng hơn, dọc đường chưa từng nghỉ chân. Nhưng hai người đồng hành, cơ hồ một câu cũng không nói, chỉ cắm đầu mà đi, khó tránh hơi buồn chán.

Nếu đổi lại là vị sư huynh khác đi cùng cậu xuống núi, trên đường đùa giỡn giải buồn, sao có thể chán chết thế này.

Lăng Chiêu rầu rĩ không vui, chợt thấy bên đường có một bụi hoa màu tím thắm nổi bật giữa đám cỏ xanh, hình dạng như một chùm chuông nhỏ (ta chém ...), lay động theo gió, vô cùng diễm phúc, không tự chủ dừng chân, muốn vươn tay hái một đoá.

Ai ngờ vừa giơ tay ra, còn chưa kịp chạm đến cánh hoa, liền cảm thấy tiếng gió lướt qua bên tai, kiếm phong chém đến, ra là đại sư huynh một kiếm chém đứt nhánh hoa, tay còn lại kéo mạnh cậu ra. Lăng Chiêu giật mình, quay đầu nhìn khuôn mặt không cảm xúc của đại sư huynh, chỉ nghe hắn nói: “Đừng chạm vào, có độc.”

Lăng Chiêu kinh ngạc, cúi đầu nhìn, cánh hoa chuông bị chém rụng đầy đất, côn trùng ở phụ cận đi qua, chạm đến cánh hoa, lập tức “phịch” một tiếng, chết cứng tại chỗ. (không hiểu sao có tiếng động được!) Lăng Chiêu đột nhiên trợn trừng mắt, không ngờ đoá hoa nhìn yêu mỹ xinh đẹp, lại là vật kịch độc.

“Người không thấy trong bụi hoa, không có đến một con ong con bướm sao?” Đại sư huynh tra kiếm lại sau lưng, nhìn cậu một cái, nói: “Càng là vật kịch độc, thường thường bên ngoài càng xinh đẹp, lần này chịu giáo huấn, sau này đừng tùy tiện chạm vào hoa cỏ không biết tên nữa.”

Lăng Chiêu lúc đầu còn hơi cảm kích hắn kịp thời ra tay giúp đỡ, ai ngờ đại sư huynh vừa mở miệng liền cứng rắn răn dạy, lời cảm ơn lập tức nghẹn lại, sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Đa tạ sư huynh chỉ điểm giáo huấn, sư đệ nhất định ghi nhớ trong lòng”

Lăng Hoa lại nhìn cậu một cái, quay người đi trước. Lăng Chiêu yên lặng đi theo, dọc đường dù có nhìn thấy sự vật mới lạ nào, cũng không thêm liếc nhìn lâu. Hai người đi một ngày, rốt cuộc kịp đến Đại Sài pha

trước khi trời tối.

Đại Sài Pha là một thôn trang nhỏ, bất quá mấy chục hộ dân, nhân khẩu hơn trăm người. Lăng Hoa và Lăng Chiêu đến cổng thôn, đúng lúc gặp được một đội ngũ đưa ma đi dọc theo đường núi hướng đỉnh núi phụ cận, quan tài sơn đen bị nâng giữa đội ngũ, người đưa tiễn khoác áo tang bằng sợi dây, người người chờ dẫn.

Lăng Chiêu muốn lên hỏi người nọ chết như thế nào, lại bị Lăng Hoa giữ chặt, đứng ở một bên, mắt nhìn đoàn người dần dần đi xa. Cậu tức giận, quay đầu nói với Lăng Hoa: “Vì sao không hỏi bọn họ, người kia làm sao mà chết?”

Bọn họ đến đây, không phải là vì điều tra thôn này vì sao có nhiều người mặc danh kì diệu liên tiếp chết sao?

Thần sắc Lăng Hoa nghiêm nghị, một lúc sau, mới mở miệng: “Hỏi cũng như không, những người kia sẽ không để ý đến người, bởi vì bọn họ căn bản sẽ không nhìn thấy người”

Hắn vừa nhìn đến đội ngũ đưa ma kì quái này, liền phát giác người đưa ma có chút không thích hợp, theo lý mà nói người vừa chết hẳn là thân nhân của bọn họ, nhưng những người này thần sắc thờ ơ, trên mặt không có một chút đau khổ, đi đường như rơi gỗ, hiển nhiên đã bị nhiếp mất hồn rồi.

Xem ra... Thôn trang này, còn ẩn giấu một thứ lợi hại.

Lăng Chiêu ngăn người, còn chưa kịp mở miệng, đã bị Lăng Hoa kéo đi về phía trước. Dần dần, cậu cũng nhận ra chỗ không thích hợp – thôn trang này quá yên tĩnh, đừng nói là tiếng người, ngay cả tiếng gà kêu chó sủa, cũng không hề nghe thấy.

Thường thường sẽ có vài thôn dân xuất hiện gần bọn họ, nhưng không có một người tiến đến hỏi bọn họ từ đâu đến, muốn tìm ai, chỉ làm như không thấy mà đi ngang qua người bọn họ. Lăng Hoa bất động thanh sắc (không tiếng động), đi theo phía sau thôn dân, thẳng đến trước một gốc đại thụ sau thôn, Lăng Chiêu giật mình, chỉ thấy một nữ tử, bị trói trên cây.

Lăng Hoa dừng bước, nữ tử này đầu tóc bù xù, khóc rất bi thương, đáng thương bị trói chặt, không thể cử động. Thôn dân đều vây quanh người nàng, mặt không cảm xúc nhìn nữ tử, Lăng Chiêu chú ý thấy tay bọn họ đều cầm đủ loại vũ khí từ dao đến cuốc, tựa hồ chuẩn bị đánh chết nữ tử.

Nữ tử mạnh ngẩng đầu, nhìn thấy hai người, kêu khóc: “Hai vị công tử cứu mạng! Bọn họ đều bị yêu quái mê hoặc tâm trí, muốn giết ta huyết tể!”

Lăng Chiêu hấp tấp muốn chạy đến giải cứu nữ tử phía trước, lại bị Lăng Hoa đột nhiên kéo lại, cậu khó hiểu quay đầu, lại thấy khoé môi Lăng Hoa khêu ra một nụ cười lạnh lùng, chậm rãi nói: “À? Muốn lấy người làm huyết tể, huyết tể ai? Có phải là một quỷ vật ngàn năm chết là không chịu tan biến không?”

Sắc mặt nữ tử đột nhiên biến, Lăng Chiêu sửng sốt, thầm nghĩ sư huynh làm sao biết thứ tác quái trong thôn là một quỷ vật ngàn năm? Còn chưa mở miệng hỏi, chỉ cảm thấy một trận âm phong bất ngờ đánh vào mặt, bầu trời nguyên bản còn lơ mờ sáng, nháy mắt tối đen.

Nữ tử không biết khi nào đã chặt đứt dây thừng trên người, cười dài đi từng bước về phía bọn họ, mỗi một bước đến gần, hơi thở âm lạnh càng thêm rõ ràng. Trong lòng Lăng Chiêu lập tức phát lạnh, giờ kiểm ứng đón, lại bị một nhóm thôn dân đánh úp, chặt vật ngã xuống đất.

Trong cơn tức giận, cậu muốn gạt kiếm chém nhóm thôn dân, lại nghe Lăng Hoa quát lớn: “Không được thương tổn tính mạng bọn họ”

Thì ra Lăng Hoa cũng bị một nhóm thôn dân đè xuống, những người này không biết lấy đâu ra sức lực, không cần mạng vậy khốn bọn họ. Vô luận Lăng Chiêu ra sức giãy dụa, cũng không thể cử động, những người này như không biết đau, cho dù bị kiếm khí của cậu tổn thương, vết thương thấu xương máu chảy đầm đìa, cũng không ai hừ một tiếng.

Làm sao đây... Lăng Chiêu không khỏi nôn nóng, lại không được giết những người này, bằng khí lực thì giãy không ra, chẳng lẽ phải trơ mắt nhìn nữ quỷ đến tự tay thu thập bọn họ.

Nữ quỷ đi đến nơi không xa bọn họ, ngừng chân, cười hi hi nói: “Thì ra là người tu luyện... Tỉ tỉ ta thích nhất là thân thuần dương như hai vị công tử đây. Ai nha nha, nên ăn người nào trước thì tốt nhỉ?”

Nàng nghiêng đầu, như một thiếu nữ mười sáu mười bảy, vẻ mặt thiện lương vô cùng.

Lăng Hoa nhẹ giọng cười: “Chỉ sợ khẩu vị của ngươi không tốt, một người cũng không ăn được”

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy toàn thân hắn bỗng nhiên phóng ra một luồng khí mãnh liệt, đẩy văng toàn bộ thôn dân đang đè chặt hắn, tung người một cái, một tay kéo lấy thân mình Lăng Chiêu, ném mạnh ra ngoài.

Lăng Chiêu chỉ cảm thấy thân thể nháy mắt bay lên trời, bên tai vang lên thanh âm của sư huynh: “Việc này ngươi đừng vội nhúng tay vào, chờ bình minh ta sẽ tự đến tìm ngươi.”

Lăng Chiêu nộ quát một tiếng: “Ta không đi!” Nhưng cơ thể đã bị ném đi mấy thước, rơi xuống đất một trận đau đớn, mở mắt ra nhìn, trước mắt tối đen như mực, cách đó không xa có một luồng khí đen bao phủ, đầu còn thân ảnh của sư huynh và nữ quỷ.

Thì ra trong lúc nữ quỷ kia đang mở miệng, Lăng Hoa đã phát hiện nàng muốn dùng quỷ khí mở kết giới, vậy khốn bọn họ ở bên trong. Nữ quỷ ngàn năm, ngay cả hắn cũng không thể dễ dàng hàng phục được, huống chi Lăng Chiêu tuổi còn quá nhỏ, tu vi không đủ, làm sao có thể là đối thủ của nữ quỷ? Vạn nhất bị nữ quỷ này thương tổn, mà hắn cứu không kịp, hậu quả thật khó tưởng tượng. Chỉ có thể sớm ném y ra khỏi kết giới, mới được an toàn.

Chính là... Lăng Hoa nhui mày, nữ quỷ này quá giảo hoạt, bản thân không động thủ, lại để một đám thôn dân vô tội đánh hắn, làm hắn ném chuột sợ vỡ bình, nữ quỷ này ngược lại cảm thấy hứng thú, thần sắc tự đắc nhìn hắn.

“Thật đáng tiếc... Tự nhiên trốn mất một đứa” Nữ quỷ than thở, tiếc hận nhìn Lăng Hoa, “Bất quá, không sao, ăn người trước, ta đi tìm hắn sau cũng không muộn”

Sau đó mặt nàng lộ ra một nụ cười u ám, cơ thể bay lên, chậm rãi bay hướng Lăng Hoa.

[1] Đại Sài Pha: tên thôn này có nghĩa là “Sườn núi lớn”, ta đoán tám chín phần là cái thôn này ở bên sườn núi ^^

7. Chương 7

Lăng Hoa âm thầm chờ nữ quỷ tới gần, tính ra tay trong một chiêu. Không ngờ nữ quỷ lại dừng lại ở một khoảng cách không xa hắn, tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, tay áo phất qua, những thôn dân bị mê hoặc tâm hồn liền ba chân bốn cẳng giữ chặt hắn, đưa đến trước mặt nữ quỷ. Lăng Hoa vận nội khí, vài lần đẩy văng bọn họ, lại liên tục bị bọn họ vô lấy, không sợ toàn thân thương tổn, máu me đầm đìa, những người này chỉ đeo một vẻ mặt ngây dại, mạo hiểm mạng sống làm khiến thít cho nữ quỷ.

Lăng Hoa vô cùng lo lắng, lại không nghĩ ra đối sách nào, nữ quỷ nọ cười rất vui vẻ, nâng tay khê phất tóc, hài lòng nhìn Lăng Hoa bị giữ chặt chân tay. Nàng vươn ra móng tay thật dài, nhẹ nhàng nâng cầm hắn, thanh âm như thiếu nữ kiều mị: “Khuyên ngươi đừng phí sức nữa, ngoan ngoan theo ta, tỷ tỷ nhất định sẽ ôn nhu với ngươi...”

Còn chưa dứt lời, Lăng Hoa đột nhiên ra tay, giữa ngón tay kẹp một lá bùa, khơi lên một luồng thiên hỏa, dùng thế nhanh như chớp đánh vào giữa trán nữ quỷ. Chỉ nghe một tiếng hét thảm, nữ quỷ nhanh chóng nhảy tránh, nhưng vẫn chậm một bước, gương mặt xinh lập tức bị cháy đen hơn nửa. Nàng vội vàng đưa tay lên sờ mặt, gào thét: “Ngươi dám tổn thương mặt ta!”

Lăng Hoa lạnh lùng cười: “Bất quá là một túi da, thực tưởng là mặt của người sao?”

Hắn một chiêu thành công, đang muốn thuận thế đánh thêm một chiêu, đột nhiên thân thể run rẩy, kinh ngạc cúi đầu, đã thấy một đầu dao nhọn đâm qua phần xương sườn, máu tươi ồ ồ phun ra.

Thì ra là một thôn dân phía sau, thừa dịp hắn không phòng bị, tàn nhẫn đâm hắn một đao.

Tu vi của Lăng Hoa dù có cao cường, cuối cùng vẫn là phạm nhân, bị thương thì hành động liền chậm lại, nháy mắt đã có vô số vũ khí sắt bén chém về phía hắn. Những thôn dân này ánh mắt ngậy dại, nhưng người người đại phát hung tính, dưới sự điều khiển của nữ quý, nhất loạt công kích Lăng Hoa. Chỉ một lát sau, trên người Lăng Hoa đã có thêm mười mấy vết thương.

Bạch y sớm đã nhuộm thành màu đỏ tươi, Lăng Hoa hét lớn một tiếng, trường kiếm rời vỏ, kiếm phong đảo qua, đẩy mạnh thôn dân bao vây quanh người hắn, lập tức huy kiếm, đánh thẳng về phía nữ quý. Nữ quý mau mất nhanh tay túm lấy một thôn dân, đẩy về phía trước, chỉ nghe ‘Phập’ một tiếng, trường kiếm đâm vào ngực thôn dân chắn trước nữ quý.

Nữ quý cười lớn, tiện tay ném thôn dân đi, đột nhiên dùng tay kia quắp lấy cổ áo Lăng Hoa, kéo đến trước mặt nàng.

“Người không thể tổn thương bọn chúng, thì không thể làm gì được ta” Nàng cười đến âm trầm, nửa gương mặt bị cháy đen, vô cùng ghê tởm quỷ dị, “Người tu luyện luôn ngu ngốc như vậy... Người muốn cứu bọn chúng? Nhưng bản thân người lại phải chết trong tay bọn chúng!”

Lăng Hoa chống đỡ thân thể lung lay sắp ngã, cắn chặt răng, gằn từng chữ: “Người làm nhiều việc ác, sớm hay muộn cũng bị trời phạt.”

Nữ quý như nghe được lời nói đùa rất buồn cười, cười đến run rẩy: “Trời phạt? Nếu có trời phạt, ta hôm nay còn có thể đứng ở chỗ này sao?” Ẩn đi nụ cười, âm trầm nhìn Lăng Hoa, “Ta chỉ biết những kẻ chính nghĩa chi sĩ như ngươi, luôn miệng đòi thay trời hành đạo giết ta, cuối cùng chẳng phải có đi mà không có về, tất cả đều thành thức ăn trong bụng ta sao”

Nàng thè lưỡi liếm liếm môi. Rất khát... Chân khí thuần khiết mà mạnh mẽ trong cơ thể người tu luyện trẻ tuổi này, khơi lên dục vọng trong nàng.

Đã nhiều năm chưa từng gặp được loại mỹ vị hiếm có này.

Cổ Lăng Hoa bị tay nàng siết chặt, ngay sau đó thân thể cứng vật bị nữ quý kéo vào trong lòng. Nữ quý đột nhiên thè cái lưỡi dài đỏ tươi liếm lên cổ hắn, nàng bật ra một tràng cười chói tai quái đản.

Trong khoảnh khắc này, một luồng sát khí mãnh liệt mà hung dữ đột nhiên tràn vào từ cửa kết giới.

Lăng Hoa cả kinh, đột nhiên mở mắt, nữ quý kia cũng hoảng sợ, rụt cái lưỡi lại, mở to mắt nhìn qua.

Trong bóng tối dày đặc khó xuyên thấu, chỉ thấy một thân ảnh chậm rãi đến gần, thần sắc nữ quý biến đổi, ồng tay áo phất qua, đám thôn dân kia liền dồn vọt đến chỗ thân ảnh nọ. Một tiếng “xích” nhỏ vang lên, nháy mắt máu bay đầy trời, người nọ tựa hồ ngay cả tay cũng không động, từng bước đạp lên thi thể dưới chân, đi tới.

Đám thôn dân đều đã bị hắn nháy mắt phanh thây, rốt cuộc không đứng dậy nữa.

Nữ quý rốt cuộc lộ ra thần sắc hoảng sợ, trơ mắt nhìn người nọ đi đến trước mặt, hồ hững nhìn nàng. Mắt thấy hắn hơi nâng tay, nữ quý vội vàng đẩy Lăng Hoa ra phía trước, người nọ thuận thế ôm lấy, đoạt Lăng Hoa khỏi tay nàng.

Lăng Hoa mở to mắt, thất thanh gọi: “Tiểu sư đệ?!”

Người nọ đúng là Lăng Chiêu, cậu quay đầu, nhìn Lăng Hoa, khoé môi chậm rãi toát ra ý cười: “Sư huynh quá chậm. Sư đệ thật sự chờ không nổi, đành phải đi tìm ngươi”

“Người... người vì sao phải giết hết thôn dân!”

Lăng Chiêu bật cười, ngữ khí vô cùng bình tĩnh: “Ai kêu bọn họ cản đường ta”

Lăng Hoa nói không nên lời, vẻ mặt lạnh lùng mà xa lạ này, ngữ khí bất cần này, thật sự là sư đệ của hắn sao? Chớp mắt liền giết sạch hơn mười mấy thôn dân, lại như bất quá là một chuyện nhỏ nhất.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, nữ quỷ đã đánh tới. Quỷ khí ngập trời, móng tay thật dài như muốn lột da bọn họ, chớp mắt đã đánh úp đến trước mặt.

Thân thể Lăng Chiêu hơi tránh đi, bắt lấy cổ tay nữ quỷ, quay đầu nhìn Lăng Hoa: “Sư huynh, giờ chỉ còn một kẻ ngang đường, chẳng lẽ còn bó tay chịu trời sao?”

Lăng Hoa cắn chặt răng, chịu đựng đau đớn trên người, lấy một lá bùa đánh lên người nữ quỷ. Nữ quỷ thét chói tai muốn tránh đi, nhưng vẫn bị Lăng Chiêu giữ chặt, tránh không được, ba chỗ trán, cổ họng, ngực nháy mắt bị thiên hỏa cắn nuốt. Đột nhiên nàng phát ra một tiếng gào thét, một luồng hắc khí thoát ra từ cơ thể, Lăng Chiêu nhanh tay đánh một chưởng, lập tức trường kiếm bay ra, đâm xuyên ngực nàng. Lăng Hoa cũng không dám chậm trễ, lập tức dùng bùa phong bế thất khiếu của nàng, niệm chân ngôn, nữ quỷ kia giây dựa kêu gào, rớt cục dần dần hoá thành một xác khô.

Cơ thể Lăng Hoa lung lay, được Lăng Chiêu đỡ lấy, hơi hơi mở mắt, nhìn vào đôi mắt tựa tiểu phi tiểu.

“Người...”

Người thật là... tiểu sư đệ của ta sao?

Còn chưa kịp nói ra miệng, vết thương đột nhiên đau đớn, hắn vô lực ngã xuống.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Lăng Hoa cũng từ từ tỉnh dậy, phát giác bản thân đang ở trong một khoảng rừng, gần đó có một đồng lửa, tiểu sư đệ đang ngồi không xa hắn.

Cổ sức phát ra một tiếng rên rỉ, Lăng Chiêu lập tức quay đầu. Cậu chạy đến bên người hắn, do dự một chút, nâng hắn dậy, uy chút nước cho hắn uống, thấp giọng nói: “Sư huynh, người bị thương quá nặng, ta đã băng bó giúp người, chúng ta nên nhanh chóng về sư môn đi”

Lăng Hoa đánh giá vẻ mặt của cậu, vẫn là tiểu sư đệ của hôm qua, lúc nói chuyện không nhìn mặt hắn, rõ ràng có phần xa lạ, nhưng vẫn không thể không chăm sóc hắn.

“Người có nhớ... hôm qua xảy ra chuyện gì không?”

Sắc mặt tiểu sư đệ hơi biến, ngồi lại bên đồng lửa, thật lâu sau, thanh âm ảm ách: “Không nhớ rõ... chỉ biết sau khi ta bị sư huynh ném ra ngoài, vừa lo lắng vừa sốt ruột, không biết làm thế nào mà xâm nhập được vào kết giới, nhìn thấy sư huynh bị trọng thương, sau đó... Sau đó xảy ra chuyện gì, ta không có ấn tượng.”

Về mặt cậu mang theo chút mờ mịt và kinh hoàng, chắc là sau khi tỉnh lại, nhìn thấy thân thể đầy máu trên đất, thì cốt luy luy, giật mình không ít rồi?

Lăng Hoa nhắm mắt, đáy lòng thở hắt ra, mở mắt, nhìn Lăng Chiêu: “Người thành thật nói cho ta biết, có phải người từng tự tiện đi vào cấm địa sau núi của Lăng môn?”

Lăng Chiêu kinh hãi, run giọng: “Ta không có! Các sư huynh đã dạy, nghiêm cấm đệ tử đến gần cấm địa, ta sao có thể biết mà còn vi phạm!”

Lăng Hoa nhìn sát hắn: “Thật là không có?”

Lăng Chiêu tức giận, quay đầu nói: “Không có! Chưa bao giờ! Tin hay không tùy người”

Lăng Hoa chăm chú nhìn cậu một lúc, cuối cùng quay đầu đi, thật lâu sau, mới mở miệng: “Nếu đã không có, vậy thì tốt”

Hắn vẫn nhớ rõ vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của tiểu sư đệ lúc ấy, không do dự ra tay cướp đi nhân mệnh, thủ đoạn tàn nhẫn, tươi cười thoải mái, quả thật rất giống ma vật năm đó.

Như thế nào có thể... Từ khi tiểu sư đệ rời khỏi ma kén, đã được sư tôn thanh trừ ma khí trong cơ thể, nhiều năm như vậy, chưa từng có gì bất thường. Sư tôn từng nói, tiểu sư đệ giờ đã là một phạm nhân bình thường, là một trong những đệ tử Lăng môn, sao có thể... có thể biến thành một ma vật?

Có lẽ, là lúc đó tiểu sư đệ bị kích thích, ma khí trong cơ thể thành linh tuân trào, nhất thời không chế không được, liền đại khai sát giới chăng?

Lăng Hoa quay đầu, nhìn thấy Lăng Chiêu ngẩn người ngồi bên đống lửa, vẻ mặt hoảng sợ bất lực, thì không khỏi mềm lòng.

Dù thế nào, cho dù máu của ma vật kia đang chảy trong cơ thể cậu, rốt cuộc cậu cũng không muốn biến thành như vậy. Những thôn dân kia... kì thật đã sớm bị nữ quỷ hút cạn tinh khí, muốn cứu cũng không được rồi...

“Thì thế thôn dân đâu?”

Lăng Chiêu cúi đầu, một lúc sau, chua xót nói: “Đã chôn rồi”

Lăng Hoa thở dài, cố sức ngồi dậy, nói: “Nếu đã trừ khử được nữ quỷ kia, trời sáng, ta người liền về sư môn thôi” Ngừng một lát, lại nói, “Việc này ta sẽ nói với sư tôn, người không cần nhiều lời.”

Mắt Lăng Chiêu chợt loé sáng, không mở miệng, chỉ gật gật đầu.

Chờ đến khi hai người trở về Lăng môn, Lăng Hoa bị trọng thương, đương nhiên được nâng đến phòng trị liệu. Hắn nói ngắn gọn mọi chuyện cho sư tôn, cố tình, lướt qua chuyện Lăng Chiêu giết sạch thôn dân, toàn bộ đổ lên đầu nữ quỷ kia.

Lăng Chiêu hơi nhẹ nhõm, nhìn thấy sư huynh uống thuốc xong, đã nằm xuống giường nghỉ ngơi, liền theo các sư huynh ra ngoài.

Đêm khuya, một bóng người lặng lẽ lướt khỏi phòng, biến mất trong bóng đêm.

Cắm địa sau núi Lăng môn, trong sơn động u ám, ma vật toàn thân che kín phù văn, bị phong ấn trong trận pháp, hơi hơi mở mắt, khoé môi mỉm cười, từ tốn nói: “Người đến rồi”

Trước mặt hắn, là một thiếu niên đứng khoanh tay, im lặng không nói nhìn hắn.

Một năm trước, trong lúc vô ý cậu đi đến gần cắm địa, bắt quá chỉ tò mò nhìn cửa động, lại lập tức bị một sức mạnh cường đại nháy mắt kéo cậu vào, kết giới giăng ngoài động nhưng không ngăn được, bất ngờ kéo cậu đến trước mặt ma vật.

Không ngờ, cậu đối với ma vật chưa từng gặp này, lại sinh ra một phần cảm giác thân cận không lí do.

“Hình như người có chút thay đổi...” Đôi mắt u thâm của ma vật nhìn chằm chằm vào người cậu, “Mùi máu... A a, cuối cùng đã nếm thử hương vị của máu rồi sao? Tư vị không tệ chứ.”

Thiếu niên lùi lại một bước, một lúc sau, lạnh lùng nói: “Ta không biết người đang nói gì.. Sau này ta sẽ không đến đây nữa”

Cậu xoay người đi, ma vật kia nheo mắt, cười sung sướng.

“Người sẽ đến, tựa như mỗi lần người nói không đến, nhưng người vẫn nhịn không được lén lút đến gặp ta”

Thiếu niên giật mình, thân thể run run, nháy mắt đã chạy ra ngoài động, không quay đầu chạy vội đi.

Ma vật cười lớn, ngẩng đầu lên, ngóng nhìn đỉnh động, cười vô cùng vui vẻ.

Khổ tâm của hắn chung quy không uống phí.

Kẻ có dòng máu ma tộc, sao có thể thành người tu tiên trong Lăng môn... Quá buồn cười, thật quá buồn cười.

Mấy kẻ Lăng môn ngu xuẩn này, nhất định phải trả một cái giá rất đắt.

8. Chương 8

Lăng Chiêu chạy một mạch về phòng, chỉ thấy tim đập “bùm bùm” rất dữ dội.

Cậu còn nhớ rõ lần đầu tiên bị luồng sức mạnh vô danh đó kéo vào sơn động, nhìn thấy ma vật bị giam cầm trong trận pháp, da thịt trắng như tuyết đến gần như trong suốt phủ đầy phù văn đỏ tươi, dị thường yêu dã, dị thường xinh đẹp. Con người ám vàng hơi mờ, tại khoảnh khắc nhìn thấy cậu, khoé môi của ma vật kéo lên một nụ cười yêu dị, như đang thấp giọng nói gì đó, nhưng cậu không nghe thấy.

Lúc ấy cậu rất hoảng sợ, không biết đã xâm nhập vào cấm địa như thế nào. Muốn chạy trốn, nhưng tầm mắt lại như dán chặt lên người ma vật, cậu không thể rời mắt khỏi ma vật, biết rõ đây là ma vật bị sư môn phong ấn trong cấm địa, biết bản thân đã phạm cấm kị, nhưng vẫn như bị dụ dỗ, không tự chủ chậm rãi tiếp cận ma vật. Sinh vật mỹ lệ đáng sợ kia nhìn cậu cười yếu ớt, hơi hơi vươn tay, như muốn chạm vào cậu, lại bị trận pháp trói buộc, không thể có được tự do.

Trong lòng cậu có chột có cảm giác hưng phấn, cách pháp trận, không thể khống chế gờ tay ra, tại khoảnh khắc sắp chạm vào pháp trận, giật mình tỉnh táo lại, vội vàng rút ngón tay lại.

“Cuối cùng ta cũng đợi được người” Cậu nghe thấy thanh âm trầm thấp mà sung sướng của ma vật vang vọng bên tai: “Ta đã chờ ngày này, chờ rất lâu, rốt cuộc ta chờ được...”

Nhìn thấy ma vật rục rịch, như muốn thoát khỏi pháp trận để bắt lấy cậu, Lăng Chiêu sợ hãi xoay người chạy khỏi động. Nhưng lại không kiềm được, liên tiếp đến gần cấm địa, liên tiếp bị hấp dẫn tiến vào.

Cũng không biết vì sao, kết giới giăng ngoài cửa động căn bản không thể ngăn được cậu. Dần dần, cậu không còn sợ ma vật, khi cậu thử mở miệng nói chuyện ma vật, không ngờ ma vật cũng có hứng thú trả lời.

“Người... biết ta sao?”

Ma vật nhìn chằm chằm cậu, đồng tử ám vàng toả sáng, khoé môi mỉm cười: “Nếu ta nói – quan hệ giữa người và ta không bình thường, người tin không?”

Sắc mặt Lăng Chiêu thay đổi, sợ hãi lùi về phía sau một bước, vô thức phản bác: “Không thể nào! Ta sinh tại Lăng môn, lớn lên ở Lăng môn, tự nhiên cũng là người của Lăng môn, có quan hệ gì với người được!”

“Ha ha ha — ” Ma vật cười lớn, đôi mắt loé lên hận ý, “Người của Lăng môn? Thật buồn cười, những kẻ ngu ngốc đó còn thật sự tận tâm tận lực nuôi nấng người đến nay. Nói vậy, ta còn phải cảm kích bọn họ a...”

”Quay đầu nhìn Lăng Chiêu, vô cùng hứng trí hỏi: “Như vậy, ta hỏi người, hiện tại trong Lăng môn, thực lực của người có thể xếp thứ mấy?”

Lăng Chiêu lập tức ghen lời.

“Ta nhớ trong Lăng môn có một đệ tử phi thường mạnh” Như nhớ lại hồi ức nào đó, thần sắc ma vật nháy mắt tràn ngập hận ý, cơ hồ muốn nuốt sống người đó vào bụng để thỏa mãn cơn khát, “Tuổi cũng không lớn lắm, năm đó chỉ dựa vào một mình hắn, sống chết cản trở đường ta. Chỉ có một mình người đó, mới xứng để ta liếc nhìn.”

Lăng Chiêu ngẩn người: “Người nói... Chẳng lẽ là đại sư huynh của ta?”

Cậu luôn nghe nói, năm đó đại sư huynh một mình đối kháng ma vật, bạch y nhiễm huyết, liền chết chắn ma vật trước cửa, bảo vệ tính mệnh của mấy đệ tử Lăng môn.

Thì ra... chính là ma vật trước mắt.

“Ta không biết hắn là vị sư huynh nào của người” Ánh mắt của ma vật rơi xuống người Lăng Chiêu, khoé môi hơi hơi cong lên, “Bất quá, nghe ý người, đại sư huynh của người rất mạnh? So với người thì sao?”

Lăng Chiêu cắn môi, một lúc lâu sau, không cam lòng nói: “Y là đệ tử có thực lực mạnh nhất trong Lăng môn... tu vi tự nhiên trên ta”

Đôi mắt ma vật loé lên sự thù địch, thanh âm nháy mắt lạnh xuống: “Nếu không phải ta đã bị nhốt, thì trước mặt ta hắn có là gì?” Nhìn Lăng Chiêu, cười đến tà mị, “Nếu ta nói, ta có thể giúp người mạnh hơn

hắn, mạnh hơn tưởng tượng của người. Người có nguyện ý đáp ứng một điều kiện để có được sức mạnh của ta?”

Sắc mặt của Lăng Chiêu liền thay đổi, không do dự mà gầm nhẹ: “Người là ma vật, ta sẽ không để người lợi dụng”

Muốn lợi dụng cậu để thoát khỏi pháp trận sao? Sao cậu có thể mắc mưu ma vật này!

“Nếu đã biết ta là ma vật, vì sao còn liên tục đến gặp ta?” Ma vật cười lớn, vô cùng sung sướng, “Kì thật người rất muốn có được sức mạnh của ta phải không? Thật sự không muốn thử một lần?”

Thân mình Lăng Chiêu run lên, không dám nhìn tiếp nụ cười dụ hoặc của ma vật, quay người vội vã chạy đi.

Không, ta không thể bị ma vật này mê hoặc tâm trí mà làm chuyện phản bội sư môn!

Sau đó, suốt một khoảng thời gian dài, cậu liều mạng khắc chế ý muốn tiếp tục lên lút tiến vào cấm địa của bản thân. Cậu không rõ vì sao bản thân lại có cảm giác kì quái như thế — ma vật nọ, rõ ràng nên bị toàn bộ đệ tử Lăng môn cảm hận, nhưng cậu lại có cảm giác thân cận không thể cưỡng lại.

Chẳng trách sư tôn từng nói, ma vật giỏi nhất dụ hoặc nhân tâm.

Lại qua một đoạn thời gian, cậu cùng đại sư huynh xuống núi. Mà ngay đêm đó, cậu lần đầu tiên niếm được hương vị máu tươi.

Không phải là vị máu của ác lang từng bị cậu chém giết, mà là máu người.

Tại khoảnh khắc cậu phá tan kết giới, tựa hồ có một luồng sức mạnh luôn bị giam cầm trong cơ thể cậu vô cớ bùng tỉnh. Thôn dân đầu tiên xuất hiện trước mắt, bị cậu phát tay xé thành mảnh nhỏ, máu tươi khiến cậu hưng phấn, tất cả vật sống cản đường của cậu đều hoá thành mưa máu đầy trời.

Sức mạnh mà ngay bản thân cậu cũng không tưởng tượng được, luồng sức mạnh này khiến cậu run rẩy, nhưng cũng khiến cậu sung sướng. Cho đến sau khi tiêu diệt được nữ quỷ, nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ của sư huynh trước khi hôn mê, mới khiến cậu hơi thanh tỉnh một chút. Hồi phục tinh thần nhìn lại, chỉ thấy tay chân đứt đoạn la liệt trên mặt đất, máu tươi đầm đìa. Cậu không dám tin, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà bản thân đã cướp đi quá nhiều mạng người như vậy.

Cậu run rẩy sợ hãi, không biết phải đối mặt với sư huynh như thế nào, không biết phải giải thích thế nào. May là sau đó sư huynh cũng tin lời cậu, không có tìm hiểu thêm, hơn nữa còn che dấu giúp cậu trước mặt sư tôn.

Lần đầu tiên cậu cảm kích đại sư huynh.

Nhưng vì sao... lúc đó cậu lại đột nhiên biến thành một người khác?

Lăng Chiêu không dám nhớ căn kẽ, cậu nhớ sư huynh từng chất vấn cậu, có phải từng tự ý xông vào cấm địa. Giờ nhớ lại, chẳng lẽ chỉ cần vào cấm địa đó thì sẽ chịu ảnh hưởng của ma vật, biến thành hiếu sát tàn nhẫn? Mà ma vật kia, vì sao lúc nhận ra cậu đã giết người, đã nếm thử mùi vị của máu tươi, lại cười đến sung sướng?

Chẳng lẽ cậu... thật sự có quan hệ gì đó với ma vật kia sao?

Lăng Chiêu càng nghĩ càng sợ, hồi hận lẽ ra cậu không nên tự ý xâm nhập cấm địa, không nên bị ma vật mê hoặc, suýt nữa mất đi bản tính.

Sau này, sau này nhất định không bao giờ gặp ma vật nữa!

Lăng Chiêu thầm phát thề, cố gắng trấn định, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau, Lăng Chiêu rời giường vào sáng sớm, lúc đi qua phòng sư huynh, do dự một lát, muốn vào thăm hỏi, lại sợ sư huynh còn đang nghỉ ngơi, không dám quấy rầy. Trùng hợp cậu gặp một vị sư huynh khác đang bưng chén thuốc đến, liền đứng ở một bên, chờ vị sư huynh nọ đẩy cửa vào, thì theo sau hắn vào.

Lăng Hoa nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt. Nhìn thấy cậu, hơi hơi ngẩn người, Lăng Chiêu hơi chút xấu hổ, hình như đây là lần đầu tiên cậu bước vào phòng đại sư huynh.

Cũng may sư huynh không nói gì, miễn cưỡng ngồi dậy, uống thuốc xong, lại nằm xuống giường. Vị sư huynh nọ ngồi nói chuyện với Lăng Hoa một lát, Lăng Chiêu chỉ cúi đầu đứng một bên, chờ đến khi vị sư huynh nọ bưng chén thuốc không chuẩn bị rời đi, thấy Lăng Chiêu còn ngơ ngẩn đứng yên, không khỏi nhìn cậu kì quái: “Tiểu sư đệ... có gì muốn nói với đại sư huynh?”

Lăng Chiêu mím chặt môi, một lát sau, hơi hơi gật đầu.

Sư huynh không khỏi bật cười, vươn tay vỗ vỗ vai Lăng Chiêu: “Đều là sư huynh đệ đồng môn, chẳng lẽ tiểu sư đệ còn ngượng ngùng? Được rồi, ta đi trước, người ở lại trò chuyện với đại sư huynh đi”

Trong lòng hắn cũng biết tiểu sư đệ này xưa nay không thân cận với đại sư huynh, có lẽ là sau lần xuống núi này, quan hệ giữa bọn họ đã cải thiện, nên cậu muốn đến nhìn thương thế của đại sư huynh, lại ngượng ngùng sợ mất mặt mũi. Thật là, đại sư huynh cũng không phải là người nhỏ nhen, lần này y bị trọng thương như vậy, mà tiểu sư đệ lại không hao một cọng tóc, có thể thấy đại sư huynh bảo hộ cậu rất chu đáo. Có khúc mắc gì, sớm cởi bỏ cũng tốt, nghĩ như vậy, liền cười cười liếc nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó đẩy cửa rời đi.

Vị sư huynh kia vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người là Lăng Chiêu và Lăng Hoa. Nhất thời Lăng Chiêu cũng không biết phải nói gì mới tốt, một lát sau, mới nhớ ra mở miệng: “Sư huynh... đỡ hơn chưa?”

Lăng Hoa cũng không ngờ Lăng Chiêu sẽ đến thăm y, dù sao bao nhiêu năm qua, hai người chẳng mấy khi nói chuyện. Thấy Lăng Chiêu không tự nhiên như thế, không khỏi thở dài, thì ra bọn họ đã xa lạ đến như thế rồi. Chỉ đành đáp lời: “Không đáng lo, điều dưỡng mấy ngày là tốt rồi”

Lăng Chiêu cúi đầu: “Đa tạ sư huynh... không nói với sư tôn ta...”

Lăng Hoa biết cậu ám chỉ chuyện gì, hơi hơi lắc đầu, nói: “Không cần cảm ơn ta, ta chỉ không muốn làm mọi chuyện thêm phức tạp thôi” Ngừng một lát, lại nói, “Người... thật sự không nhớ được chút gì về đêm đó sao?”

Thân thể Lăng Chiêu hơi hơi run rẩy, nặng nề gật đầu: “Thật là không có ấn tượng gì” Hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên, vội vàng nhin xuống, thanh âm hơi run: “Có phải sư huynh... cảm thấy ta, rất đáng sợ?”

Lăng Hoa thấy sắc mặt cậu sợ hãi, cảm thấy không nỡ, biết tính tình tiểu sư đệ này trước nay cao ngạo, có bao giờ từng hiện ra bộ dạng yếu đuối như thế trước mặt người khác, ngữ điệu không khỏi mềm xuống, “Người là sư đệ của ta, sao ta lại sợ người?”

Lăng Chiêu đột nhiên ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn y.

“Yên tâm, ta sẽ không đề cập chuyện đêm đó với bất kì ai” Lăng Hoa tránh đi tầm mắt cậu, hơi hơi khép mắt, “Sau này người nên tu luyện tâm kinh nhiều hơn, tự nhiên sẽ không... xuất hiện tình hình như vậy nữa”

Lăng Chiêu không nói gì, thật lâu sau, mới thấp giọng nói: “Sư đệ hiểu được, đa tạ đại sư huynh đã dạy bảo”

Lúc này, cậu thật lòng cảm kích sư huynh. Nếu lần này người xuống núi với cậu không phải là đại sư huynh, mà là một sư huynh khác, bị cậu đột nhiên mất khống chế dọa đến, còn có thể được như đại sư huynh, che dấu thay cậu? Có phải sẽ xem cậu là quái vật, vội vàng bẩm báo cho sư tôn không?

Cậu vẫn cho là đại sư huynh lãnh đạm với cậu, hoàn toàn không quan tâm đến cậu. Nhưng khi gặp nguy hiểm, đại sư huynh lại đẩy cậu ra trước tiên, gặp biến không sợ, xem cậu là sư đệ của y.

Chẳng sợ cậu sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ, đại sư huynh cũng sẽ không nhìn cậu bằng đôi mắt khác thường.

Vừa nghĩ đến bản thân suýt nữa không kháng cự được sự dụ hoặc của ma vật, nhiều lần tự ý xâm nhập cấm địa, Lăng Chiêu không khỏi vừa hối hận vừa hổ thẹn. Thầm nghĩ nếu đại sư huynh đã tin cậu như vậy, cậu liền không thể cô phụ sư huynh, ngày sau nhất định không bao giờ đến gần cấm địa nữa.

Ngẩng đầu, còn muốn nói gì, lại thấy đại sư huynh đã nhắm mắt, hình như đang ngủ.

Cũng đúng... bị thương nặng như vậy, sư huynh nhất định cần nghỉ ngơi nhiều. Lăng Chiêu không dám quấy rầy hấn nữa, lặng lẽ rời khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Nghe được tiếng bước chân đi xa, Lăng Hoa mới mở mắt, yên lặng thở dài, nhủ chặt lông mày.

Tuy y che dấu chuyện tiểu sư đệ đại khai sát giới trước mặt sư tôn, nhưng lo lắng và nghi ngờ trong lòng y vẫn chưa biến mất. Dù sao trong người tiểu sư đệ vẫn chảy dòng máu của ma vật, ma tính không thể trừ tận gốc, lần này đột nhiên mất khống chế, liền tàn sát cả thôn. Vạn nhất lần sau lại không khống chế được...

Y không dám tưởng tượng tiếp...

Sau này, y nên để tâm đến tiểu sư đệ nhiều hơn.

Mối hoạ ma vật này, Lăng môn không thể chịu nổi lần thứ hai.

9. Chương 9

Thương thế của Lăng Hoa tuy nặng, nhưng cũng không trí mạng, sau khi điều dưỡng mấy tháng, đã có thể xuống giường. Đoạn thời gian này Lăng Chiêu thường đến thăm y, dần dần hai người không còn xa lạ như trước kia, nhưng so với lúc ở cùng mấy vị sư huynh đệ khác, vẫn còn chút khoảng cách.

Dù sao mấy năm nay bọn họ chưa từng quá thân mật, nhất thời cũng khó có thể thân thiện được. Lăng Hoa có thể cười cười nói nói trước mặt các sư đệ khác, tùy ý bọn họ không phân lớn nhỏ, nhưng cố tình tính tình của Lăng Chiêu lại không phải như vậy. Có lẽ các sư huynh đã cưng chiều Lăng Chiêu quen rồi, dù hấn không nói gì cũng muốn chủ động dỗ hấn vui vẻ, nhưng Lăng Hoa lại không làm được. Vì thế một khi hai người ở cùng một chỗ, gượng gạo nói được mấy câu xong, thì chỉ còn lại một mảnh trầm mặc. Ngay cả như vậy, Lăng Chiêu vẫn cảm thấy so với trước kia đại sư huynh lãnh đạm không quan tâm đến hấn, đại sư huynh bây giờ, đã rất tốt rồi.

Chẳng sợ chỉ ngẫu nhiên hỏi hỏi hấn tu luyện tâm pháp tiến triển tới đâu, Lăng Chiêu cũng sẽ rất vui vẻ. Ngày thường không dám bê trễ, ngoài tu luyện kiếm pháp và thuật pháp, còn học thuộc lòng Lăng môn tâm kinh, thường xuyên nhắc nhở bản thân ngưng tâm tu tính, càng không bao giờ dám đặt chân đến gần cấm địa sau núi nữa.

Cứ như thế qua hơn một tháng, thương thế Lăng Hoa cuối cùng cũng khỏi hấn, có thể hành động như thường, liền lại khôi phục chức trách của đại sư huynh, như cũ đốc thúc các sư đệ chuyên cần tu luyện. Ngày tháng bình thản trôi qua, cho đến một ngày, Lăng Hoa bị sư tôn một mình gọi vào nội thất.

Thấy sắc mặt sư tôn không vui, Lăng Hoa hơi nghi hoặc, liền mở miệng hỏi: “Không biết sư tôn gọi con đến có chuyện gì không?”

Sư tôn khẽ nhíu mày, thật lâu sau mới chậm rãi nói: “Con có biết việc cấm địa sau núi bị người xâm nhập không?”

Lời vừa nói ra, Lăng Hoa không khỏi giật mình biến sắc: “Sao có thể? Vậy ma vật...”

“Không đáng ngại, chưa đào thoát.” Sư tôn thở dài, “Pháp trận vẫn còn, chỉ là kết giới ở cửa động có dấu vết bị động vào. Nếu không phải ta nhất thời hoài nghi, hôm qua tiến vào xem xét, còn không biết đã có người tự tiện xâm nhập vào cấm địa đó”

Trong đầu Lăng Hoa lập tức loé lên mấy ý niệm, muốn mở miệng, nhưng vẫn nhịn xuống. Lại nghe sư tôn nói: “Từ sau lần sư tỷ con lên xâm nhập vào cấm địa, ta đã giảng thêm một kết giới nữa, đệ tử Lăng môn tuyệt đối không thể dễ dàng đi vào. Rốt cuộc là người ở phương nào có thể phá kết giới tiến vào trong cấm địa?”

Lăng Hoa trầm mặc một lát, nói: “Ý của sư tôn là muốn đệ tử ngầm điều tra?”

Sư tôn im lặng thật lâu, sau một lúc, mới nhìn về phía Lăng Hoa: “Không phải là sư tôn đa tâm, kì thật nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một người có thể xâm nhập vào, đó là Lăng Chiêu”

Thân mình Lăng Hoa bỗng nhiên run lên.

“Kết giới do ta thiết lập chỉ phòng ngừa đệ tử trong môn, lại quên mất Chiêu nhi có huyết mạch tương liên với ma vật, có cùng nguồn gốc, cho nên không giống với đệ tử Lăng môn chúng ta.” Sư tôn thở dài một tiếng, “Ma vật nọ tuy bị giam trong pháp trận, nhưng dư uy vẫn còn, nếu Chiêu nhi từng đến gần cấm địa kia, rất có thể đã bị ma khí của hắn hấp dẫn, bị mê hoặc tiến vào trong động. Hoa nhi, ta chưa từng nói cho con biết, kì thật thứ gọi là ma vật đó, không thể lưu lại con nổi dòng.”

Lăng Hoa lập tức biến sắc: “Vây, vây tiểu sư đệ...”

“Bất quá là ma khí do ma vật nọ rót vào cơ thể của sư tỷ con, có được hình người mà sinh ra trên đời. Nói đến cùng, cũng chỉ là một vật chứa mà ma vật lưu lại cho bản thân mà thôi ”

Trong đầu Lăng Hoa đột nhiên vang lên tiếng cười điên cuồng của ma vật năm đó: “Ngày khác bốn toạ trọng sinh, nhất định sẽ tìm người, ha ha ha...”

Trọng sinh... Chẳng lẽ hắn muốn lợi dụng Lăng Chiêu, lần nữa quay lại thế giới này?

Khó trách tiểu sư đệ càng lớn càng giống ma vật kia, thật sự tìm không ra nửa điểm bóng dáng của sư tỷ. Lăng Hoa cảm thấy toàn thân phát lạnh, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu run rẩy: “Nếu sư tôn đã biết rõ như thế, vì sao năm đó còn muốn giữ lại ma thai”

Sư tôn nhắm mắt thở dài: “Thượng thiên có đức hiếu sinh, bất quá là một đứa trẻ, ta sao có thể nhẫn tâm đoạn tuyệt đường sống của nó. Huống chi, sư tỷ con một lòng một dạ coi nó là con mình, trước khi lâm chung còn mãi khẩn cầu ngàn vạn cho Chiêu nhi một con đường sống—Lăng Hoa, nếu là con, cũng không nhẫn tâm phải không?”

Sắc mặt Lăng Hoa tái nhợt, hoảng hốt nhớ tới cái đêm rét lạnh năm đó, nước mắt trên mặt y chưa khô, được sư tỷ nhẹ nhàng lau đi, sau đó tắt thở trong lòng y. Y đáp ứng sư tỷ sẽ chiếu cố tiểu sư đệ thật tốt – nhưng mà, nếu tiểu sư đệ chỉ là vật chứa mà ma vật dùng để trọng sinh, lại nên như thế nào?

Hồi tưởng lại cảnh trong thôn trang, Lăng Hoa chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ từ toả ra trong xương tuỷ. Tiểu sư đệ đáng sợ như vậy, coi mạng người như cỏ rác, nhắc tay lên bên người không còn vật sống, mà nụ cười trên mặt hắn lại vô cùng sung sướng.

Về mặt giống hệt như ma vật năm đó.

Bản thân từng chất vấn hắn, có từng tự tiện xâm nhập cấm địa. Nhưng tiểu sư đệ luôn miệng phủ quyết, giờ nghĩ lại, sao tiểu sư đệ có thể vô duyên vô cớ phát tác ma tính? Chẳng lẽ hắn thật sự chưa từng xâm nhập vào cấm địa?

Do dự một lát, cuối cùng Lăng Hoa không do dự nữa, ngẩng đầu nhìn sư tôn: “Lần trước đệ tử cùng tiểu sư đệ xuống núi, tuy trừ được nữ quỷ, nhưng có một chuyện vẫn chưa bẩm báo với sư tôn”

Sư tôn hơi hơi động dung: “Chuyện gì?”

Lăng Hoa không hề giấu diếm, nhất nhất bẩm rõ cho sư tôn chuyện đêm đó Lăng Chiêu đột phát ma tính, sát hại toàn bộ người sống trong thôn trang. Sư tôn nghe xong, thần sắc đại biến: “Người nói Chiêu nhi... giết hết toàn bộ thôn dân trong thôn?”

Lăng Hoa mím chặt môi, gật đầu.

Về mặt sư tôn khiếp sợ: “Vì sao con lại dấu vì sư chuyện này?”

Lăng Hoa cúi đầu không nói, trong mắt có chút giãy dụa.

Vì sao phải giấu diếm? Sợ tiểu sư đệ bị trách phạt, sợ làm cho sư môn khủng hoảng... Hay là y thật sự không muốn tin tiểu sư đệ đã nhập ma.

Một khoảng trầm mặc, lại nghe thanh âm của sư tôn mờ mịt truyền đến: “Sư huấn Lăng môn, Hoa nhi, con có nhớ không?”

“Ngộ yêu trừ yêu, ngộ ma trừ ma, tận diệt yêu tà, là trách nhiệm cả đời của đệ tử Lăng môn.”

“Nếu Chiêu nhi thật sự nhập ma, con sẽ xử trí thế nào?”

Lăng Hoa rung mình, ngẩng đầu, gần rõ từng chữ: “Đệ tử tất tự tay phong ấn, trừ đi hậu hoạ.”

Sư tôn xoay người sang chỗ khác, chậm rãi mở miệng: “Năm đó ta thương nhất là sư tỷ con, nhưng nàng phạm phải tội lớn, vì sư cũng chưa từng thiên vị nàng. Nhưng mà chung quy là dạy dỗ không nghiêm, cất giữ tai hoạ ngầm, đến nỗi tạo thành thảm hoạ cho Lăng môn. Hoa nhi, nên biết ma tính dễ sinh khó trừ, đã bước vào ma đạo, tuyệt khó có thể quay đầu. Nếu Chiêu nhi còn có lần sau, con hãy ra tay đi, không cần hỏi ta nữa.”

Lăng Hoa quỳ mạnh xuống, trầm giọng nói: “Đệ tử kính tuân sư mệnh”

Ra khỏi cửa phòng, Lăng Hoa đứng tại hành lang, trong lòng nặng trĩu, im lặng nhìn về phía đình viện, các sư đệ đang cẩn thận tỉ mỉ luyện tập kiếm thuật. Ánh mắt dừng ở trên người Lăng Chiêu, thấy hắn đang cầm một thanh trường kiếm loé hàn quang, như rồng uốn lượn, uy thế lớn lao, vô cùng hăng hái.

Lăng Hoa nhắm chặt đôi mắt, như lại nhìn thấy lần đầu tiên tiểu sư đệ mới mở mắt, một đôi mắt trong suốt thấy đáy, sợ hãi nhìn y, rồi sau đó, khi bản thân cố ý lạnh lùng, lại tỏ ra quật cường, không còn hướng về phía y nữa.

Nhìn hắn lớn lên, từ một hài đồng thiên chân ngây thơ, dần trưởng thành một thiếu niên tuấn mĩ như hiện giờ. Y luôn biết tiểu sư đệ muốn trở nên mạnh hơn, vì vậy trả giá rất nhiều gian khổ và nỗ lực.

Vì sao người lại cố tình... chảy dòng máu của ma vật kia.

Đứng tại chỗ thật lâu, cuối cùng, Lăng Hoa thở dài một hơi, từng bước rời đi.

Ban đêm, Lăng môn lại chìm vào một không gian tĩnh lặng. Hai đệ tử Lăng môn tuần tra gác đêm theo lẽ thường chia đường mà đi, một người đến sau núi, một người khác canh giữ ngoài đại điện. Nhưng cho đến bình minh, đệ tử đến sau núi vẫn không thấy quay lại. Khi những đệ tử khác tìm được hắn vào ngày thứ hai, thì chỉ thấy một đồng xương trắng huyết nhục mơ hồ trên mặt đất, vị đệ tử kia rốt cuộc đã bị phân thân vứt bỏ ngoài hoang dã.

Trên dưới Lăng môn phút chốc hoảng sợ, sư tôn thần sắc lạnh lùng, chỉ phân phó canh giữ thêm nghiêm ngặt, lệnh Lăng Hoa chia các đệ tử thành mấy nhóm, mỗi đêm tuần sơn, cần phải điều tra ra hung thủ. Lăng Hoa không dám chậm trễ, bắt tay vào phân phối đệ tử, lại hơi chần chờ, phân Lăng Chiêu vào tổ của mình.

Không phải y hoài nghi Lăng Chiêu, mà là... Những đoạn tay chân phân tán đầy đất đó, không thể không khiến y hồi tưởng lại tình hình lúc Lăng Chiêu phân thi những thôn dân đó.

Coi như là hữu bị vô hoạ đi (có phòng bị không lo vạ), y đi an ủi chính mình.

Đêm đó, Lăng Hoa liền dẫn năm sư đệ vào sau núi. Lăng Chiêu đi ở cuối cùng, cẩn thận đề phòng, không ngừng đi tới, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười mơ hồ không rõ truyền từ sau lưng.

Hắn thành linh cả kinh, vội vàng quay đầu, dưới ánh trăng đậm nhạt, chỉ thấy một bóng đen bỗng nhiên ẩn vào trong rừng, hình như còn có một cái đuôi dài dài, trườn qua lá cây chưa chìm vào trong bóng đêm. Thân thể Lăng Chiêu phát lạnh, ‘Bá’ một tiếng rút ra trường kiếm, muốn quay đầu gọi mấy vị sư huynh cẩn thận, nào ngờ sau lưng lại không một bóng người.

Hắn nháy mắt biến sắc, mặc kệ bóng đen kia, vội vàng đuổi về phía trước, cũng không biết đã đuổi theo bao lâu, cho đến khi tiến vào một mảnh rừng, thân mình mới phút chốc cứng nhắc, không dám tin nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở một chỗ trống trải không xa phía trước có một nữ tử váy đỏ đậm ngồi trên mặt đất. Một cái đuôi rắn phủ kín váy từ dưới váy uốn lượn vươn ra thít chặt cổ một vị sư huynh. Mà bên người nàng phân tán đầy bộ phận cơ thể, trong tay còn đang cầm một cái đầu người đầm đìa máu, nhìn thấy Lăng Chiêu, còn mỉm cười, vị sư huynh bị đuôi rắn của nàng cuốn lấy nháy mắt bị xé thành bốn năm mảnh.

Lăng Chiêu can đảm chạy tới, dưới ánh trăng nhìn rõ ràng, đầu người trong tay nàng rõ ràng là Lăng Hoa.

“Ma tôn” Nữ tử chậm rãi đứng dậy, cười vô cùng quyến rũ, “Ta chờ ngài đã lâu, sao giờ mới đến. Phần đại lễ này, ma tôn có vừa lòng không?”

Lăng Chiêu căn bản không biết nàng đang nói gì, trong mắt chỉ còn sót lại đôi mắt trợn to của đại sư huynh, cùng với máu tươi đầm đìa mặt. Thành linh thét lên một tiếng điên cuồng, Lăng Chiêu gạt kiếm đánh đến.

“Yêu nghiệt... Trả mạng sư huynh lại cho ta”

“Ha ha ha...” Nữ tử cười lớn, thân mình như rắn tránh khỏi kiếm của Lăng Chiêu, thuận tay ném đầu người kia qua, “Là y sao? Trả lại cho ngài là được chứ gì?”

Lăng Chiêu vội vàng giơ tay đón lấy, mới một khắc trước đại sư huynh còn rõ ràng đi trước mặt hắn, mà giờ đây lại... Trước mắt chỉ còn sót lại một mảng đỏ đậm, Lăng Chiêu chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt khát máu dán chặt lên người nữ tử kia.

Thấy toàn thân hắn tản mát ra ma khí đáng sợ, bước từng bước về phía nàng, khoé môi nữ tử nổi lên một nụ cười đắc ý.

“Vì sao ngươi phải giết bọn họ?”

“Ma tôn, nếu không đoạn tuyệt niệm tưởng của ngài, thì sao ngài có thể ngoan ngoãn về Bắc thiên ma vực?”

Những lời này không hề truyền đến tai Lăng Chiêu. Trong đầu hắn chỉ có một chữ ‘Giết’, nhắc tay lên, gương mặt mỉm cười của nữ tử phút chốc bị đập nát.

Hắn đã mất đi lí trí, chỉ biết không ngừng chém nát thi thể đã tứ phân ngũ liệt dưới chân.

“Dừng tay” sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng gầm to, “Ngươi đang làm gì... còn không ngừng tay”

Thân thể Lăng Chiêu đột nhiên chấn động, ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, đã thấy đại sư huynh và vài vị sư huynh đang trợn mắt há mồm đứng ở sau lưng hắn. Đầu hắn ‘Oanh’ một tiếng, lại quay đầu nhìn, thì thấy mấy thi thể nát vụn trên mặt đất, nào phải sư huynh của hắn, rõ ràng là mấy tiểu phu

Sao... Sao lại như thế... Yêu nữ kia đâu? Hắn rõ ràng giết nữ yêu đuôi rắn vậy đó a!

“Ta...” Lăng Chiêu há miệng thở dốc, đang muốn giải thích, lại thấy mấy vị sư huynh đứng sau lưng đại sư huynh đang dùng vẻ mặt thấy quái vật hoảng sợ nhìn hắn, còn không tự chủ lùi lại phía sau mấy bước.

Bọn họ đi được nửa đường thì đột nhiên không thấy Lăng Chiêu, vội vàng đi ngược lại tìm, lại thấy hắn đang cười lạnh đánh nát người một gã tiểu phu không có sức chống cự.

Đây... Đây là tiểu sư đệ của bọn họ sao? Thật sự không phải là ma vật sao?

Sắc mặt Lăng Chiêu dần dần hoá thành tuyệt vọng, sau đó nhìn về phía đại sư huynh. Hắn không biết phải giải thích như thế nào, vì sao lại như vậy? Vì sao lại biến thành như vậy?

Lăng Hoa đã hồi phục khỏi khiếp sợ, chậm rãi nhìn về phía Lăng Chiêu, bước lên một bước, Lăng Chiêu cuống quýt lùi lại, run giọng: “Sư huynh... Không phải ta”

Bốn vị sư huynh còn lại đều dùng ánh mắt khiếp sợ và căm hận nhìn hắn.

“Chúng ta đều tận mắt nhìn thấy, còn dám nói không phải là ngươi sao?”

“Tiểu sư đệ, tối qua thất sư huynh cũng là do ngươi giết sao?”

“Sao ngươi có thể ra tay tàn nhẫn như thế...”

Lăng Chiêu phát ra một tiếng rống giận tuyệt vọng: “Không phải ta! Ta cũng không biết vì sao lại biến thành thế này...”

Trốn đi! Trong đầu hắn đột nhiên nảy lên ý niệm này. Hiện nay cho dù hắn có mấy cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng được, nếu bị các sư huynh bắt được, về sư môn nhất định sẽ bị xem là quái vật... Sư tôn sẽ nhìn hắn bằng ánh mắt gì đây... Hắn sẽ bị đối xử thế nào đây... Hắn quả thực không dám nghĩ tiếp.

Vừa quay người muốn bỏ đi, đã nghe Lăng Hoa thấp giọng nói: “Tiểu sư đệ”

Thân mình Lăng Chiêu cứng lại, rụt rè quay đầu.

Thần sắc đại sư huynh rất trấn định, không hề nhìn hấn bằng đôi mắt chán ghét, cũng không lộ ra nửa phần hoảng sợ.

Chẳng lẽ... Đại sư huynh tin hấn vô tội?

Đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một tia hi vọng, Lăng Chiêu đỏ mắt nhìn y, thanh âm run rẩy: “Đại sư huynh... Người tin ta sao?”

Lăng Hoa hơi hơi gật đầu, sau đó, vươn tay về phía hấn: “Đừng sợ, buông kiếm xuống đi, cùng ta về sư môn thôi”

Nước mắt Lăng Chiêu lập tức chảy xuống, trường kiếm trong tay ‘Bang lang’ rơi xuống đất, bước về phía Lăng Hoa. Nhưng trong khoảnh khắc này, lại thấy ánh mắt Lăng Hoa nháy mắt thay đổi, hai tay vốn đang hướng về phía hấn, liền thay đổi tư thế, thế nhưng phút chốc mở ra một pháp ấn, thân mình Lăng Chiêu lập tức không thể nhúc nhích.

“Tiểu sư đệ... Người đã nhập ma rồi...”

10. Chương 10

Lăng Hoa chưa bao giờ nghĩ đến, lần đầu tiên y thi triển ‘Hàng ma trận’ lại là đối với tiểu sư đệ.

‘Hàng ma trận’ cũng không phải là một pháp trận đơn giản, đối với một thuật giả mà nói, muốn nắm rõ tri thức cơ bản của pháp trận ít nhất cũng cần mấy năm. Cho dù là học một pháp trận đơn giản, nếu không có tu vi hơn mười năm thì cũng tuyệt đối không thể làm được. Năm đó khi ma vật kia gây họa, trên dưới Lăng môn cũng chỉ có chương môn sư tôn mới có thể dùng năng lực của bản thân thiết hạ pháp trận. Lăng Hoa lúc này, cũng không nắm chắc mười phần có thể chế trụ được Lăng Chiêu.

Y bắt đầu học Hàng ma trận từ lúc mười lăm tuổi, chính vì đề phòng có một ngày ma vật kia lại chạy thoát. Sư tôn từng khen y thiên phú hơn người, lăng môn đệ tử bình thường ít nhất cần hao phí hơn hai mươi năm thời gian mới có thể nắm giữ được pháp trận này, mà y lại chỉ cần không đến mười năm đã có thể nắm được bí quyết trong đó, chỉ là hỏa hậu (thể lửa) chưa đủ, nếu muốn thiết trận, thì vẫn cần người khác phụ trận.

Y vốn nghĩ rằng tương lai mình chỉ phải đối phó ma vật kia, nhưng có nằm mơ y cũng không ngờ được, người y phải đối phó lại là Lăng Chiêu. Nhưng những gì đã phát sinh ở trước mắt không cho phép y lừa mình dối người, tiểu sư đệ đã nhập ma, y đã dung túng cho Lăng Chiêu một lần, tuyệt không thể nuông chiều lần thứ hai, thà rằng phòng ngừa cẩn thận, còn tốt hơn tương lai hối hận không kịp.

Quyết tâm đã hạ, Lăng Hoa đan tay niết quyết, kết hạ pháp ấn, quay đầu trầm giọng quát bốn sư đệ còn lại: “Các người lùi lại, bảo vệ bốn góc, hộ trận cho ta!”

Mấy sư đệ thấy đại sư huynh rốt cuộc đã khai mở pháp trận, vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn đồng thanh đáp lời ‘Được’ sau đó nhanh chóng lui tới bốn phương vị, hai tay giữ quyết, thúc dục nội lực, bắt đầu hộ trận. Theo pháp trận mở ra, chú phù màu đỏ nhanh chóng lan theo vách pháp trận, vây khốn Lăng Chiêu ở tâm trận.

Lăng Chiêu còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, đã thấy phù văn đỏ hồng đó như có sinh mệnh, men theo hai chân hấn, chậm rãi quần quanh tứ chi, hơn nữa dần dần lan đến gần tim, giống hệt xiềng xích rực cháy giam cầm hấn trong trận pháp. Đau đớn kịch liệt xâm nhập vào cốt tủy, hấn gào thảm một tiếng, không tự chủ mà quỳ xuống mặt đất.

“Đại... đại sư huynh...” Dùng hết sức lực toàn thân ngẩng đầu lên, Lăng Chiêu nhìn chằm chằm mặt Lăng Hoa, hận ý vùn vọt gương mặt hấn, từ kẽ răng bật ra một câu: “Người lừa ta... người lừa ta!”

Không phải đã nói tin hấn sao? Không phải đã nói hấn đừng sợ, cùng y về sư môn sao? Hấn đã nghĩ cho dù mấy vị sư huynh còn lại không tin hấn, sợ hấn, thậm chí căm hận hấn, ít nhất đại sư huynh cũng tin hấn.

Khi hấn ném trường kiếm trong tay xuống đất, từ bỏ ý niệm chạy trốn trong đầu, liền đã đem tính mạng giao cho sư huynh. Vì sao đại sư huynh lại đối xử với hấn như vậy, vì sao sau khi lừa gạt sự tin tưởng của hấn, còn thiết lập Hàng ma trận với hấn, vây khốn hấn trong đó!

Thanh âm lạnh lùng của Lăng Hoa vang lên qua pháp trận: “Sư đệ, chẳng lẽ ngươi chưa từng lừa ta sao? Ngươi đã nói ngươi chưa từng tự ý xâm nhập vào cấm địa, ngươi có dám nói ngươi thật sự không vào sao?”

Toàn thân Lăng Chiêu run lên, lập tức thanh âm khàn khàn điên cuồng gào lên: “Ta không cố ý xâm nhập! Ta ... Ta không làm gì cả, không có bị ma vật đó mê hoặc, càng không nhập ma!”

Chẳng sợ ma vật kia không chỉ một lần dụ dỗ hấn, nói nguyên ý giúp hấn có được năng lực của bản thân, giúp hấn càng thêm mạnh, mạnh hơn toàn bộ đệ tử Lăng môn, hấn cũng chưa từng động tâm! Hấn thậm chí còn thề không bao giờ bước nửa bước đến gần cấm địa, vì sao sư huynh ngay cả hỏi cũng không hỏi, đã kết luận hấn nhập ma?

Hấn là đệ tử Lăng môn... Sao có thể là ma vật!

“Đã bước vào ma đạo liền không thể quay đầu” Lăng Hoa không hề bị lay động, thanh âm cũng không chút tình cảm: “Người giết người còn chưa đủ sao, tiểu sư đệ?”

Lúc trước Lăng Chiêu đại khai sát giới ở Đại Sài Pha, còn có thể nể tình, dù sao những thôn dân đó đã bị nữ quỷ ra tay trước hút đi hồn phách. Nhưng hôm nay mấy tiểu phu vô tội trong rừng này có lỗi gì? Nếu Lăng Chiêu không nhập ma, thì tại sao lại vô duyên vô cớ phân thân bọn họ?

Dáng vẻ hấn vô cảm xé nát một mạng sống trong tay, có khác gì với ma vật?

“Đại sư huynh, đừng nghe nó giảo biện nữa!” Một đệ tử đang hộ trận mở miệng quát, “Chúng ta đều đã tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn oan uổng hấn hay sao?”

Mấy đệ tử còn lại, cũng không chút do dự mà lên tiếng hùa theo.

Cho dù là tiểu sư đệ mà ngày thường bọn hấn sủng ái nhất, thì hiện giờ trước mắt bọn họ, cũng chỉ là một ác ma giết người không gớm tay mà thôi. Nếu lúc này không trừ khử, chẳng lẽ để tương lai hấn gây họa cho sư môn sao?

Đôi mắt đỏ rực của Lăng Chiêu chậm rãi đảo qua mặt bốn vị sư huynh. Trong mắt bọn họ, hấn chỉ nhìn thấy sợ hãi, căm ghét cùng oán hận. Nực cười cho hấn luôn coi bọn họ là thân nhân, cho là nữ yêu hạ độc thủ với bọn họ, nên mất lí trí mà trúng bẫy của nữ yêu, gây ra sai lầm to lớn này—nhưng mà, vì sao bọn họ không có một người chịu nghe hấn giải thích?

Vì sao đã nhận định hấn là một ma vật thập ác bất xá?

“Ta thật sự không hề cố ý giết những tiểu phu đó...” Một dòng máu đỏ tươi chảy ra từ mí mắt của Lăng Chiêu, “Ta không có nhập ma... Ta không phải là ma vật! Ta không phải!”

Hấn điên cuồng hét lên, một lần lại một lần muốn lao ra khỏi pháp trận, nhưng lại liên tiếp bị hung hăng đẩy về lại tâm trận. Mọi thứ trước mắt dần dần vụn vỡ mơ hồ, nhưng hấn vẫn mở to mắt, nhìn chăm chăm Lăng Hoa.

Hận.. rất hận a!

Nếu từ trước đến nay đại sư huynh chỉ luôn lạnh lùng tương đãi hấn, chưa từng đối tốt với hấn dù chỉ một ngày, như vậy, hấn chưa chắc đã hận đến ngay cả tìm cũng co rút như vậy. Nhưng cố tình lúc gặp phải nữ quỷ, đại sư huynh lại liều mạng đẩy hấn ra ngoài kết giới, toàn tâm toàn ý bảo vệ hấn chu toàn. Khi hấn sợ hãi đến phát run, không biết bản thân đã biến thành thứ quái vật nào, đại sư huynh lại trấn định an ủi hấn, nói hấn chính là tiểu sư đệ của y, như thế nào có thể đáng sợ được.

Khi cuối cùng hấn đã cởi bỏ được khúc mắc, phát thề tuyệt đối không cô phụ sự tín nhiệm của đại sư huynh, thì tại sao lại đối xử với hấn như thế!

Chẳng lẽ y vẫn luôn lừa hấn sao, đại sư huynh chưa từng tin hấn, đại sư huynh cũng giống mọi người, chỉ coi hấn là ma vật!.

“Ha ha, ha ha ha...” Lăng Chiêu đột nhiên cười điên cuồng, máu tươi không ngừng trào ra từ khoé mắt và môi, ngũ tạng lục phủ đều đau đớn như bị lửa thiêu đốt, nhưng mà tất thấy, đều không thể sánh bằng nỗi tuyệt vọng và hận ý điên cuồng lạnh băng tận xương tủy trong tim.

“Đại sư huynh, người cho tới giờ vốn không có coi ta là sư đệ của người phải không?” Lăng Chiêu cười nghiền ngệch, tầm mắt như dây thừng xoắn, quấn chặt lấy thân thể Lăng Hoa, “Người trước giờ chưa từng hảo hảo nhìn ta một chút, chưa từng nói nhiều với ta một câu, hiện tại người còn muốn giết ta, hahahah...”

Đáy mắt của Lăng Hoa bỗng nhiên loé lên một tia giây dựa, ngón tay hơi hơi run rẩy.

“Nhưng ta là thật, tin lời của người, cũng cho là chỉ riêng mình người, sẽ không lừa ta...”

Thanh âm của Lăng Chiêu dần dần yếu đi, mắt của hấn cũng đã nhìn không thấy. Năm giác quan đều lần lượt bị cướp đoạt sao? Tiếp theo sẽ là gì? Tai sẽ không còn nghe thấy thanh âm nữa sao? Miệng sẽ không nói ra nổi một từ nữa sao? Sau đó sẽ thế nào, bị giam cầm trong trận, hồn phi phách tán sao?

Hấn sống mười lăm năm, chờ được, chính là một kết cục như vậy sao?

Ngay tại lúc hấn cho rằng mình chắc chắn phải chết, lực lượng chế trụ hấn đột nhiên hơi hơi yếu đi, màu sắc của phù văn đỏ tươi bỗng nhiên nhạt xuống, cảm giác đau đớn như bị thiêu đốt cũng nháy mắt giảm đi hơn phân nửa.

Sao lại thế?

Lăng Chiêu giống như người sắp chết đuối lại vớ được cọc, phút chốc bộc phát ra một loại lực lượng trước nay chưa từng có, ma tính đại trướng, chỉ thấy trong trận loé lên một vầng sáng, Lăng Hoa bỗng đứng bị đẩy lùi hai bước, hét lớn một tiếng, nôn ra một ngụm máu tươi. Vài vị đệ tử hộ trận kinh hãi biến sắc, không hẹn mà cùng kêu lên: “Đại sư huynh!”

Lăng Chiêu nghe tiếng đoán được vị trí, không khỏi cảm thấy vô cùng vui mừng, biết ‘Hàng ma trận’ này hấn là có chỗ hỏng, lập tức tung người nhảy ra, tàn nhẫn đánh một chưởng lên người Lăng Hoa, khiến y phải lảo đảo quỵ xuống đất, phá tan pháp trận, liều mạng chạy như điên ra ngoài, nháy mắt thân ảnh đã biến mất trong bóng đêm.

Bốn vị sư đệ còn lại vội vàng muốn đuổi theo, nhưng Lăng Hoa vội vã quát khẽ một tiếng: “Đừng đuổi nữa! Lúc này ma tính của hấn đại phát, các người không phải là đối thủ của hấn đâu!”

Mấy vị sư đệ thấy ngay cả đại sư huynh mà còn bị Lăng Chiêu đánh thương, liền cũng không dám khinh địch dẫn thân vào nguy hiểm, bước lên phía trước nâng Lăng Hoa dậy, một đám sắc mặt ảm đạm

Thế nhưng để Lăng Chiêu chạy thoát... Tương lai nếu hấn thật sự nhập sâu vào ma đạo, chẳng phải là thả hổ về núi, hậu họa vô cùng.

Lăng Hoa ấn ngực lại, miễn cưỡng đứng dậy, mở miệng nói: “Thật có lỗi... Là do tu vi của ta không đủ, vẫn làm cho tiểu sư đệ chạy mất...”

Một vị sư đệ khác vội vàng nói: “Không trách đại sư huynh, Hàng ma trận này vốn đã khó thi triển, sư huynh lại là lần đầu tiên mở trận, có thể vây tiểu sư đệ trong trận lâu như vậy, đại sư huynh cũng đã cố gắng hết sức rồi”

Một sư đệ khác cũng nói: “Tuy hấn đào thoát được, nhưng vừa rồi hấn bị giam trong trận đã bị đại thương nguyên khí, cho dù thoát được lúc này, chỉ sợ cũng không thể chống đỡ được bao lâu, trước mắt cấp bách, vẫn nên nhanh chóng hộ tống sư huynh về sư môn, bẩm báo rõ ràng với sư tôn, rồi bắt tiểu sư đệ về cũng không muộn.”

Lăng Hoa hơi hơi gật đầu, để sư đệ nâng đỡ, yên lặng quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó từng bước đi dọc theo sơn đạo, về phía Lăng môn.

Đầu ngón tay của y vẫn còn đang run run.

Y không dám nói với các sư đệ, không phải là tu vi của y không đủ, nên khiến cho mọi việc thất bại trong gang tấc, mà do khi y đang chuẩn bị khởi động câu chú cuối cùng, triệt để phong ấn Lăng Chiêu trong trận, lại bị hai câu cuối cùng của hắc chấn loạn tâm thần.

Ánh mắt không dám tin của tiểu sư đệ, đôi mắt do bị lừa gạt bị phản bội mà bùng lên tuyệt vọng và hận ý, như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim y.

Y ... chưa từng đối tốt với Lăng Chiêu dù chỉ là một ngày.

Rõ ràng y từng đáp ứng sư tỷ, sẽ hảo hảo chiếu cố Lăng Chiêu, nhưng y chưa từng làm được. Nếu y không lạnh lùng xa cách Lăng Chiêu, mà cẩn thận chăm sóc tiểu sư đệ này từ nhỏ đến lớn, hẳn nhất định sẽ không tự ý xâm nhập cấm địa, nhất định sẽ không biến thành như bây giờ?

Tuy không phải y sai, nhưng chung quy y khó tránh khỏi tội lỗi.

Nhớ lại năm đó lúc tiểu sư đệ mới mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng ngơ ngác nhìn y, ngậm lấy ngón tay y, khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh nhảnh lại. Từ một tiểu oa nhi nhút nhát, chậm rãi lớn lên, giờ mới mười lăm tuổi, chẳng lẽ đã phải bị y... tự tay chặt đứt sinh lộ.

Y từng chính miệng hứa hẹn trước mặt sư tôn, nếu tiểu sư đệ thật sự nhập ma, tuyệt đối sẽ không mềm lòng. Nhưng y lại quên mất, ngay cả khi tiểu sư đệ bị giam trong phòng sám hối, y còn không nhẫn tâm, nửa đêm lén lút đến thăm hắc, thì sao có thể trơ mắt nhìn hắc bị bản thân tự tay phong ấn trong hàng ma trận.

Sự do dự và đấu tranh này, cuối cùng đã cho Lăng Chiêu một con đường sống, giúp hắc đào thoát.

Lăng Hoa không biết có phải mình đã làm sai không, y chỉ biết cho dù có cho y một cơ hội nữa, chỉ sợ y vẫn sẽ chọn lựa như thế.

Y kì thật... vẫn xem Lăng Chiêu là tiểu sư đệ của mình.

Sau khi quay lại sư môn, Lăng Hoa bấm rõ hết thủy sự tình với sư tôn, sư tôn không nhiều lời, chỉ kêu y về phòng nghỉ ngơi trước, về phần Lăng Chiêu, dù sao cũng trốn không được bao xa, hẳn phân phó đệ tử Lăng môn, lập tức tìm kiếm sau núi, cần phải mang Lăng Chiêu về.

Đáy mắt Lăng Hoa loé lên một chút ưu lo, lập tức cúi thấp đầu, trở về phòng mình. Ngồi trước bàn ngắm người một lúc, Lăng Hoa rút cuộc cũng đứng dậy, thổi tắt nến, đeo kiếm ra ngoài.

Y biết chỉ cần bước ra khỏi cánh cửa này một bước, tất đã kháng sư mệnh, nhưng y cũng đã quyết tâm, nhất định phải tìm được tiểu sư đệ trước.

Lời dạy bảo của sư tôn vẫn thời khắc khắc sâu trong não y: Nên biết ma tính dễ sinh khó trừ, đã bước chân vào ma đạo, thì tuyệt đối khó quay đầu.

Nhưng y vẫn muốn thử xem.

Thử xem chỉ dựa vào sức lực của y liệu có thể kéo tiểu sư đệ trở về được hay không.

11. Chương 11

Sau khi Lăng Chiêu chạy thoát khỏi ‘Hàng ma trận’, chỉ dựa vào sức mạnh đột nhiên bộc phát mà chạy điên cuồng, cuối cùng dần dần không chống đỡ nổi, bị một nhánh cây dưới chân ngáng lại, lão đảo ngã xuống đất. Hai mắt của hắc đã sớm nhìn không được nữa, trong bóng tối không phân biệt được phương hướng lại không dám ngừng lại, chỉ có thể cắn chặt răng bò dậy, tiếp tục dò dẫm nghiêng nghiêng ngả ngả đi về phía trước.

Hắc đoán Lăng Hoa nhất định đã quay lại sư môn, bấm rõ mọi chuyện với sư tôn. Đại khái trên dưới Lăng môn rất nhanh sẽ xuất động tìm khắp lượt trên núi. Khoé môi nhấc lên một nụ cười khổ, Lăng Chiêu không

biết bản thân còn có cơ hội xuống núi nữa hay không, có lẽ ngay sau một khắc, hắn sẽ bị các sư huynh khác tìm thấy, áp giải về Lăng môn.

Sau đó... Cũng giống như ma vật bị phong ấn trong động kia, bị thiết lập một chỗ cấm địa sau núi Lăng môn, bị nhốt ở đó cho đến chết?

Tứ chi tựa hồ đều đã tê dại, mỗi bước cất lên, phảng phất đều sẽ ngã xuống. Lăng Chiêu bắt quá chỉ dựa vào nghị lực, liều mệnh đi về phía trước mà thôi. Nhưng một kẻ mất mùa có thể đi nhanh cỡ nào chứ, đường núi cơ bản là gập gềnh, khắp nơi đều là chướng ngại, hắn không ngừng té ngã, hai tay đã sớm dày đặc vết thương, máu tươi đầm đìa. Khi hắn lại lần nữa bước hụt, ngã mạnh xuống mặt đất, thái dương bất cẩn đập mạnh vào một khối nham thạch, trước mắt Lăng Chiêu tối đen, cuối cùng ngất xỉu.

Thể lực của hắn đã cạn kiệt, thật sự không thể chống đỡ được nữa

Cũng không biết đã qua bao lâu, Lăng Chiêu cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Phản ứng đầu tiên chính là đau, phảng phất xương cốt toàn thân đều đã đứt đoạn. Cố sức muốn ngồi dậy, tay vừa cử động, bỗng nhiên phát giác có chút không đúng.

Nghi hoặc nâng tay lên, giật giật ngón tay, thể này mới phát hiện thì ra hai tay đã được băng bó. Lăng Chiêu không khỏi giật mình thất sắc, cuống quýt sờ soạng bên người, chạm đến một mặt đá cứng rắn, lại sờ, cũng là một tấm vải mềm mại.

Tựa hồ có tiếng hô hấp khe khẽ truyền vào tai hắn, Lăng Chiêu lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện, bên cạnh có người!

“Ai!” Hắn gầm nhẹ một tiếng, hai tay quơ về một phía, đối phương tránh khỏi sự công kích của hắn, sau đó nắm chặt cổ tay hắn, không để ý đến sự chống cự của hắn mà mở bàn tay hắn ra, cố sức vẽ cái gì đó lên lòng bàn tay hắn.

Hình như đang viết chữ lên tay hắn?

Lăng Chiêu ngẩn người một lát, một lúc sau mới phân biệt được, người nọ viết hai chữ “Đừng sợ”

Đây là chuyện gì?

Lăng Chiêu ngơ ngác, còn chưa kịp phản ứng lại, người nọ đã buông hai tay hắn ra. Thanh âm sột soạt vang lên, cách một lát, một túi nước kề sát vào môi hắn. Lăng Chiêu không tự chủ mở miệng, một dòng nước nhỏ liền tràn vào cổ họng hắn.

Hắn quả thật khát muốn chết, uống một hơi hơn nửa túi nước, mới thở hắt hắt rời đi. Người nọ thấy hắn nghiêng đầu đi, liền lấy túi nước đi, sau đó lại nhét một khối bánh vào tay hắn.

Lăng Chiêu cuối cùng hiểu được, người nọ, đại khái muốn cứu hắn?

Nhận thấy hình như đối phương cũng không có ác ý, Lăng Chiêu thầm thở phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: “Đa tạ” Sau đó liền bắt đầu gặm khối bánh đó. Đói kinh khủng, cũng không thể phân biệt rõ hương vị là ngon hay dở, cho đến khi ngồm ngoàm ăn xong khối bánh kia, mới cảm thấy tốt hơn một chút, cho dù nhìn không thấy cũng vẫn chuyển đầu nói một tiếng về phía người nọ “Xin hỏi... là các hạ cứu ta phải không?”

Sau một lúc lâu vẫn không nghe thấy tiếng trả lời, người nọ chỉ lại nhét một khối bánh vào tay hắn.

Lăng Chiêu có chút đỏ khốc đỏ cười, đẩy khối bánh đó về: “Đa tạ, ta đã ăn no rồi... Ách, các hạ vì sao không chịu mở miệng nói?”

Đáp lại hắn vẫn là một phiên trầm mặc, qua một lúc, tay hắn lại bị nắm lấy, người nọ lại bắt đầu viết chữ lên lòng bàn tay hắn. Nhất bút nhất họa, người nọ viết rất chậm, Lăng Chiêu dựa vào nét bút đọc ra: “Tại hạ bị cầm bầm sinh”

Hắn sửng sốt một lát, cuối cùng hiểu được, thì ra không phải là người nọ không chịu mở miệng mà là y không thể mở miệng được

Người nọ chính là một người câm

Lăng Chiêu ngẩn người một lát, sau khi phục hồi lại tinh thần, có chút xấu hổ nói: “Xin lỗi...”

Người nọ tựa hồ cũng không rất để ý, buông tay hấn ra, đỡ vai hấn, ý bảo hấn nằm xuống tiếp tục nghỉ ngơi một lát. Lăng Chiêu nhất thời cũng không biết nên nói gì, dù sao mặc kệ hấn nói cái gì, đối phương cũng không thể trả lời, đành phải thuận thể nằm xuống. Dưới thân mềm mại, đúng là đã được trải một tầng lá cây.

Bên tai nghe được tiếng gỗ chày “lép lép”, chớp mũi ngửi được một mùi đất ẩm ướt, hơn nữa hai tay còn chạm được vách động, Lăng Chiêu ước chừng có thể phán đoán ra trước mắt mình hấn là đang ở trong một cái sơn động.

Hấn cũng không biết vì sao bản thân hoảng sợ đi lạc đường mà chạy đến chỗ này, nhưng nếu người nọ đã cứu hấn, vì sao phải bố trí hấn trong một sơn động? Nếu là một tiểu phu hoặc thôn dân bình thường dưới núi, không phải là nên công hấn về trong nhà sao? Cớ gì còn phí công phiền phức tìm một sơn động nghỉ chân?

Trong lòng nghi hoặc, liền mở miệng nói: “Đa tạ ân cứu giúp của các hạ, xin hỏi các hạ... Là thôn dân ở gần đây phải không?”

Người nọ dựa gần lại, viết mấy chữ ‘Không phải’ vào lòng bàn tay hấn, rồi dùng một chút, lại viết bốn chữ “Cầu đạo tu tiên”

Ước chừng là truyền đạt tổn sức, nên người nọ cũng chỉ kiểm vài từ máu chốt viết xuống. Lăng Chiêu hiểu được, trong Thục sơn nguyên bản tụ tập phần đông người tu tiên, trừ Lăng môn, còn có rất nhiều phái khác, càng có không ít người tu tiên vô môn vô phái, không có chỗ ở cố định, tùy ngộ nhi an (tùy theo hoàn cảnh gặp phải mà an vui). Nói vậy người nọ cũng là một người tu tiên, trên đường đi qua nơi này, trùng hợp thấy mình đang hôn mê bất tỉnh, thuận tay cứu giúp, tìm một cái sơn động an trí. Trong lòng vô cùng cảm kích, Lăng Chiêu thấp giọng nói: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Không biết tôn tính đại danh của ân nhân là gì, bình thường tu luyện ở đâu?”

Nếu có thể thuận lợi chạy thoát, ngày sau nhất định phải báo đáp ân cứu giúp của người này.

Người nọ lại không có nắm tay hấn viết chữ nữa, chỉ vỗ vỗ vai hấn, đại khái bảo hấn không cần để tâm. Lăng Chiêu ngẩn người, nghe thấy người nọ đi đến một bên, tựa hồ cũng nằm xuống, liền không hề mở miệng nói chuyện nữa. Nghĩ đến tình cảnh trước mắt, lo lắng không nói nên lời, nhưng cũng vô kế khả thi, đành thở dài nặng nề, cũng nhắm mắt lại.

—

Vừa tỉnh dậy, cũng không biết là ban ngày vẫn là đêm tối. Lăng Chiêu sờ soạng ngồi dậy, chỉ thấy tứ chi vẫn giống như trước, đau đớn không ngừng tản ra từ tận xương tủy. Hấn bị giam trong Hàng ma trận một hồi lâu, thương đến ngũ tạng lục phủ, lúc chạy trốn bất quá là cần răng gượng ép chống đỡ, giờ mới thật sự cảm thụ được loại đau đớn kịch liệt này vẫn còn đang ăn mòn thân thể hấn.

Hấn cố sức muốn đứng lên, nhưng vừa cử động, liền nhịn không được rên rỉ một tiếng, trên trán đầm đìa mồ hôi lạnh. Một đôi tay vươn tới, đỡ vai hấn, dẫn hấn ngồi xuống, lập tức một cái khăn thấm ướt kê sát vào mặt hấn, cũng là người nọ cẩn thận lau mặt cho hấn.

Lăng Chiêu không khỏi hơi xấu hổ, dọc đường đi hấn nghiêng ngã lão đảo, chỉ sợ mặt mũi đã lấm lem đầy bùn đất. Lực tay của người nọ rất khê, cử chỉ ôn nhu, sau khi tử tế giúp hấn lau sạch mặt, liền đỡ hấn ngồi xếp bằng, hai tay để sau lưng hấn, lập tức Lăng Chiêu liền cảm thấy có một luồng nội lực thuần hậu, chậm rãi truyền vào cơ thể.

Hấn ngẩn người, liền đoán được, người nọ đang dùng nội lực trị thương cho hấn.

Lúc này trong lòng hấn, đã không thể hình dung bằng hai chữ cảm kích. Bất quá là bèo nước tương phù, người nọ chẳng những cứu hấn, còn hao phí nội lực trị thương giúp hấn... Trên đời này sao lại có người tốt như vậy?

Vận công gần một nén hương mới xong, người đó chậm rãi thu tay, kéo tay Lăng Chiêu, viết mấy chữ vào lòng bàn tay hấn “Trong cơ thể của ngươi có ma khí”

Lăng Chiêu không khỏi giật mình, thầm nghĩ người tu tiên và ma vật cho tới giờ luôn đối lập, người nọ cũng là người tu tiên, phát giác trong cơ thể mình có chứa ma khí ... Có thể nào, sẽ coi hắn là ma vật không?

Cảm thấy nóng ruột, vội vàng mở miệng: “Ta không phải là ma vật! Chỉ là hôm qua bị một yêu vật đuôi xà áo đỏ đánh bị thương, có lẽ là bị nàng... truyền một ít ma khí vào cơ thể.”

Hắn cũng biết những lời này nghe có vẻ rất kì quặc, nhưng cũng không thể chú ý nhiều lắm, mặc kệ người nọ tin hay không tin, liền đem mọi việc đêm đó kể lại tường tận. Nguyên bản trong lòng chất chứa đầy uỷ khuất phần hận, nên nói đến chỗ kích động, hốc mắt cũng không khỏi đỏ hồng. Người nọ yên lặng để lại vai hắn, sau đó viết vào lòng bàn tay hắn mấy chữ “Ta tin ngươi”

Nháy mắt Lăng Chiêu sững sờ, sau một lúc, hơi hơi nghiêng đầu, không dám để cho người nọ nhìn thấy hắn suýt chút nữa không kìm được nước mắt.

Nếu những lời này là do sư huynh thành tâm thật ý nói với hắn, nếu sư huynh cũng chịu tin hắn, nghe hắn giải thích, hắn... Sao lại có thể rơi xuống tình cảnh thê thảm như giờ?

“Không thể ngờ được... Sư huynh không chịu tin ta, cũng chỉ có ân nhân ... mới tin ta”

Mấy vị sư huynh đệ đồng môn sớm chiều gặp gỡ, thế nhưng không bằng một người lạ ‘bèo nước tương phùng’. Lăng Chiêu vô cùng chua xót, con ngươi lơ lửng mở to ảm đạm vô quang.

Bàn tay của người nọ nắm chặt lấy tay hắn hơi hơi run rẩy một chút, sau đó mới thả lỏng rời đi. Lại vỗ vỗ vai hắn, tỏ ý an ủi.

Lăng Chiêu cúi thấp đầu, một khoảng trầm mặc trôi qua, mặt hắn đột nhiên từ từ đỏ lên, thân thể cũng khó chịu vận vẹo hai cái.

Hắn... Hắn mắc tiểu, muốn đi giải toả.

Đây là hiện tượng sinh lí tự nhiên, hắn cũng không có biện pháp. Chỉ là bây giờ mắt không thấy đường, cũng không biết nên đi chỗ nào thích hợp, đấu tranh hơn nửa ngày, rốt cuộc đỏ mặt mở miệng: “Này.. này gần đây... Có mao xí không?”

Lời vừa thốt ra, Lăng Chiêu liền cảm thấy mình thật sự đã nói ra một câu ngu xuẩn. Trong sơn động thì lấy đâu ra mao xí? Người nọ tựa hồ cũng ngẩn người một chút, một lát sau, mới giơ tay kéo hắn dẫn đi đến một bên. Ước chừng đi hơn mười bước, người nọ ngừng bước, xoay người hắn về một phương hướng, ý bảo hắn có thể tự đi giải toả rồi.

Khuôn mặt của Lăng Chiêu đỏ bừng gần như sắp xuất huyết, người nọ tựa hồ nhận thấy hắn đang xấu hổ, cũng tránh đi. Lăng Chiêu nghe tiếng bước chân của y càng lúc càng xa, mới vươn tay dò xét về phía trước, trước mặt hình như là gốc cây, có lẽ người nọ đã mang hắn ra ngoài sơn động rồi tìm một chỗ cho hắn giải toả.

Lăng Chiêu vội vàng vàng giải quyết xong, cũng không dám mở miệng gọi người nọ đến đỡ hắn trở về, liền tự xoay người chậm rãi dò dẫm trở về. Đi không được mấy bước, người nọ vẫn là lại đây, như trước đỡ hắn về trong sơn động.

“Cảm... cảm ơn” Lăng Chiêu mặt đỏ tía tai thấp giọng nói.

Người nọ như đang cười, khe khẽ “a” một tiếng, trầm trầm, như một dòng khí, khếch tán vào trong tai Lăng Chiêu

Rõ ràng không phát ra thanh âm, Lăng Chiêu lại biết y đang cười. Trong nháy mắt, mặt của hắn lại càng đỏ bừng.

Vô cớ cảm thấy ngượng ngùng... Rõ ràng đều là nam nhân, mặc dù bị nhìn thấy thì cũng có cái gì phải cuống! Lăng Chiêu cố gắng tự trấn định, nỗ lực khiến cho mặt của mình bớt đỏ ửng. Cũng may sau khi người nọ mang hắn về đến sơn động, viết vào lòng bàn tay hắn tỏ ý muốn ra ngoài tìm chút nước về, liền rời đi, Lăng Chiêu yên lặng ngồi trên cái ‘giường’ được trải bằng lá cây, chờ người nọ đi rồi, liền sờ soạng bốn phía, muốn làm quen với hoàn cảnh trong động.

Ít nhất, lần sau hắn muốn đi giải toả cũng không cần người nọ hỗ trợ.

Bám lấy vách động chậm rãi đi một vòng quanh sơn động, Lăng Chiêu chạm đến cửa động, đang chần chờ tính toán có nên ra ngoài hay không, đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền tới từ phía xa, tựa hồ không chỉ có một người. Giật mình, vội vàng rút người lại, trốn đến sau mặt của một khối nham thạch. Tiếng bước chân dần dần đến gần, lại nghe thấy một thanh âm nói: “Khắp sau núi đều mau lật tung rồi, cũng không thấy tiểu sư đệ, là chạy đến chỗ nào không biết?”

Âm thanh hẳn nghe thấy là của lục sư huynh, lập tức ngực đột nhiên buột chặt, kìm hãm hô hấp, không dám phát ra một chút tiếng động. Sau đó lại nghe thấy một thanh âm khác nói: “Ở đây có một cái sơn động, muốn vào nhìn không?”

Trái tim của Lăng Chiêu lập tức nhảy lên tận cuống họng, hai tay không khỏi siết chặt, thầm nghĩ nếu hai vị sư huynh thật sự xông vào, bản thân có thể có mấy phần thắng?

... Sợ là một phần cũng không có đi?

Ngay tại tiếng bước chân càng lúc càng tới gần chỗ của hắn, đột nhiên nghe thấy một thanh âm nói: “Hai người các ngươi, không phải canh giữ sau núi sao? Sao lại chạy đến chỗ này?”

Đúng là thanh âm của đại sư huynh

Tim của Lăng Chiêu nhất thời trầm xuống. .. Ngay cả đại sư huynh cũng đến, xem ra lần này hắn gặp phải tuyệt cảnh khó thoát rồi.

Chỉ nghe một vị sư huynh kinh ngạc nói: “Đại sư huynh, người sao lại ở đây?”

Một vị sư huynh khác nói “Ta và lục sư đệ đi dọc theo hậu sơn tìm một lần, vẫn không tìm thấy tiểu sư đệ. Vì thế liền tìm đến chỗ này, thấy ở đây có cái sơn động, đang tính tiến vào xem”

Thanh âm của đại sư huynh thần nhiên truyền đến: “Ta cũng vừa mới tìm tiểu sư đệ ở gần đây. Sơn động này là chỗ tu luyện của bạn bè ta, có lẽ đã thiết kết giới, vẫn không nên xông vào quấy rầy hẳn thôi”

Hai vị sư huynh kinh ngạc thốt lên một tiếng, lại nghe đại sư huynh nói: “Tiểu sư đệ bị trọng thương, mắt không thể thấy, có thể trốn bao xa? Nói vậy vẫn còn ở trong hậu sơn, chúng ta vẫn nên trở về tìm cẩn thận một lần nữa đi”

Nói xong liền dẫn đầu đi, hai vị sư huynh kia cũng rời đi theo.

Tiếng bước chân của ba người truyền vào tai Lăng Chiêu càng lúc càng xa, đổ một thân mồ hôi lạnh, thầm than may mắn, chậm rãi đi ra từ sau tảng nham thạch, đi được mấy bước, hai tay dò dẫm về phía trước, quả nhiên chạm đến kết giới.

Xem ra lúc người nọ rời đi, không an tâm để một mình hắn ở trong sơn động, vì vậy thiết hạ kết giới để bảo vệ hắn chu toàn?

Lăng Chiêu chậm rãi sờ soạng về trong động, ngồi xuống, ngăn người xuất thần.

Nghe lời của đại sư huynh mới nãy... Nơi này, là chỗ tu luyện của một vị bạn bè của y? Đó là ân nhân đã cứu hắn sao?

Không ngờ người cứu hắn lại nhận thức đại sư huynh ... Cung may y nhận thức đại sư huynh, bản thân mới coi như tránh được một kiếp

Nếu người nọ biết, hắn bị thương trong tay bạn bè của y, còn bị bị môn phái của bạn bè y truy tìm tứ phía, không biết... Còn có thể tin hắn, cứu hắn?

Cười khổ một tiếng, Lăng Chiêu chỉ có thể âm thầm hi vọng, người nọ ngàn vạn lần không cần gặp được đại sư huynh của hắn.

12. Chương 12

Sau khi Lăng Hoa dẫn hai sư đệ rời đi, trò chuyện vài câu, dặn dò bọn họ cẩn thận, lại như trước chia làm hai đường, hai sư đệ tiếp tục về canh giữ hậu sơn, y thì đi dọc theo sơn lộ, đến một nơi khác. Đến khi đi được rất xa, mới ngừng bước, một lúc sau, cười khổ thở dài một hơi.

Hai sư đệ nhất định có nằm mơ cũng không ngờ được, tiểu sư đệ lại đang trốn trong sơn động vừa rồi. Mà người cứu tiểu sư đệ lại chính là đại sư huynh của bọn họ.

Ngày đó sau khi Lăng Hoa rời khỏi sư môn, đuổi theo truy cản, cuối cùng đã tìm thấy Lăng Chiêu đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất. Trong lúc nhất thời cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng tìm một sơn động an trí, thay hắc băng bó vết thương, lại suy nghĩ nếu Lăng Chiêu tỉnh dậy, bản thân nên đối phó như thế nào. Hồi tưởng lúc Lăng Chiêu bị vây khốn trong Hàng ma trận, hận ý ngập trời với y, Lăng Hoa không khỏi cười khổ một chút, thầm nghĩ nếu để tiểu sư đệ biết là y cứu hắc, nói không chừng sẽ lập tức đứng lên liều sống liều chết với y.

Người lừa hắc vào Hàng ma trận, là y. Người hại hắc mù hai mắt, cũng là y. Nay lục phủ ngũ tạng của hắc đã tổn hại, chịu đủ thống khổ, cũng cùng đường mạt lộ, tất cả đều là do y ban cho – tiểu sư đệ hận y đến cỡ nào, chỉ nghĩ thôi cũng biết, lại như thế nào sẽ tin y có lòng tốt cứu hắc?

Lăng Hoa không muốn gây thêm rắc rối, chỉ đành phải làm bộ thành không thể nói chuyện. Y cũng không cầu tiểu sư đệ phải cảm kích mình, chẳng qua là do trong lòng có chút áy náy, không đành lòng thấy hắc bị mất mạng như vậy. Cho đến khi nghe được những lời kia của tiểu sư đệ, trong lòng mới đột nhiên chấn động.

Thì ra tiểu sư đệ không hề vô duyên vô cớ lạm sát người vô tội, cũng không phải nhập ma, mà là bị nữ yêu hãm hại, chìm vào trong ảo giác, mất đi lí trí, mới gây ra sai lầm. Bản thân vì sao lại không chịu nghe hắc giải thích đâu? Chỉ dựa vào những gì nhìn thấy trước mắt, liền nhận định tiểu sư đệ đã nhập ma rồi, không nghe bất kì lời giải thích nào đã thiết lập Hàng ma trận với hắc.

Nhớ đến một câu kia của Lăng Chiêu “Sư huynh không chịu tin ta, cũng chỉ có ân nhân... mới chịu tin ta”, ngữ khí nồng đậm chua xót và đau đớn, đâm vào tim y đau xót.

Đúng vậy... Y chưa từng, chân chính tin tưởng Lăng Chiêu. Từ ngày đầu tiên hắc chui ra từ ma kén, y đã nhận định trong cơ thể của tiểu sư đệ có chảy dòng máu của ma vật. Không có cách nào có thể đối đãi với hắc như sư đệ của mình, thời thời khắc khắc phòng bị hắc có thể hay không nhập ma, chỉ cần vừa ‘phong xuy thảo động’ (gió thổi cỏ lay), sẽ lập tức trừ khử.

Một sư huynh như y, có từng chân chính hiểu được tiểu sư đệ sao?

Từng muốn mang Lăng Chiêu về sư môn, một lần nữa nắm bắt hết mọi chuyện với sư tôn, lại nghĩ đến giờ trong cơ thể Lăng Chiêu tràn đầy ma khí, nếu dẫn hắc về, chỉ dựa vào lời biện giải từ một phía của hắc, cũng thật sự khó có thể thuyết phục mọi người. Do dự một trận, Lăng Hoa cuối cùng quyết định, vẫn là chờ y giúp tiểu sư đệ thanh trừ hết ma khí trong cơ thể, trị khỏi thương của hắc trước, sau đó mới tìm một cơ hội giải thích rõ ràng với sư tôn, mang tiểu sư đệ về sư môn.

Về phần trước mắt, tạm thời vẫn nên gạt tiểu sư đệ trước, không để hắc phát hiện ra thân phận của mình. Dựa vào tính tình của tiểu sư đệ, nếu biết mình là ai, đừng nói là ngoan ngoãn để y chữa thương giúp, không nhào đến liều mạng với y đã là may mắn rồi. Đợi đến khi hiểu lầm đã được sáng tỏ, y cũng coi như đã cho tiểu sư đệ một cái đền bù, đến lúc đó sẽ không còn nợ hắc gì nữa.

Chủ ý đã định, Lăng Hoa liền quay người lại, không trở về sơn động kia, mà đi dọc theo sơn lộ, ra hậu sơn của Lăng môn, đi tới dưới chân Thục sơn, đứng ngoài một hang động âm u ẩm ướt.

Hang động này vô cùng khuất lấp, chướng khí vờn quanh, quanh năm không thấy ánh mặt trời. Lăng Hoa khẽ nhíu mày, rút kiếm gỗ mấy lần lên tảng đá ngoài hang động, lập tức trong động truyền đến một tiếng quát chói tai: “Ai?”

Lời vừa dứt, một luồng gió lạnh liền ào tới, chỉ thấy một nữ tử áo vàng đen xuất hiện trước mặt Lăng Hoa. Thấy là y, sắc mặt hơi thả lỏng, mở miệng hỏi: “Thì ra là ngươi”

Lăng Hoa hơi hơi gật đầu: “Âm Sơn quân, quấy rầy rồi”

Nữ tử nọ nhú mày, khoé môi hơi cong, nửa cười nửa không nói: “Thật sự là hiếm có, không phải là người chưa bao giờ bận tâm qua lại với yêu vật sao? Sao lại có tâm đến bái phỏng ta như vậy – không phải là phụng mệnh đến trừ yêu đó chứ?”

Lăng Hoa cười bất đắc dĩ: “Âm Sơn quân, người là xà yêu đã đắc đạo, chưa từng giết oan mạng người, sao ta lại không phân phải trái đúng sai mà đến đối phó với người? Còn nữa, ta cũng không phải là người lấy oán trả ơn.”

Âm Sơn quân cũng là một xà yêu trong Thục sơn này, có đạo hạnh hơn mấy trăm năm, pháp lực cao thâm. Cũng không biết có duyên gì với Lăng Hoa, tại lần đầu tiên Lăng Hoa xuống núi trừ yêu, đã theo tương trợ, sau đó lại có mấy lần cố ý vô ý ra tay giúp đỡ Lăng Hoa, cũng coi như Lăng Hoa và nàng là chỗ quen biết.

Âm Sơn quân giơ tay sửa sang lại sợi tóc, trên gương mặt kiều diễm sáng sủa thoáng hiện một chút buồn bã, sau đó cười nói: “Ta không hề thi ân với người, bất quá là... Thôi đi, dù sao người cũng đã sớm không nhớ rõ.”

Năm đó nàng chỉ là một con xà yêu mới đắc đạo, pháp lực thấp kém, khó tự bảo vệ mình trong Thục sơn này. Bị một con ác mãng (trăn) khi dễ, suýt nữa đã mất mạng, lại được một thuật sĩ huyền y tóc đen đem con ác mãng đó chém dưới kiếm, cứu nàng. Sau đó nàng nhớ mãi không quên, muốn báo ân, khổ tâm tu luyện, sau khi có được một đạo hạnh nhất định, lại đi tìm ân nhân cứu mạng năm đó, mới biết y đã sớm luân hồi chuyển thế, dĩ nhiên không nhớ ra nàng.

Che dấu sự chán nản nơi đáy mắt, Âm Sơn quân nghiêm mặt nói: “Người đến tìm ta có chuyện gì không?”

Lăng Hoa hình như có chút do dự, lại vẫn mở miệng: “Có một chuyện, mong người tương trợ”

Âm Sơn quân ngăn người, từ lúc quen biết Lăng Hoa đến nay, đây vẫn là lần đầu tiên nghe y chủ động mở miệng xin giúp đỡ, hơi hơi động dung nói: “Chuyện gì?”

Lăng Hoa nói: “Sư đệ ta thụ thương, ngũ tạng [1] bị hao tổn, cần mượn ‘Huyết lân thảo’ trong động của người dùng một chút.”

Âm Sơn quân nhú mày nói: “Huyết lân thảo? Chẳng lẽ sư đệ của người, trúng viêm độc?”

Huyết Lân thảo là vật âm hàn nhất trong thiên hạ bách thảo, nếu không phải là chỗ cư trú của xà loại thì không thể sinh trưởng, hơn nữa càng là xà loại kịch độc, trong động mới càng có khả năng mọc lên Huyết lân thảo. Âm Sơn quân vốn là một con ‘Bạch mi phúc’, tính kịch độc, xây huyết ở nơi này đã hơn mấy trăm năm, Lăng Hoa biết trong động của nàng tất có Huyết lân thảo, vì vậy tiến đến tương cầu.

Lăng Hoa lắc đầu nói: “Không phải là viêm độc, bất quá ngũ tạng lục phủ của hần đích xác bị viêm khí (khí nóng) gây thương tích, nếu không có Huyết lân thảo, ta thật sự nghĩ không ra phương pháp khác có thể giải được viêm khí trong cơ thể hần” Ma vật thuần âm, ngày đó Lăng Chiêu bị phù văn trong trận trời buộc, viêm khí nhập thể, tổn thương lục phủ ngũ tạng của hần. Chỉ dựa vào nội lực của Lăng Hoa, hoặc được thảo bình thường, thật sự khó có thể khu trừ viêm khí trong cơ thể hần. Lăng Hoa càng nghĩ, duy chỉ có Huyết lân thảo có lẽ có thể chữa thương cho hần, mới đành phải đến tìm Âm Sơn quân

Thấy Âm Sơn quân trầm ngâm không nói, Lăng Hoa tự nghĩ Huyết lân thảo kia sinh trưởng không dễ, bản thân vô duyên vô cớ liền đến tương cầu, thật là khiến Âm Sơn quân khó xử. Liền mở miệng nói: “Ta cũng biết Huyết lân thảo không phải là phạm vật, tuy tiện nhờ vả, Âm Sơn quân tất có chỗ khó xử. Nếu có điều kiện gì, chỉ cần ta có thể làm được, nhất định...”

Nói còn chưa nói hết, đã thấy sắc mặt Âm Sơn quân đột nhiên thay đổi, tức giận nói: “Bất quá là mấy cọng Huyết lân thảo nhỏ nhoi, có gì luyến tiếc? Chẳng lẽ ta còn dựa vào đây để tham lam cái gì của người!”

Lăng Hoa bối rối, lập tức đỏ bừng mặt, lúng túng nói: “Ta... ta không có ý này...”

Y bất quá là cảm thấy thỉnh cầu này của mình, thật sự có chút đột ngột, nếu Âm Sơn quân có điều kiện nào muốn trao đổi, cũng là chuyện hợp tình hợp lý. Không ngờ Âm Sơn quân lại bởi vậy mà tức giận, hay là trong lúc vô ý y đã đắc tội với nàng?

Sắc mặt Âm Sơn quân hơi oán hận, một lúc lâu sau, hừ lạnh một tiếng nói: “Không phải ta không chịu cho mượn, mà là Huyết lân thảo này, nếu dứt rễ, thì chỉ có thể sống được nửa ngày dưới vẩy của ta. Dù người có cầm đi, rời hang động này, cũng chỉ sẽ biến thành một cọng cỏ khô.”

Lăng Hoa cả kinh, không khỏi nói: “Vậy phải làm thế nào?”

Âm Sơn quân tức giận nói: “Còn thế nào nữa? Không bằng ta biến thành nguyên hình, mang Huyết lân thảo kia, cùng đi với người đến trị thương cho sư đệ của người.”

Lời vừa dứt, Âm Sơn quân lập tức đã biến thành một con rắn dài mõm ngắn đầu lớn màu đen vàng, chui vào trong động, trong chốc lát, trườn ra, dưới vẩy rõ ràng là một cọng huyết lân thảo toàn thân đỏ tươi.

Lăng Hoa biết phạm là yêu loại đã đắc đạo, cũng không dễ dàng hiện ra nguyên hình, nhưng nay Âm Sơn quân lại chịu tương trợ y đến bước này, không khỏi vừa cảm kích, vừa áy náy: “Đa tạ Âm Sơn quân tương trợ! Ngày khác nếu có gì cần đến tại hạ, nhất định...”

Âm Sơn quân không kiên nhẫn ngắt lời của y: “Bớt dong dài, dẫn đường đi!” Cuốn ở thắt lưng của Lăng Hoa, phun đầu lưỡi, ‘tê tê’ thôi thúc nói: “Còn không đi?”

Dọc theo đường đi, Lăng Hoa đại khái đã thông báo một chút nguyên do giữa y và Lăng Chiêu với Âm Sơn quân, cũng mãi dằn dò, vì không biết phải làm sao nên y đành phải đóng giả thành một người lạ bèo nước tương phùng với tiểu sư đệ, nên không thể mở miệng nói chuyện, mong rằng Âm Sơn quân chớ vạch trần y.

Âm Sơn quân cười lạnh: “Ta thật sự không hiểu được người tu tiên các người đang nghĩ gì, hắn không phải là sư đệ của người sao? Muốn cứu hắn thì liền quang minh chính đại cứu đi, nhận hay không nhận tình của người là chuyện của hắn, tội gì phải phí sức lừa hắn như vậy?”

Lăng Hoa thở dài nói: “Người không biết tính tình của sư đệ này của ta, giờ hắn oán hận ta vô cùng sâu sắc, làm sao có thể dễ dàng tin ta. Tương lai chờ khi hiểu lầm đã được sáng tỏ, ta sẽ tự mình giải thích với hắn”

Âm Sơn quân lạnh lùng nói: “Cho nên ta mới nói nhân loại các người, làm bộ làm tịch, quả thực không thể nói lý. Nếu là ta, hắn nhận tình thì thôi, không nhận tình, liền mặc hắn tự sinh tự diệt, cùng ta có quan hệ gì đâu.”

Lăng Hoa cười khổ một tiếng, nếu sự tình có thể đơn giản như vậy thì tốt rồi. Nếu tính tình của tiểu sư đệ không quật cường kịch liệt như vậy, nếu y và tiểu sư đệ không xa cách nhiều năm như vậy, nếu y không tại sau khi chiếm được tiểu sư đệ toàn tâm tính nhiệm, lại tàn nhẫn lừa hắn vào Hàng ma trận... Y cũng sẽ không tiến thoái lưỡng nan, khó xử như vậy.

Lăng Chiêu đối với y đã tích oán thành thâm, hai ba câu làm sao có thể nói rõ ràng. Bất quá chỉ lừa hắn lần này, đổi về cái mạng của hắn quan trọng hơn. Về phần tương lai, cuối cùng rồi sẽ có một ngày hoài nghi, ngộ nhận hoàn toàn tiêu tan.

Đến lúc đó ma khí trong cơ thể của tiểu sư đệ đã trừ hết, hai mắt hồi phục thị lực, thương thế thuyên giảm, liền sẽ biết được thân phận của y, có lẽ cũng sẽ không hận y như vậy nữa.

—

Lại nói, Lăng Chiêu ngồi một mình trong sơn động, chờ hồi lâu, nhưng vẫn không thấy người nọ trở về, không khỏi bắt đầu lo âu. Nghĩ rằng bất quá là ra ngoài lấy chút nước về, sao phải tốn nhiều thời gian như vậy?

Sẽ không... Thật sự giữa đường đụng phải đại sư huynh chứ?

Đang lúc trong lòng bất ổn, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng trong động, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đứng lên. Một luồng hơi thở ấm áp đến gần, người nọ vươn tay đỡ hắn. Khối đá trong lòng Lăng Chiêu rơi xuống đất, thầm nghĩ nếu y đã trở lại, chắc là chưa gặp phải đại sư huynh.

Đang muốn mở miệng, đột nhiên ngón tay chạm phải một vật mềm nhũn trơn mịn lạnh lẽo, lập tức thứ kia ‘Xích lưu’ một tiếng trườn lên ngón tay hắn, Lăng Chiêu đột nhiên biến sắc, thất thanh nói: “Cái gì vậy... Rắn?”

Hắn suýt nữa té ngã xuống đất, luống cuống ném con rắn đó đi. Người nọ vội vàng đè lại vai hắn, ý bảo hắn đừng sợ. Rắn kia tựa hồ cũng không có ý tổn thương hắn, mà là đem một gốc cỏ như phiến lá để sát môi hắn, chóp mũi của Lăng Chiêu ngửi thấy một mùi hương kì dị, không khỏi lộ ra vẻ nghi hoặc. Người nọ viết ba chữ vào lòng bàn tay hắn ‘Ăn vào đi’.

Tuy rằng trong lòng có chút khó hiểu, nhưng nghĩ đến người nọ sẽ không hại mình, Lăng Chiêu liền nghe lời há mồm nuốt gốc cỏ đó xuống. Một luồng khí tức tươi mát lập tức nhập vào cơ thể, cảm giác nóng bỏng luôn tra tấn hắn kia, thế nhưng nhất thời giảm bớt rất nhiều. Sau khi hắn nuốt gốc cỏ kia xuống, con rắn quần trên cánh tay hắn liền tự rời đi.

Lăng Chiêu nhắm mắt, cảm thụ luồng khí lạnh tươi mới trong cơ thể, một lúc lâu sau, mới mở miệng hỏi: “Người cho ta ăn cái gì vậy?”

Người nọ viết vào tay hắn: Huyết lân thảo

Lăng Chiêu sửng sốt, hắn từng đọc được trong sách thuốc tại Lăng môn, Huyết lân thảo là loại cỏ chí âm chí hàn khó có được trong thiên hạ, chỉ sinh trưởng trong sào huyết của rắn kịch độc, vô cùng hiếm gặp. Không ngờ được người nọ thế nhưng thay mình đi tìm Huyết lân thảo, nói vậy con rắn kia, cũng là do y bắt về đây.

Lăng Chiêu nhất thời nhưng lại không thể mở miệng nói cảm ơn, thật sự là người nọ đã vì hắn làm quá nhiều thứ, ngôn ngữ tầm thường, đã không đủ để biểu đạt tình cảm cuộn cuộn trong lòng hắn giờ phút này. Lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hắn biết, trên đời này còn có người chịu đối tốt với hắn như vậy, trị thương cho hắn, không tiếc lấy thân mạo hiểm, đến sào huyết của độc xà, thay hắn hái về Huyết lân thảo

Hắn phải làm thế nào mới có thể hoàn lại phần ân tình này đây?

“Người.... Vì sao lại đối tốt... với ta như vậy?” Kinh ngạc, Lăng Chiêu khẽ giọng hỏi người nọ.

Người nọ tự nhiên không thể trả lời hắn, Lăng Chiêu liền chậm rãi đi qua, đột nhiên vươn tay, sờ lên mặt người nọ.

Đối phương dường như giật mình, vội vàng tránh né. Lăng Chiêu cũng không chịu buông tay, ngữ khí chua xót nói: “Ta không nhìn thấy mặt của người, liền chỉ có thể dùng tay, nhớ kỹ dáng vẻ của người”

Cũng mặc kệ người nọ giãy dụa, cố ý dùng ngón tay xác nhận ngũ quan của y.

Lông mày đậm nhạt vừa phải, cái mũi thẳng mà cao, đôi môi ấm áp... Một gương mặt như vậy, nhất định là ôn nhuận mà xinh đẹp đi?

Tại lúc ngón tay của hắn mơn trớn đôi môi mềm mại này, người nọ rút cuộc tránh thoát, đẩy ra hai tay của hắn, hơi thở hình như có chút bất ổn, cũng không biết là do tức giận hay là xấu hổ. Lăng Chiêu cũng không tức giận, chỉ cười đắc ý nói: “Ta nhớ kĩ mặt của người rồi”

Thân thể của Lăng Hoa bỗng nhiên chấn động, biết rõ Lăng Chiêu mặc dù đã lấy tay sờ qua, cũng không thể nhận ra y là ai, lại vẫn bị câu nói này làm rối loạn tâm thần.

Vừa ngược mắt, nhìn thấy Âm Sơn quân đã khôi phục hình người, đang đứng ở cửa động, thoáng hiện một vẻ mặt nửa cười nửa không, khoé môi hơi mở, không tiếng động nói câu gì đó với y, sau đó thân ảnh lập tức biến mất

Tâm của người, loạn.

=====

[1] Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận.

13. Chương 13

Lăng Hoa đột nhiên chấn động, theo bản năng oai đầu lại, chính nhìn thấy gương mặt vô cùng vui vẻ của Lăng Chiêu, rõ ràng vẫn là gương mặt đã thấy từ nhỏ đến lớn gần mười năm, nhưng lại lần đầu tiên nhìn thấy hân hoan mãn nguyện như thế.

Tiểu sư đệ cơ hồ chưa bao giờ cười trước mặt y, mỗi lần gặp mặt trong sư môn, không phải là lạnh lùng trừng mắt nhìn y, thì cũng là ngoảnh mặt làm ngơ đi lướt qua. Nay đối diện với gương mặt mỉm cười, mặt mày rạng rỡ này, lần đầu tiên biết được, thì ra tiểu sư đệ cười lên, đẹp như vậy.

Mi mắt tinh xảo như hoạ, giống như ngũ quan của ma vật kia, nhưng lại chưa từng nhiễm phải loại yêu dã khí câu tâm phách con người, mà còn mang theo một chút ngây ngô chỉ có ở thiếu niên, gò má nổi lên lúm đồng tiền nông nông, lại có chút đáng yêu. Lăng Hoa không khỏi ngây người một giây, đáng yêu... Y thế nhưng cảm thấy tiểu sư đệ đáng yêu?

Nhận thấy đôi tay nọ lại muốn sờ qua, Lăng Hoa vội vàng nghiêng người né tránh. Lăng Chiêu sờ hụt, có chút không vui, thầm nghĩ chẳng lẽ bởi vì sờ mặt y nên y tức giận? Cũng không phải là đại cô nương bị trêu gẹo, làm gì keo kiệt như vậy! Đôi tay lơ lửng giữa không trung, tức khí vẫn không chịu thu hồi, vẫn cố chấp dò dẫm về phương hướng của y. Lăng Hoa thấy bất lực, nghĩ đến từ sáng đến giờ Lăng Chiêu còn chưa uống nước, liền cởi túi nước ở trên hông xuống, đặt vào trong tay của Lăng Chiêu.

Lăng Chiêu không sờ được người nọ, ngược lại bị nhét một túi nước vào tay, có chút dở khóc dở cười. Bất quá quả thật cũng khát nước, liền giật nút túi xuống uống mấy ngụm nước, sau đó người nọ lại đưa chút lương khô đến, sau khi Lăng Chiêu lấp đầy bụng, lại bắt đầu quần quýt lấy người nọ nói chuyện.

“Người tu luyện ở đây bao lâu rồi?”

Người nọ chỉ yên lặng ngồi ở một bên, ăn lương khô trên tay mình.

“Người tên là gì, vì sao không chịu nói cho ta biết?”

Người nọ nguyên bản đang uống nước, bị dây dưa không chịu nổi, đành phải viết vào tay Lăng Chiêu: Chờ vết thương của ngươi khỏi, thì sẽ nói.

Lăng Chiêu thầm nghĩ vì sao phải chờ vết thương của mình khỏi mới chịu nói tên của y? Tất là lấy cớ. Nhưng mà mặc kệ hân truy hỏi như thế nào, người nọ vẫn không chịu trả lời, Lăng Chiêu không khỏi uất ức. Nghĩ đi nghĩ lại, hiện giờ bản thân không thể nhìn thấy, tương đương phế nhân, cho dù biết tên của y, cũng không làm được gì, càng không nói đến báo ân. Được rồi, nếu y đã không chịu nói, vậy liền chờ thương thể của hân khôi phục, hai mắt hồi phục thị lực, sớm hay muộn cũng có thể hỏi ra.

Lăng Hoa thấy Lăng Chiêu cuối cùng đã chịu im lặng, không khỏi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Y chưa từng biết tính tình của tiểu sư đệ lại khó chơi như thế.

Trước kia cũng chưa thấy hân nhiều lời như vậy, luôn không ngừng truy hỏi. Chẳng lẽ là từ sau khi bị thương, tính tình liền thay đổi? Lại nghĩ, bản thân hiểu được bao nhiêu về tiểu sư đệ chứ? Tiểu sư đệ ở trước mặt y luôn yên lặng kiệm lời, đối với y xa cách lãnh đạm, biết đâu ở trước mặt các sư đệ khác, lại có một tính tình khác? Nói đến cùng, hân bắt quả cũng chỉ là một thiếu niên mới mười sáu tuổi mà thôi.

Tâm tính thiếu niên, căn bản chính là như thế.

Lăng Hoa nhớ tới chính mình năm đó, nguyên bản cũng là quỷ gây sự trong miệng của sư tôn, cùng các sư huynh sư đệ trèo cây moi trứng chim, xuống sông mò cá, thường xuyên lừa dối không chịu luyện công, vô sự liền ngâm một cọng cỏ ngủ trên sườn núi, thản nhiên tự đắc, tính tình chính là tản mạn tùy ý. Là từ lúc nào, bản thân đã bắt đầu thay đổi? Trở thành cả đầu chỉ có hai chữ tu luyện, trở thành thời thời khắc khắc nhắc nhở bản thân, là đại sư huynh của Lăng môn, tuyệt đối không thể lơ lỏng nửa phần trước mặt các sư đệ.

Hân là bắt đầu từ năm trải qua hoạ ma vật đi.

Trong một đêm, các sư huynh thân như tay chân đều chết hết, máu nhuộm Lãng môn, làm cho y sớm trưởng thành chỉ trong một đêm, từ nay về sau không còn là một thiếu niên mười lăm tuổi, mà là đại sư huynh mạnh nhất, ổn trọng nhất, cũng là người đáng giá dựa vào nhất trong Lãng môn.

Y cũng không cảm thấy bản thân đã đánh mất thứ gì, y chỉ có thể không ngừng ép buộc bản thân, phải trở nên mạnh hơn.

Không khỏi quay đầu liếc Lãng Chiêu một cái, ước chừng là do bản thân luôn không chịu trả lời hắn, nên tiểu sư đệ cũng cảm thấy buồn chán, đã dò dẫm về lại cái giường được trải bằng lá cây, nhắm chặt mắt, có lẽ là đã ngủ rồi. Cũng đúng, giờ hai mắt của hắn đã không thấy, hành động không tiện, đối diện chỉ có một người câm không thể nói chuyện, tự thuyết tự thoại có nghĩa gì đâu. Tất nhiên là ăn no xong rồi chỉ có thể ngủ.

Gương mặt ngủ yên bình này, lông mi khê cong như một cọng lông vũ, nổi lên hô hấp khe khẽ, điềm tĩnh mà xinh đẹp.

Khoé môi Lãng Hoa, chậm rãi kéo lên một nụ cười nhợt nhạt. Yên lặng nhìn trong một lát, mới dời mắt đi.

Âm Sơn quân trước khi đi đã nói với y, tâm của người, loạn.

Loạn rồi sao? Cảm thấy tiểu sư đệ cũng có chỗ đáng yêu, đó là tâm loạn sao?

Y không biết, y chưa từng động tâm với bất kỳ ai, cũng chưa từng có tâm trạng giằng co này. Y chỉ cảm thấy, cứ như thế này, cho dù không thể mở miệng, cái gì cũng không làm, chỉ ở một bên yên lặng nhìn gương mặt ngủ say của tiểu sư đệ, cũng cảm thấy vui sướng.

Ngủ đến nửa đêm, Lãng Hoa đột nhiên bị một tiếng rên rỉ kì quái đánh thức. Vội vàng ngồi dậy, đi đến bên cạnh Lãng Chiêu nhìn thử, đã thấy hắn đang nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng nhợt, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, đang run rẩy không ngừng.

Lãng Hoa không khỏi giật mình, vội vàng ôm lấy hắn, cả người Lãng Chiêu đều cuộn thành một đoàn, vừa kê sát vào người y, liền quần chặt lên.

Trong cơ thể giống như đang chứa chấp một ngọn lửa, lại giống như đang ôm một khối băng, vừa nóng... vừa lạnh.... Lãng Chiêu lúc này như đang đồng thời trải qua băng hoả lưỡng trọng thiên, khó chịu không muốn sống. Cảm thấy có một thân thể ấm áp kề sát, liền mặc kệ, liều chết bám víu lấy, không ngừng rên rỉ: “Ta khó chịu...”

Lãng Hoa không biết phải làm sao, ấn mạch đập của Lãng Chiêu, chỉ cảm thấy khí tức trong cơ thể của hắn bất ổn, mạch tượng hỗn loạn, chẳng lẽ là huyết lân thảo kia tạo thành loại bất lợi gì đối với thân thể Lãng Chiêu.

Đang muốn buông tay đi tìm Âm Sơn quân hỏi rõ ràng, đã bị Lãng Chiêu ôm chặt cơ thể không buông. Lãng Hoa nhất thời cũng không dám để hắn một mình trong động ra ngoài, đành phải liều mạng dỗ dành hắn, ý đồ muốn truyền chút nội lực vào cơ thể hắn, xem có thể làm cho hắn thoải mái hơn một chút được không. Nhưng mà Lãng Chiêu lại không ngừng uốn éo giãy dụa, Lãng Hoa đổ một thân mồ hôi vẫn không thể tìm ra huyết vị sau lưng hắn. Không chỉ như thế, Lãng Chiêu còn tuyệt vọng vùi vào lòng y, kéo vạt áo của y, dán mặt lên xương quai xanh của y.

“Um...” Nhẹ nhàng hừ một tiếng, Lãng Chiêu bỗng nhiên vươn lưỡi, liếm một chút lên gáy Lãng Hoa.

Lãng Hoa nháy mắt cứng đờ.

Dường như cảm thấy thoải mái hơn một chút, hai tay của Lãng Chiêu thắt chặt lấy eo của y, ôm càng chặt hơn. Hắn chỉ cảm thấy dường như băng hoả trong cơ thể gặp gỡ, hai dòng khí tức va chạm vào nhau, tìm không thấy xuất khẩu, thế nào cũng phải dùng một biện pháp nào đó để phát tiết ra mới được. Giờ trong lòng đang ôm một người, da thịt dán sát, chóp mũi còn ngửi thấy mùi đàn hương nhàn nhạt trên người y, nhất thời ý nghĩ hỗn loạn, đúng là há mồm dùng sức cắn, một mùi vị ngọt tanh thoảng chốc chậm rãi lan tràn giữa kẽ răng, thơm ngọt vô cùng.

Nghe thấy người nọ phát ra một tiếng rên thấp, Lãng Chiêu chỉ cảm thấy có một loại hưng phấn không nói nên lời tuôn ra từ xương tủy. Một tiếng cười khê trầm thấp bật ra khỏi cổ họng, hắn dùng sức liếm mút vết

thương, đầy lưỡi liên tục liếm cắn, thuận theo gáy của người nọ, liếm cắn thẳng đến cổ họng. Mà hai tay cũng đã sờ soạng dọc theo chỗ vật áo bị đẩy xuống dưới, da thịt dưới tay, trơn mà không mịn, như ngọc ẩm, chạm vào ẩm áp.

Ngay lúc Lăng Chiêu đang cảm thấy thoải mái không nói nên lời, đột nhiên thân thể bị đẩy mạnh ra. Bất ngờ không kịp phòng bị đã bị một chưởng của đối phương đánh vào sau gáy, thân thể của Lăng Chiêu nhất thời xụi lơ xuống, sau đó được nhẹ nhàng đặt xuống đất.

Lăng Hoa đầu tóc tán loạn, quần áo không chỉnh tề, cả mặt xanh trắng bất định, một lúc lâu sau, tâm trạng mới dần dần bình phục lại, liếc nhìn Lăng Chiêu đang chìm sâu vào hôn mê một cái, sau đó quay người ra khỏi sơn động.

Y không biết vừa rồi Lăng Chiêu rốt cuộc là bị gì, giống như tẩu hỏa nhập ma, đối với y vừa sờ vừa liếm, còn cắn y bị thương nữa. Ban ngày còn đang tốt đẹp, sao mới nửa đêm đã biến thành như vậy

Quả nhiên là do huyết lân thảo kia?

Y chỉ có thể đi tìm Âm Sơn quân hỏi rõ.

14. Chương 14

Xà tính vốn ngày ảm đêm động, Âm Sơn quân ban ngày quen ngủ đông trong động, ban đêm lại thường thường khó tìm thấy tung tích. Lăng Hoa đến ngoài động của nàng, gọi liên mấy tiếng, không được hồi ứng, liền biết Âm Sơn quân lại không biết đi phóng túng lêu lổng ở chỗ nào rồi. Trong lòng lo âu, đành phải bồi hồi tới lui trước động phủ, cho đến khi trời tảng sáng, mới thấy thân ảnh Âm Sơn quân trở về

Lăng Hoa rốt cuộc thấy nàng về phủ, tinh thần kích động, vội vàng đi lên đón tiếp. Âm Sơn quân lại ngăn người, đánh giá từ trên xuống dưới y, kinh ngạc nói: “Người đây là... mới chém giết ở nơi nào xong sao? ”

Chưa bao giờ thấy bộ dáng của Lăng Hoa chật vật như vậy, đầu tóc rối bù, ngay cả vật áo cũng bị xé rách, trên cổ áo còn dính vết máu. Y không ở trong động chiếu cố tiểu sư đệ mắt mù của mình, cơ sao lại xuất hiện ở đây?

Lăng Hoa lười giải thích nhiều, mở miệng liền hỏi: “Âm Sơn quân, ta đến tìm người vì có một chuyện muốn hỏi. Sau khi ăn huyết lân thảo, có gây ra ảnh hưởng gì không?”

Âm Sơn quân sững sốt, lập tức nhướn mày cười hỏi: “Sao vậy, chẳng lẽ sư đệ của người ăn huyết lân thảo xong thì có biến cố gì xảy ra sao?” lại giật mình, “Thì ra người biến thành bộ dáng này, tất cả đều do tiểu sư đệ của người ban tặng?”

Lăng Hoa nghe vậy không khỏi có chút xấu hổ, hàm hồ nói: “Ban ngày hắn còn yên ổn, nửa đêm đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, đại phát cuồng tính, ta phí rất nhiều khí lực mới chế trụ được hắn. Nếu không phải là do huyết lân thảo, ta thật sự nghĩ không ra, hắn như thế nào sẽ thành linh phát tác?”

Âm Sơn quân giật mình, nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Xem ra, một gốc huyết lân thảo nhỏ nhoi, vẫn không đủ để áp chế viêm khí trong cơ thể của sư đệ người. Sợ là hai luồng khí trong cơ thể của hắn xung đột với nhau, không chỗ phát tiết, mới làm cho cử chỉ của hắn cực kì dị”

Lăng Hoa cả kinh: “Vậy nên như thế nào? Có phương pháp giải cứu không?”

Âm Sơn quân tùy ý nói: “Hắn cũng không phải thật sự tẩu hỏa nhập ma, muốn phương pháp giải cứu gì chứ? Chỉ cần sống qua mấy canh giờ này, chờ hàn khí của huyết lân thảo đã hoàn toàn dung nhập vào viêm khí trong cơ thể của hắn, tự nhiên sẽ khôi phục bình thường”

Lăng Hoa nghe vậy, mới yên lòng, lại vẫn nhíu mày nói: “Chỉ là, ta thấy lúc hắn phát tác khí tức rất hỗn loạn, thần chí không rõ, thống khổ dị thường, chẳng lẽ không có phương pháp nào có thể khắc chế loại thống khổ này?”

Âm Sơn quân hừ một tiếng, lãnh đạm nói: “Lăng môn tử đệ các người chẳng lẽ ngay cả một chút đau khổ cũng không chịu nổi? Người không đành lòng thấy hấn thống khổ, thì lần sau hấn phát tác, đơn giản đánh ngất hấn là được rồi. Không được nữa, lấy dây thừng trói chặt hấn lại, bịt miệng của hấn, người cũng được thanh tịnh.”

Lăng Hoa nhất thời dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói: “Đây là phương pháp gì chứ...”

Âm Sơn quân hắt xì một cái, không kiên nhẫn phát tay nói: “Đây là phương pháp tốt nhất. Thấy bộ dáng này của người, liền có thể biết sư đệ người phát tác lên điên cuồng cỡ nào. Chẳng lẽ lần sau người vẫn để mặc hấn tra tấn, đâm ra hai cái lỗ thủng trên người người mới chịu thôi?” Thanh âm bỗng nhiên ngừng lại, con người nheo nheo, nhìn chăm chăm cổ của Lăng Hoa, “Chẳng lẽ sư đệ của người còn có sở thích cắn người?”

Mặt Lăng Hoa thoáng chốc bối rối, vội vàng xoay người sang chỗ khác, che che cổ áo, quay đầu lại, đối diện với đôi mắt nghiền ngẫm của m Sơn Quan, do dự một lát, mới thấp giọng nói: “Ta đang muốn hỏi người... Huyết lân thảo kia, chẳng lẽ có tác dụng thôi tình?”

Âm Sơn quân lập tức sững sốt, một lúc lâu sau, mới nói: “Sư đệ của người ... rốt cuộc đã làm gì với người?”

Lăng Hoa vội vàng nói: “Chưa làm gì, chỉ là, chỉ là giống như bỗng nhiên không khống chế được tình dục, không phân biệt nam nữ...” Kì thật ngay cả y cũng không rõ lúc đó Lăng Chiêu rốt cuộc bị làm sao, nếu chỉ là đơn thuần mất lí trí, lung tung công kích y thì cũng liền thôi. Cố tình lại nhào lên người y vừa liếm vừa cắn, còn suýt nữa bị hấn sờ loạn khắp người – Lăng Hoa dù có không hiểu phong tình thì cũng có thể nhìn ra tiểu sư đệ lúc đó là đang động dục, lại không biết vì sao lại như thế.

Âm Sơn quân đầy mặt khiếp sợ, thì thào: “Ta thật không đoán được, huyết lân thảo này lại lợi hại như thế” Bỗng nhiên mỉm cười, vẻ mặt mỉa mai, con người trong suốt như nước nhìn hướng Lăng Hoa, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai y, ‘thỏ khí như lan’ nói: “Xem ra sư đệ của người, định lực không đủ a”

“Thỏ khí như lan, phụng thân như ngọc”. Xuất xứ từ bài “Định yên tiểu lục – Nhuận tương cư sĩ tự” của Trần Bồi Chi thời nhà Thanh, dùng để hình dung hơi thở thơm như hương lan của mỹ nữ. (Thủy nguyệt viên) Lăng Hoa nhảy dựng lên, không tự chủ dời mắt đi, đầy nằng ra, thấp giọng nói: “Nói gì vậy?”

Âm Sơn quân nâng tay chải chải tóc, khẽ cười nói: “Xà tính vốn dâm, huyết lân thảo kia nguyên bản dùng máu của ta để tưới mới sinh trưởng, người nói xem, có tác dụng thôi tình hay không?”

Lăng Hoa thoáng chốc hoảng sợ, trên mặt liền hiện lên một tầng tức giận: “Nếu như thế, vì sao người không nói sớm?”

Âm Sơn quân lạnh lùng nói: “Người là cô nương sao? Hay sư đệ người là một cô nương? Hai đại nam nhân, cho dù hấn động dục, người dù sao vẫn là một người sống, một tên mù chẳng lẽ có thể làm gì được người?”

Lăng Hoa lập tức ghen lời, rõ ràng cảm thấy lời này của Âm Sơn quân không khỏi có chút càn quấy, lại không thể phản bác được lời nào.

Âm Sơn quân tiếp tục cười lạnh: “Hơn nữa, huyết lân thảo tuy có tác dụng thôi tình, nhưng cũng không cường liệt đến mức có thể che mờ được tâm trí con người. Người cho nó là xuân dược sao? Dù sư đệ của người bị ảnh hưởng, nhần nhần cũng vượt qua được. Sao có thể biến thành không phân biệt nam nữ, không khống chế được, giở trò với người? Định lực của sư đệ người không khỏi quá kém đi?”

Sở dĩ nàng không nhắc nhở Lăng Hoa trước, cũng vì cảm thấy huyết lân thảo tuy có tác dụng thôi tình, nhưng cũng không đáng ngại. Tựa như mấy tên lộ tiên hồ tiên nọ vậy, cho dù ăn xong khí huyết dâng trào, sinh ra dục niệm, cũng sẽ không đến mức mất hết lí trí, thật sự làm ra chuyện gì. Huống chi, lấy thực lực của Lăng Hoa, chẳng lẽ còn có thể chịu thiệt?

Lăng Hoa không khỏi biện giải: “Sư đệ của ta tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện nam nữ, trong lúc nhất thời khó tự khống, cũng là hợp lí. Rõ ràng là do huyết lân thảo kia, sao người có thể đổ hết mọi chuyện lên đầu sư đệ ta...”

Âm Sơn quân lập tức vô ngữ, một lát sau, mới thở dài nói: “Phải, sư đệ của người thiên chân vô tà (ngây thơ trong sáng), không hiểu phong nguyệt, tuyệt đối không thể làm ra chuyện gì với người. Lần sau phát

tác, hát ca dao dỗ hấn ngủ đi, được chưa?” Lăng Hoa bị nàng châm chọc, biến thành tay chân luống cuống, một hồi lâu sau, mới cười khổ nói: “Người hình như rất có thành kiến với sư đệ của ta?”

Âm Sơn quân nhàn nhàn nói: “Có sao?”

Rõ ràng là tiểu sư đệ của y không phân nặng nhẹ, thừa cơ khí tức trong cơ thể hỗn loạn, tiện lấy thân thể của sư huynh phát tiết lung tung. Chỉ có cái tên Lăng Hoa gốc ghéech này, những việc khác thì rất thông minh, cố tình những chuyện liên quan đến hai chữ phong tình thì lại là cái đầu gỗ, còn coi tiểu sư đệ của y là một thiếu niên ngây thơ không am hiểu thế sự, một lòng một dạ chỉ cho rằng huyết lân thảo gây họa.

Thấy vẻ mặt Lăng Hoa bất đắc dĩ, khoé môi Âm Sơn quân hơi cong, đột nhiên hỏi: “Nếu lần sau sư đệ của người phát tác, thật sự đối người làm ra cái gì... thì người làm thế nào?”

Lăng Hoa nhất thời nhăn mày, nói chắc như đinh đóng cột: “Không có khả năng này!”

Đừng nói là tiểu sư đệ hiện giờ đã bị thương, lại mất mùa, cho dù hấn có công lực bình thường, cũng tuyệt đối không thể làm gì được mình. Điểm này là tuyệt đối không cần lo lắng.

“Nếu là... hấn cầu người ôm hấn thì sao?”

Lăng Hoa nhất thời sững người, một lúc sau, mới nói: “Này... này càng không thể? Hấn là sư đệ của ta, ta há là đồ cầm thú lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn...”

Âm Sơn quân cười lạnh ngắt lời y: “Nếu sư đệ người đã không thể làm gì được người, người lại không thể làm gì hấn, vậy người còn lo lắng gì nữa? Người chỉ cần chế trụ hấn là được rồi, chẳng lẽ huyết lân thảo kích thích dục niệm, còn có thể lấy mạng của hấn?”

Lăng Hoa cúi đầu, thật lâu sau, mới nói, mới nói: “Nếu như vậy, ta biết phải làm thế nào rồi”

Chỉ cần tìm hiểu rõ huyết lân thảo sẽ không gây ảnh hưởng gì với thân thể của Lăng Chiêu, là đủ rồi. Nếu một gốc huyết lân thảo nhỏ nhoi không thể áp chế được viêm khí trong cơ thể Lăng Chiêu, vậy y liền cầu Âm Sơn quân tương trợ thêm vài lần, cũng có thể. Về phần Lăng Chiêu, nếu lần sau lại phát tác, cùng lắm thì đánh ngắt hấn, hoặc điểm huyết hấn, liền cũng không đáng ngại đi.

Chỉ là Lăng Chiêu tất yếu phải sống qua gian đoạn thống khổ này thôi.

Mắt thấy sắc trời đã sáng, nói vậy Lăng Chiêu cũng nên tỉnh rồi, Lăng Hoa liền từ biệt Âm Sơn quân, đứng dậy trở về. Đi ra vài bước, đột nhiên nghe Âm Sơn quân ở sau lưng y nói: “Ta không có ý xen vào chuyện của người khác, chỉ là... người đối với sư đệ của người, thật sự quan tâm nhiều lắm, không giống tính cách bình thường của người. Người là người cầu tiên học đạo, nếu tâm loạn, thì phải làm thế nào?”

Bước chân của Lăng Hoa ngừng một chút, trong mắt loé lên một tia mê vông, khôi phục lại thanh minh, mới thấp giọng nói: “ta thân ở Lăng môn, hàng ma vệ đạo, thủ hộ sư môn, mới là bổn phận của ta. Về phần thành tiên... đã có tạo hoá, ta không cưỡng cầu.

Nếu thật sự động tâm, thì đã sao? Nếu tiểu sư đệ cũng có tâm tư giống y, sau này bọn họ sẽ quay lại Lăng môn, từ nay về sau bên nhau cả đời. Nếu tiểu sư đệ không có phần tâm tư này, bọn họ cũng vẫn là sư huynh đệ cả đời.

Y nguyên bản không phải vì cầu tiên, mới vào Lăng môn.

Thấy y đi thẳng không hề quay đầu lại, Âm Sơn quân chỉ khẽ thở dài một tiếng, yên lặng quay người tiến vào động phủ

Nàng luôn biết tính tình của Lăng Hoa, biểu hiện bên ngoài bình thản, nhưng trong cốt tuỷ lại cường ngạnh nhất. Khó có thể động tâm, một khi động tâm, chỉ sợ sẽ đi đến cuối cùng.

Trên đời này, chủng chủng ma chương có thể giải, duy có tình chương là khó giải nhất.

Chính là, y và tiểu sư đệ của y, thật sự có thể có kết quả sao? Âm Sơn quân cùng Lăng Chiêu tuy chỉ có duyên gặp mặt một lần, mặc dù còn chưa đến gần, đã có thể nhận ra luồng ma khí hung dững mà mãnh liệt trong cơ thể hấn.

Tiểu sư đệ của y, rõ ràng đã bước chân vào ma đạo. Trước giờ chỉ nghe nói từ chính đạo đọa nhập ma đạo, còn chưa nghe nói qua có ma vật có thể từ ma đạo tu thành chính đạo.

Lăng Hoa cũng bắt quá là tự lừa mình dối người mà thôi?

Lăng Chiêu từ từ tỉnh dậy, chỉ cảm thấy toàn thân phát đau, nhưng mà luồng khí nóng rực trong cơ thể luôn tra tấn hần, lại giảm bớt hơn phân nửa. Thử vận khí điều tức một phen, quả nhiên ngũ tạng lục phủ không còn khó chịu như bị hỏa thiêu giống trước.

Không ngờ huyết lân thảo, lại hữu hiệu như thế.

Lăng Chiêu vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy trong miệng như mơ hồ có vị máu tanh. Nghi hoặc giơ tay sờ sờ lên môi mình, đưa lên mũi ngửi thử, quả nhiên là hơi máu tanh.

Hần nhất thời sững sốt, sau đó mơ hồ nhớ tới chuyện gì đó.

Đêm qua bản thân tỉnh dậy giữa cơn đau đớn, trong cơ thể phảng phất có hai luồng khí tức một lạnh một nóng xung đột, dưới tình huống thần trí không rõ, hình như... ôi ai đó, lại làm gì với người nọ... cảm giác khác thường khi da thịt dán vào nhau, bản thân chẳng những vừa hôn vừa cắn người kia, lại còn sờ loạn người y, hình như còn cắn thương y...

Lăng Chiêu nhin không được rên rỉ một tiếng, bưng kín cái trán.

Còn có thể là ai được? Trong động này ngoài ân nhân của hần, còn có thể có người thứ ba sao?

Chỉ có ấn tượng tới lúc bản thân hưng phấn cắn da thịt người nọ, trí nhớ đã gián đoạn. Chắc là người nọ đã đánh ngất mình đi? Cũng đúng... Người bình thường nếu bị khinh bạc như vậy, chỉ sợ đã rút kiếm đáp trả, người nọ lại chỉ đánh ngất mình mà thôi... Đúng rồi, người nọ không ở trong động?

Nhận thấy bên người không hề có hơi thở của người nọ, Lăng Chiêu lập tức hoảng loạn, vội vàng sờ soạng tìm kiếm khắp trong động, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác tuyệt vọng – chẳng lẽ, người nọ giận quá đã bỏ mình đi rồi sao?

Đang vừa lo vừa hối, luống cuống không biết phải làm sao, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bước vào trong động, Lăng Chiêu lập tức xoay người, chạy vội về phía cửa động.

Hần nhìn không được, chạy khó tránh khỏi nghiêng ngã lão đảo. Người nọ tựa hồ giật mình, vội vàng đi lên đón, vươn tay đỡ lấy hần. Lăng Chiêu ôm lấy y, ngũ khí có nồng đậm kinh hoảng và uỷ khuất: “Ta, ta... còn nghĩ là ngươi sẽ không trở lại.”

Người nọ một mặt vỗ lưng an ủi hần, một mặt viết vào lòng bàn tay hần: Vì sao ngươi nghĩ là ta sẽ không trở về?

Lăng Chiêu lập tức đỏ hồng mặt, một lúc sau, mới nhỏ giọng nói: “Tối qua ta... ta cũng không biết rốt cuộc bị sao, nhất thời mất khống chế, không cẩn thận làm người...”

Thân mình người nọ sững lại một chút, lại lập tức khôi phục trấn định. Vuốt tóc Lăng Chiêu, lại viết mấy chữ vào lòng bàn tay hần: Do huyết lân thảo

Lăng Chiêu ngẩn người, lập tức phản ứng lại: “Người nói, ta đột nhiên mất khống chế, là vì huyết lân thảo kia sao?”

Người nọ viết “Phải”

Lăng Chiêu lập tức thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhận ra bản thân vẫn còn ôm chặt người nọ không buông, không khỏi đỏ mặt, lại luyến tiếc buông tay, liền dựa đầu lên vai y, cọ cọ nói: “Người không giận là tốt rồi”

Người nọ chỉ ôn nhu khẽ vuốt đầu hần.

Trong lòng Lăng Chiêu nhất thời ngọt như mới được rót mật vào, lần đầu tiên cảm thấy vui mừng như thế trong đời. Giống như chỉ cần người nọ không li khai bản thân, thì cho dù trời có sập xuống, cũng không sao.

Bất quá ở chung ngăn ngủ mấy ngày, bản thân đã y lại y như vậy sao? Ngay cả dáng vẻ của y như thế nào, tên gì cũng không biết, lại thăm nghĩ mãi ôi y như vậy, vĩnh viễn đều không chia xa là tốt rồi.

Thật muốn hai mắt mau hồi phục thị lực a.

Muốn nhìn rõ mặt của người nọ, muốn khắc sâu bộ dáng của y. Cho dù thật sự có một ngày người nọ li khai mình, cũng có thể tìm được y, giữ ở bên người.

15. Chương 15

Lăng Hoa biết huyết lân thảo có tác dụng thôi tình, liền đi trước xuống hiệu thuốc bắc trong trấn nhỏ dưới núi, mua một ít dược thảo có thể hạ tâm nhiệt, ức chế tình dục, như thạch tảo, đan bì, sinh địa, ngũ vị tử linh tinh. Huyết lân thảo vốn không phải là phạm vật, khí âm hàn rất nặng, không thể cho Lăng Chiêu ăn liên tục được. Nhưng nếu dùng những dược thảo có tính ôn hoà để hỗ trợ trung hoà, cũng không có gì đáng ngại. Chuẩn bị tốt toàn bộ xong, mới trở lại tìm Âm Sơn quân.

Âm Sơn quân biết ý đồ của y, cũng không nói nhiều, thoải mái hoá thành hình rắn mang huyết lân thảo đi đến sơn động với y. Trước đó Lăng Chiêu đã uống một chén thuốc nước do Lăng Hoa sắc cho hắn, lại ăn huyết lân thảo, cảm giác mát lạnh trong cơ thể vẫn còn, lại không có luồng khí âm hàn thâm nhập tận cốt tuỷ nọ. Lăng Hoa trông nom Lăng Chiêu một ngày, chờ sau khi hắn ngủ, mới hai lần ba lượt lén lút ngồi dậy ngó trộm hắn, thấy hắn ngủ an ổn, mới yên tâm được.

Lim dim nhắm mắt ngủ thiếp đi, đến nửa đêm, lại bị đánh thức. Vừa mở mắt, lại nhìn thấy gương mặt đỏ hồng của Lăng Chiêu, miệng hắn thì thảo nói ‘Khó chịu’, sau đó kéo y phục của y rồi lập tức áp sát người lên.

Lăng Hoa kinh hãi, thăm nghĩ ta rõ ràng đã cho hắn uống thang thuốc rồi, vì sao hắn còn bột phát tình dục? Nhưng mà tình thế hiện tại không cho phép y suy nghĩ nhiều, tay của Lăng Chiêu đã men theo vạt áo của y, thò vào phía trong. Lăng Hoa đành phải vội vàng vươn tay đẩy hắn, nhưng y càng đẩy, Lăng Chiêu càng quấn chặt hơn, lần này hắn cũng không bạo lực như lần trước, mặc dù cảm thấy cử chỉ của Lăng Chiêu có chút điên cuồng, nhưng động tác lại ôn nhu hơn nhiều, cũng không có cắn y nữa, chỉ không ngừng hôn liếm da thịt của y.

Mắt thấy cả người Lăng Chiêu đều đã đè ép lên, Lăng Hoa quýnh lên, liền xoay người đè Lăng Chiêu xuống dưới thân, giữ chặt đôi tay đang sờ loạn khắp người y của Lăng Chiêu, hơi hơi thở dốc, cúi đầu nhìn hắn.

Lăng Chiêu nửa mở mắt, vẻ mặt mê loạn, thân thể vận vẹo, còn muốn lại áp sát lên. Đôi môi đỏ tươi hơi hé mở, bật ra tiếng rên rỉ ngắt quãng: “Ta rất khó chịu... huyết lân thảo, rất lợi hại...”

Lăng Hoa sững sốt, Lăng Chiêu liền nhân cơ hội giấy thoát khỏi sự áp chế của y, vươn tay choàng lấy cổ y, kéo đầu của y xuống, nhắm mắt liền kề sát môi lên môi của y.

Lăng Hoa chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung một tiếng, thoáng chốc không thể suy nghĩ bất kỳ chuyện gì. Đôi môi kề sát này, mang theo hơi thở nóng rực, không ngừng trần trọc mút lấy cánh môi của y, tiếp theo, còn cảm thấy chưa đủ, liền vươn đầu lưỡi, men theo kẽ môi của y, sau một thoáng do dự, liền đẩy ra kẽ răng của y, dò xét tiến vào.

Toàn thân Lăng Hoa nóng lên, sau khi nghe thấy Lăng Chiêu phát ra một rên rỉ khe khẽ, không tự chủ liền xoay tay ôm ngược lại hắn, Lăng Chiêu nhận thấy y có phản ứng, càng ôm hôn nóng bỏng, hai người dây dưa ngả vào một chỗ, miệng lưỡi quấn lấy nhau, thở hổn hển liên tục. Lăng Chiêu vẫn chưa thỏa mãn, một bàn tay dò xét xuống dưới quần Lăng Hoa.

Lăng Hoa đột nhiên cả kinh, trong giây lát tỉnh táo lại, nắm chặt cái tay đó của Lăng Chiêu, lập tức xoay tay ấn mạch tượng của hắn, chỉ khoảng nửa khắc sau liền biến sắc. Lăng Chiêu còn muốn tránh thoát khỏi sự kiềm chế của y để tiếp tục làm việc, lại bất ngờ bị điểm huyết đạo.

Lăng Hoa đẩy thân thể xui lơ của Lăng Chiêu ra, sắc đỏ trên mặt còn chưa tan, vẫn thở dốc, nhưng gương mặt đã có vẻ tức giận.

Vừa rồi trong lúc bắt mạch, y nhận thấy mạch tượng của Lăng Chiêu không hề rối loạn, rõ ràng không chịu ảnh hưởng của huyết lân thảo, thần trí thanh tỉnh, vì sao phải làm bộ như không khống chế được, quần quít lấy y?

Lăng Chiêu đột nhiên bị điểm huyết đạo, tuy là nhìn không thấy, không biết về mặt của người nọ hiện giờ ra sao, nhưng cũng phát giác ra chuyển biến đột ngột của y. Thân thể không thể cử động, chỉ có thể hỗn hển mở miệng: “Ta ... ta thật sự khó chịu...”

Người nọ không để ý đến hắn, cách một lúc lâu, mới nắm lấy tay hắn, viết: Người không chịu ảnh hưởng của huyết lân thảo.

Mặt Lăng Chiêu thành linh trường đỏ, hắn ngủ thẳng đến nửa đêm, quả thật cảm thấy trong cơ thể lại bắt đầu khó chịu, hai luồng khí vừa lạnh vừa nóng va chạm vào nhau, nhưng không thống khổ không thể kiềm chế như lần trước, thần trí cũng vẫn thanh tỉnh. Nhịn được một lát, dần dần bình phục xuống, lại vẫn không ngủ được, ma xui quỷ khiến liền ngồi dậy, sờ đến người ở bên cạnh.

Hắn cũng không biết bản thân bị làm sao, có lẽ cảm giác thân cận với da thịt của người nọ lần trước quá tốt đẹp, chỉ cần vừa nghĩ đến, liền cảm thấy toàn thân nóng bừng, ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm lên mặt của người nọ, vẫn không thể thỏa mãn, đơn giản liền mượn cơ huyết lân thảo, bổ nhào lên cơ thể người nọ.

Đỏ mặt tía tai một hồi lâu, Lăng Chiêu mới lúng túng mở miệng: “Ta, ta cũng không phải cố ý khinh bạc người... chỉ là không biết vì sao lại nhịn không được... Ta chưa từng có tâm tư này với bất cứ ai, cũng chỉ có mình người... Nếu người cảm thấy ghét, sau này đừng để ý đến ta là được”

Thanh âm càng lúc càng thấp, cuối cùng đúng là mang theo một chút ỷ khuất sâu sắc.

Trong lòng Lăng Hoa rung động, quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Chiêu đưa lưng về phía y, cùi thấp đầu, tựa hồ còn đang hơi hơi phát run.

Trong lúc nhất thời, một chút lửa giận trong đầu cũng bị dập tắt. Lăng Hoa trầm thở dài, vươn tay xoay người của Lăng Chiêu lại, chỉ thấy vẻ mặt của hắn tràn đầy lo sợ.

Thiếu niên mới mười sáu tuổi, vẫn không biết mình đã làm sai chuyện gì, lo sợ sẽ bị người nọ ghét bỏ.

Lăng Hoa mềm lòng, giải huyết đạo của Lăng Chiêu, mặt Lăng Chiêu thoáng hiện một chút kinh dị, rồi sau đó vui vẻ, thử dựa vào y, thấy y không đẩy ra, liền chui vào trong ngực y, vòng tay ôm lấy thắt lưng của y.

“Người không ghét... phải không?”

Lăng Hoa thấy hắn nhìn y rất mong chờ, liền nhẹ nhàng sờ sờ đầu hắn, coi như đáp lại.

Lăng Chiêu lập tức cười toe toét, thoa mãn cọ cọ trên vai của y.

Giờ phút này, đầu óc của Lăng Hoa lại rối như tơ vò. Ngày đó y nói rất rõ ràng trước mặt Âm Sơn quân, cũng nghĩ nếu thật sự động tâm với tiểu sư đệ, thì có cái gì to tát đâu, nếu hai người có cùng suy nghĩ, ngày sau chỉ cần bên nhau trọn đời là đủ.

Chính là... nay y thật sự đã động tâm rồi sao?

Mấy năm nay đối đãi lạnh lùng với tiểu sư đệ, chưa từng cảm thấy hắn có chỗ nào đáng yêu, cũng chưa từng động tâm. Bất quá mới ở chung có mấy ngày, tâm liền thật sự loạn? Là cảm thấy tiểu sư đệ đáng thương, hay là một phần áy náy trong y, khiến cho y dung túng hắn, đối đãi ôn nhu, vì thế dần dần trở thành thích?

Mà tiểu sư đệ đối với y, là thật sự thích sao? Là cảm kích, hay là bởi vì mắt không thấy đường, quá ỷ lại vào y, nên bản thân hắn cũng không phân biệt rõ đây rốt cuộc là loại cảm tình nào?

Còn nữa, Lăng môn mặc dù chưa bao giờ quy định đệ tử trong môn không được kết hôn, nhưng cũng có quy củ bất thành văn, một khi đệ tử có tư tình với nữ tử khác, quyết định chung thân, liền không thể ở lại Lăng môn. Y và tiểu sư đệ... tương lai nên như thế nào? Cũng không thể luôn ngoài mặt thì làm sư huynh đệ, trong chỗ tối thì làm người yêu đi?

Đều là nam nhân, lại là sư huynh đệ, một khi bị phát giác, Lăng môn tuyệt đối sẽ không chấp nhận

Lúc này Lăng Hoa mới phát giác, y chưa bao giờ thật sự nghĩ tới, nếu thật ‘lưỡng tình tương duyệt’ với tiểu sư đệ, thì tương lai nên làm thế nào.

Y đang ngăn người, Lăng Chiêu lại đã rạo rực mở miệng: “Chờ ta khỏi, hai mắt đã hồi phục thị lực, chúng ta sẽ rời đi chỗ này, tìm chỗ khác ở. Người cũng đừng tu tiên nữa, ở chung với ta được không?”

Lăng Hoa cả kinh, viết vào tay hắc: Người không về sư môn?

Trên mặt Lăng Chiêu hiện lên một tia hận sắc, lạnh lùng nói: “Chỗ đó đã sớm không chứa được ta nữa, ta sao có thể trở về được.”

Hắn vốn cũng nghĩ rồi, nếu không về được sư môn thì sau này nên đi đâu. Từ nhỏ đã lớn lên ở Lăng môn, trừ Lăng môn ra, đúng là không có chỗ nào để đi. Nhưng mà giờ cũng không sợ, chỉ cần ở cùng người nọ, đi đâu hắn cũng nguyện ý.

Hắn cũng không biết phần cảm tình này đã bắt đầu bén rễ vào đáy lòng hắn từ lúc nào. Có lẽ là người nọ đối với hắn quá ôn nhu, có lẽ nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hắn mới tin nhiệm ý lại vào người khác, cũng lần đầu tiên thân cận với người khác như vậy. Hắn chưa từng thích ai, mười sáu năm qua, đây là lần đầu tiên động tình.

Mặc kệ người nọ có bộ dáng gì, chẳng ngại y bị câm, hắn chỉ biết hắn tuyệt đối không thể buông y ra.

Tương lai, hắn nhất định sẽ trở nên càng mạnh, mạnh đủ để bảo vệ người này. Hắn không thể nói chuyện cũng không sao, chờ hai mắt của hắn khôi phục rồi, sẽ đi học thủ ngữ, sau này cũng không cần người nọ phải vất vả viết chữ vào tay hắn như thế nữa.

Lăng Chiêu suy nghĩ rất hăng say, lại không biết Lăng Hoa đã sớm biến sắc.

Y chưa từng nghĩ tới, Lăng Chiêu sẽ không chịu trở về Lăng môn. Vội vàng kéo tay của Lăng Chiêu, từng nét từng nét viết: Nếu sư môn của người muốn người trở về thì sao?

Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, nói: “Sao có thể, bọn họ giờ đã nhận định ta là ma đầu, giết ta còn sợ không kịp, sẽ muốn ta trở về? Còn nữa, lấy tính tình của vị sư huynh kia, một khi tìm được ta rồi, tuyệt đối không có khả năng cho ta một con đường sống. Tương lai nếu có một ngày, ta nhất định sẽ hoàn trả lại cho y gấp trăm lần những thống khổ mà y đã gây ra cho ta!”

Nhận thấy thân thể người nọ đột nhiên cứng đờ, Lăng Chiêu không khỏi hối hận vì đã lỡ lời, nghĩ rằng người nọ là người tu tiên, nhất định là tấm lòng từ bi, mình nghiêng răng nghiêng lợi đòi báo thù như vậy, có thể nào bị y ghét hay không? Vội vàng lấp liếm nói: “Đương nhiên, nếu y không gây phiền toái cho ta, ta sẽ không đi tìm y.”

Trong lòng tính toán, muốn báo thù, cũng không nên nóng lòng. Tương lai chờ hắn trở nên càng mạnh, nắm chắc có thể thắng được sư huynh, mới gạt người nọ, lặng lẽ đi báo thù cũng không muộn.

Nằm tại trong lòng người nọ miên mang suy nghĩ một phen về tương lai tiêu dao làm bạn của hai người, Lăng Chiêu chậm rãi ngáp một cái, đang muốn ngủ, đột nhiên lại ngồi dậy, cởi ra khối ngọc bội trên cổ, nhét vào trong tay người nọ, cười nói: “Trên người ta không có vật khác, chỉ có khối ngọc bội này, là sư tôn ban cho ta, ta đeo hơn mấy năm, chưa từng rời khỏi người. Giờ cho người, coi như là tín vật.”

Hắn ngượng ngùng nói ra mấy chữ ‘định tình tín vật’, thầm nghĩ trong lòng người nọ hắn cũng hiểu được. Thấy người nọ cầm rồi, hắn mới chính thức thoải mái nhắm mắt ngủ.

Lăng Hoa nắm chặt khối ngọc bội, nhìn mặt trên khắc hai chữ ‘Lăng Chiêu’, nhất thời trong lòng trăm vị trộn lẫn, rất cuộc ngu không được.

Y biết tiểu sư đệ hận y, lại không biết đã hận đến mức này.

Y không dám tưởng tượng, tương lai khi thân phận của y đã bại lộ, tiểu sư đệ sẽ đối diện với y như thế nào. Sẽ hối hận vì đã thích y sao? Hay là... cho rằng tất cả những việc y làm đối với hắn hiện giờ, bất quá là đang lừa hắn.

Y thầm nghĩ chờ vết thương của tiểu sư đệ khỏi rồi, giữa hai người nhất định có thể xoá bỏ được hiềm khích. Y lại quên mất, tiểu sư đệ có lẽ sẽ không bao giờ tin y nữa, sợ là sẽ càng hận y.

Lăng Hoa ngồi dựa và thành động, nhìn Lăng Chiêu ngủ say sưa trong lòng y, quả nhiên mất ngủ cả đêm.

16. Chương 16

Được Lăng Hoa dốc lòng chăm sóc, thương thế của Lăng Chiêu ngày một tốt lên. Như thế qua hơn một tháng, viêm khí trong cơ thể của Lăng Chiêu đã được khu trừ hơn tám chín phần, chỉ là ma khí quá mạnh, cho dù Lăng Hoa kiệt lực điều tức nội lực cho hắn, cũng vẫn không thể thanh trừ hết ma khí, chỉ có thể cố gắng hết sức áp chế mà thôi.

Trong lòng Lăng Hoa vô cùng lo lắng, thầm nghĩ lấy tu vi của sư tôn, năm đó cũng chỉ có thể miễn cưỡng thanh trừ ma khí trong cơ thể của tiểu sư đệ, nhiều năm sau tiểu sư đệ lại vẫn tái phát ma tính. Giờ tu vi của y tuyệt đối không thể sánh bằng sư tôn, mà ma khí trong cơ thể của tiểu sư đệ, lại vượt xa năm đó. Chỉ dựa vào năng lực của một mình y, sợ khó có thể thanh trừ sạch sẽ ma khí trong cơ thể của tiểu sư đệ.

Lăng Chiêu cũng biết người nọ hao tổn tâm huyết thanh trừ ma khí cho hắn, nên vô cùng phối hợp, nhưng ma khí kia đã hoà hợp làm một với nội lực của hắn, chạy vào trong thất kinh lục mạch, muốn triệt để ép ra chính là nói dễ hơn làm. Thường thường khi hắn vận công điều tức, vội vàng sốt ruột, không cẩn thận liền xuất hiện dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, Lăng Hoa sẽ vội vàng dùng nội lực áp chế ma khí trong cơ thể hắn, sau đó vừa vuốt ve lưng của hắn, vừa tỏ ý hắn không cần nóng vội.

Lăng Chiêu uể oải dựa vào lòng y, hỏi: “Nếu ma khí trong cơ thể của ta nhất thời khó có thể trừ tận gốc, người sẽ ghét bỏ một ma vật như ta sao?”

Lăng Hoa xoa đầu hắn, viết vào tay của hắn: Người sẽ không biến thành ma vật.

Lăng Chiêu không nói gì, nhưng trong lòng lại có chút thất vọng. Hắn vốn cho rằng Lăng Hoa sẽ nói với hắn, cho dù người biến thành ma vật, ta cũng không rời bỏ người. Nhưng thì ra hắn quá tham lam rồi, Lăng Hoa chịu đối tốt với hắn, điều kiện tiên quyết là hắn tuyệt đối không được biến thành ma vật.

Nhưng mà... ma khí trong cơ thể của hắn, có làm gì cũng không thể khu trừ sạch sẽ. Thành thật mà nói, hắn cũng không cảm thấy ma khí trong cơ thể mình có ảnh hưởng gì với hắn, dù sao chỉ cần hắn khống chế đúng cách, cũng sẽ không đại phát ma tính. Hắn vẫn là Lăng Chiêu, thậm chí nếu hắn thật sự nhập ma, nhưng trái tim vẫn không thay đổi, thì có sao đâu?

Người nọ, thật sự thông hận ma vật đến như thế sao?

“Cho dù ta thật sự biến thành ma vật, cũng sẽ không đi hại người, vẫn là ta bây giờ... Chẳng lẽ trên đời này, thật sự không có ma vật đáng tin tưởng sao? Quỷ cũng vậy, yêu cũng vậy, đều có phần thiện và ác, ma vật chẳng lẽ không có sao?” Lăng Chiêu thì thào nói, đôi mắt vô thần, u tối nhìn chằm chằm về phương xa.

Thân thể Lăng Hoa hơi hơi sững lại.

Lăng Chiêu nói không sai, cho dù là quỷ hay là yêu, cũng có phần thiện ác. Tựa như Âm Sơn quân, là một xà yêu tu hành chính đạo, tích thiện đức, nên có thể trở thành bằng hữu với y. Nhưng ma vật thì... Ma đạo từ cổ đã không như vậy, sự tồn tại của ma vật, chính là để huỷ diệt con đường tu hành của người tu đạo. Ma giả, một tên là giết, giết toàn bộ công đức của chúng sinh, một tên là chướng, trở ngại tu hành của người tu đạo, một tên là ác, sát hại tất cả thiện căn sinh ra trên thế gian, một tên là ‘mùi tên hoa’, bề ngoài là một đoá hoa xinh đẹp tuyệt luân, dụ dỗ chúng sinh, lại ẩn tàng đầu tên ngọn. Dù loại tên gọi, hình dạng, đều là ma, lại thiên biến vạn hoá, khó nhìn thấu đến tận cùng.

Ma vật sao có thể có tim, sao có thể phân thiện ác? Một khi đã nhập ma, thì chính là tử địch của tất cả người tu hành trong khắp thiên hạ. Theo sư huấn của Lăng môn, nếu gặp quỷ vật hoặc yêu vật, còn có thể nghe chúng nói để phân biệt thiện ác. Nếu là ma vật, gặp tất phải trừ khử ngay.

Vậy mà Lăng Chiêu lại ảo tưởng trên đời này còn có ma vật không hại người, thậm chí nghĩ rằng cho dù có nhập ma, hấn vẫn là hấn của hiện giờ... Đôi mắt của Lăng Hoa âm đạm, dần lòng tàn nhẫn, viết mấy chữ vào tay Lăng Chiêu: Nếu người nhập ma, đừng bao giờ gặp ta nữa.

Thân mình của Lăng Chiêu bỗng nhiên run lên, sắc mặt tái xanh, một lúc sau, mới cười miễn cưỡng: “Sao ta lại nhập ma được... Yên tâm đi, chỉ cần qua mấy ngày nữa, ta nhất định sẽ ép ma khí trong cơ thể ra.”

Lăng Hoa khẽ cầm tay của hấn, nội tâm lại càng thêm cứng rắn, nếu tiểu sư đệ thật sự nhập ma, hoàn toàn biến thành ma vật, y nhất định sẽ dùng thân phận đại đệ tử của Lăng môn tự tay truy sát hấn.

Y sẽ không mềm lòng nữa, tuyệt đối không thể lưu lại một ma vật hại dân thường.

Lại mấy ngày nữa trôi qua, hôm nay Lăng Chiêu vừa tỉnh dậy, theo quán tính mở to mắt, chỉ thấy trước mắt là một mảnh sương mù trắng xoá, mới mơ hồ nghĩ, trời sáng rồi sao? Đang muốn nhắm mắt ngủ tiếp, bỗng nhiên tỉnh táo lại, hấn đã có thể phân biệt được sáng tối rồi!

Điều này không phải có nghĩa là, hai mắt của hấn có hi vọng hồi phục thị lực rồi?

Ngồi bật dậy, vội vàng sờ tìm người nọ, lại thất vọng phát giác, vẫn không thể nhìn thấy mặt của y. Bất quá, so với lúc trước dù nhắm hay mở mắt đều chỉ thấy một màu đen kịt, thì hiện tại có thể coi như rất có hi vọng rồi đi?

Đại khái qua mấy ngày nữa, hấn sẽ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người rồi chứ?

Hai mắt của hấn mất đi ánh sáng, vốn là do viêm khí trong cơ thể gây ra. Giờ thương thế của hấn ngày càng thuyên giảm, như vậy hai mắt sớm hay muộn cũng sẽ khôi phục lại ánh sáng thôi.

Trong lòng Lăng Chiêu vui vẻ, không khỏi bật cười thành tiếng. Người nọ tỉnh dậy, hơi nghi hoặc, nên viết vào tay hấn: Sao vậy?

Lăng Chiêu đang muốn trả lời, đột nhiên ngừng lại một chút, đổi ý, nói: “Không có gì, một giấc mơ đẹp thôi”

Hấn nghĩ, hay là gạt người nọ trước đi, đợi đến khi hấn có thể hoàn toàn nhìn thấy rồi, mới dọa y giật mình... Người nọ nhất định sẽ cao hứng vô cùng. Bất quá... Nếu hai mắt của hấn khôi rồi, chỉ sợ sau này người nọ sẽ không chịu tắm rửa cho hấn nữa.

Nghĩ đến điều này, mặt của hấn liền đỏ. Kì thật hành động bất tiện cũng có chỗ tốt của hành động bất tiện, mỗi lần người nọ tắm rửa giúp hấn, đều có thể nhân cơ hội sờ y hôn y, ăn sạch đậu hủ. Chỉ là, hành động bất tiện cũng có chỗ đáng hận của nó, hấn nhìn không thấy, nên mỗi lần thân thiết với người nọ đều không thể tiến hành đến cuối cùng, hấn không biết nên làm như thế nào, người nọ cũng không dạy hấn, đáng ghét!

Có mấy lần hấn suýt bị áp đảo, tại thời điểm cuối cùng, người nọ lại hoang hoang mang mang đứng dậy bỏ chạy mất tiêu. Chẳng lẽ... Kì thật người nọ cũng không biết phải làm như thế nào? Dù sao cũng là người tu hành, sợ là cũng giống hệt hấn, giờ vẫn là thân đồng tử nhỉ?

Lăng Chiêu suy nghĩ miên mang một trận, suy nghĩ trong đầu toàn là chờ sau khi hai mắt của mình khôi phục thị lực, nhất định phải lôi kéo người nọ, thế này thế kia như vậy như vậy, cả mặt trưởng hồng, vẻ mặt cổ quái, đang nghĩ đến chỗ phong cảnh kiều diễm, bỗng nhiên nhận thấy thân thể người nọ thành linh cứng đờ, viết vào lòng bàn tay hấn: Ta đi ra ngoài một lát.

Lăng Chiêu sửng sốt một chút, gật đầu nói: “Được”

Ước chừng là đi ra tìm chút đồ ăn về nhỉ? Cũng không biết lương khô mà mỗi ngày người nọ mang về, được lấy từ chỗ nào, chẳng lẽ lấy được lúc xuống núi hoá duyên?

Lăng Hoa đi khỏi sơn động, vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm trọng. Vừa rồi y mơ hồ nghe thấy tiếng đánh chuông của Lăng môn, bởi vì Lăng Chiêu bị viêm khí của hàng ma trận tổn thương nên năm giác quan đều bị tổn hại, hai mắt mất đi ánh sáng, đồng thời thính giác, khứu giác, vị giác cũng bị ảnh hưởng, vì thế không nghe thấy tiếng này. Cũng may là hấn không nghe thấy.

Nếu không phát sinh đại sự, Lăng môn nhất định sẽ không đánh chuông triệu tập đệ tử trong môn. Khoảng thời gian này Lăng Hoa chỉ lo chăm sóc Lăng Chiêu, thỉnh thoảng mới trở về sư môn, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Trong lòng không thể không sốt ruột, nhưng cũng lo lắng, lần này y trở về, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, sợ là trong khoảng thời gian ngắn, chưa chắc có thể có thời gian nhàn hạ trở về chăm sóc Lăng Chiêu. Cũng may giờ thương thế của hấn cũng gần như khỏi rồi, dù tạm thời rời đi, có lẽ cũng không đáng ngại.

Đắn đo suy nghĩ, trước tiên xuống tiểu trấn dưới núi, mua đủ lương khô, sau đó lại đến động phủ của Âm Sơn quân, dày mặt mượn ‘Như ý chung’ (ly) của nàng, rồi mới trở về sơn động. Thấy Lăng Chiêu đã ngủ rồi, đành phải lay hấn dậy, nắm tay của hấn, chậm rãi viết: Ta có việc phải đi, trong thời gian ngắn không thể trở về. Nước và đồ ăn ta đã chuẩn bị đủ, an tâm chờ ta.

Y viết rất chậm, Lăng Chiêu đọc được một chữ, mới viết tiếp một chữ. Vất vả lắm mới dằn dò rõ ràng, Lăng Chiêu cũng không hỏi y đi để làm gì, chỉ chậm rãi gật đầu, nói: “Được, người đi đi, không cần lo lắng cho ta” Qua một lát, đột nhiên khoé môi hơi cong, mở miệng nói: “Nếu ta khỏi rồi, không chờ người về được mà đi trước, người sẽ đi tìm ta sao?”

Người nọ không có động tác, một lát sau, viết vào tay hấn: Chỉ cần người không bước chân vào ma đạo, ta sẽ chờ người trở về.

Lăng Chiêu vốn chỉ nói đùa, muốn xem xem người nọ để ý đến hấn bao nhiêu, có thật sự đi tìm hấn không. Giờ người nọ lại hứa sẽ chờ hấn trở về.... Mặt Lăng Chiêu đột nhiên nóng lên, kìm lòng không được liền ôm y, nhẹ giọng nói: “Ta chờ người mười ngày, nếu người không trở về, ta nhất định sẽ đi tìm người!”

Người nọ nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của hấn

Không có thời gian để nhiều lời, Lăng Hoa dàn xếp ổn thoả cho Lăng Chiêu xong, liền rời khỏi sơn động. Trước khi đi y đã bố trí tốt kết giới, để tránh có người xông nhầm vào.

Y đã để lại đủ lương khô cho Lăng Chiêu, ‘Như ý chung’ kia vốn là bảo bối của Âm Sơn quân, trong ‘chung’ có nguồn nước, uống không hết, hấn là đủ cho Lăng Chiêu cầm cự đến lúc y trở về.

Mười ngày... sao

Khoé môi Lăng Hoa nổi lên một chút cười khổ

Hi vọng trong vòng mười ngày, y có thể nhanh chóng trở về.

17. Chương 17

Lăng Hoa chạy về Lăng môn, vừa bước vào cửa đại điện, đã thấy các sư đệ đều đang tụ tập trên điện, người người sắc mặt nghiêm trọng, duy độc không thấy sư tôn, vì vậy không khỏi hoang mang. Tam sư đệ, bình thường thân thiết nhất với y, vừa thấy y, vội vàng chạy lên đón: “Đại sư huynh, sao giờ người mới về? Sư tôn đã về phòng rồi, dặn là sau khi người trở về sư môn, thì phải lập tức đi gặp người.”

Lăng Hoa vội vàng hỏi: “Sư tôn đột nhiên triệu tập các đệ tử, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Thần sắc tam sư đệ thê lương, nói: “Sư tôn... sợ là đại hạn đang đến gần, thời gian không còn nhiều nữa.”

Lăng Hoa nhất thời như bị ngũ lôi oanh đỉnh, sau khi phục hồi được tinh thần, không muốn nhiều lời, liền vội vàng chạy đến phòng của sư tôn, trên đường đi lòng rối như tơ vò. Vất vả lắm mới đến được cửa phòng, mới ổn định bước chân, hít sâu một hơi, gõ cửa phòng: “Sư tôn, đệ tử về rồi.”

Một lát sau, cửa phòng mở ra, sư tôn phảng phất chỉ qua một đêm đã già hơn mười tuổi, mày tóc trắng khô, vẩy vẩy tay về phía y: “Vào đi”

Lăng Hoa vào phòng, đóng cửa phòng lại, liếc thấy dáng vẻ của sư tôn tiêu tụy như thế, vừa lo vừa sợ, run giọng nói: “Sư tôn...”

Sư tôn thở dài một hơi, nói: “Ta đã biết bản thân không còn ở nhân thế bao lâu nữa, nên triệu tập đệ tử trong môn, dặn dò trước mấy tiếng. Mấy ngày nay người bên ngoài có tìm được tin tức gì của Chiêu nhi không?”

Lăng Hoa do dự một trận, cuối cùng vẫn hồi bẩm cẩn thận chuyện của Lăng Chiêu, sư tôn đầu tiên là chấn kinh, sau đó vẻ mặt ảm đạm: “Thì ra đã... trách nhảm Chiêu nhi. Hài tử này, có lẽ đã phải chịu nhiều đau khổ rồi”

Trong lòng Lăng Hoa chua xót, nhưng không dám nhiều lời.

Sư tôn nâng tay vỗ vỗ vai của y: “Tuy rằng chuyện xảy ra là có nguyên nhân, nhưng ma tính của hắc bộc phát, ngộ thương nhân mạng, cũng là sự thật. Nếu người đã cứu hắc, cũng coi như đã cho hắc một sự đền bù rồi. Giờ nếu ma khí trong cơ thể của hắc vẫn chưa trừ, thì không thể xem thường được, người an trí hắc ở bên ngoài, vẫn phải cẩn thận. Nếu hắc có thể trở về chính đồ, tất nhiên là tốt nhất. Nếu không thể, người cũng biết nên xử trí như thế nào rồi.”

Lăng Hoa thấp giọng nói: “Đệ tử tất nhiên hiểu được, sư tôn không cần lo lắng” Ngừng một chút, vội vàng ngẩng đầu: “Sư tôn, chẳng lẽ không phải là ngài đã vượt qua kiếp nạn thứ bốn mươi chín, đến lúc phi thăng rồi sao? Sao lại...”

Sư tôn khẽ thở dài, xoay người đi, chậm rãi nói: “Năm đó vì để vây khốn được ma vật kia, sư tôn đã hao tổn rất nhiều công lực, tự biết khó có thể vượt qua kiếp nạn thứ bốn mươi chín, lại không an tâm về Lăng môn. đành phải nghịch thiên sửa mệnh, đổi mười năm tuổi thọ cuối cùng của ta, chỉ cầu bảo trụ chút công lực còn sót lại. Cũng may các đệ tử hiện giờ cũng coi như có thể chống đỡ được toàn Lăng môn, vì sư có đi cũng an tâm.”

Toàn thân Lăng Hoa phát lạnh, ngay cả thanh âm cũng bắt đầu run rẩy: “Sư tôn, ngài...”

Chẳng trách năm đó sư tôn rõ ràng đang bế quan để độ kiếp, nhưng sau khi phong ấn được ma vật, lại không đề cập đến chuyện phi thăng nữa. Y còn nghĩ rằng sư tôn đã dùng biện pháp nào đó có thể kéo dài thời gian độ kiếp, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ được, sư tôn lại hi sinh dương thọ mười năm, cầu thời gian mười năm, để giúp cho những đệ tử thiếu niên của Lăng môn trưởng thành lên.

Sư tôn từ bỏ việc phi thăng thành tiên, giờ dương thọ đã hết, thời gian còn lại cũng không còn nhiều.

Y không dám tiếp thụ sự thật này, hận không thể thay hắc, chỉ cầu sư tôn có thể đổi về được thọ mệnh mười năm đó.

Sư tôn cười cười, xoa xoa đầu Lăng Hoa: “Con người sinh sống một đời, cỏ cây nảy nở một thời tiết xuân, vạn vật đều có sinh tử, vì sư lại há có thể ngoại lệ. Hoa nhi, năm đó rất nhiều sư huynh của người đều hy sinh vì Lăng môn, ta bất quá là đi gặp bọn họ chậm một bước thôi, có gì phải đau lòng? Vì sư đã không còn gì tiếc nuối”

Hốc mắt của Lăng Hoa đỏ lên, tuy trong lòng biết sư tôn nói đúng, nhưng vẫn không thể tiếp thụ sự thật vị sư tôn nuôi nấng mình thành người, sắp phải rời khỏi nhân thế.

Nhất định còn có biện pháp khác... Nếu có linh đan diệu dược gì có thể tặc mệnh cho sư tôn...

Trong đầu Lăng Hoa xoay chuyển mấy ý niệm, cuối cùng sắc mặt không thay đổi, quay người chạy ra ngoài phòng. Sư tôn trầm giọng quát: “Đứng lại, người muốn đi đâu? Có phải tính đi tìm nhân sâm ngàn năm gì đó để tặc mệnh cho vì sư không?”

Thân mình Lăng Hoa run lên, cố chấp không chịu quay đầu lại, nói: “Vô luận thế nào, đệ tử cũng phải thử!”

Sư tôn thở dài: “Hoa nhi, năm đó nếu vì sư đã nghịch thiên sửa mệnh, tất nhiên phải thừa nhận hậu quả này. Người tính tặc mệnh cho ta, chẳng lẽ cũng muốn nghịch thiên?”

Lăng Hoa nghiêng rằng, nói: “Chẳng lẽ đệ tử không thể... cũng nghịch thiên một lần? Cho dù phải mất đi sinh mạng này ta cũng không tiếc!”

Lần này hãy để y nghịch thiên sửa mệnh cho sư tôn, nếu tương lai có báo ứng gì, cũng ứng ở trên người của y, không được sao?

Sư tôn lạnh giọng xuống: “Theo lời của ngươi, năm đó, lúc các vị sư huynh của ngươi hi sinh, có phải sư tôn cũng nên thử nghịch thiên cải mệnh một lần, làm cho bọn họ đều sống lại?”

Lăng Hoa không thể trả lời.

“Hoa nhi, vi sư nghĩ là ngươi đã quen với sinh tử, đã sớm thông suốt, nào biết ngươi vẫn không thông suốt như vậy! Chẳng lẽ cái mạng này của sư tôn rất đặc biệt, đáng để dùng mạng của ngươi đi đổi? Xem thường sinh tử như vậy, ngươi làm vi sư quá thất vọng rồi!”

Lăng Hoa lần đầu tiên nhìn thấy sư tôn ‘tật ngôn lệ sắc’ (nói nhanh, khuôn mặt nghiêm trọng, thường để chỉ thần tình của người đang tức giận mà nói) như thế, lồng ngực vô cùng đau đớn, giọng nói nghẹn ngào: “Đệ tử thật sự không thể...” Tay của sư tôn phủ lên tóc y, ngữ khí thả lỏng hơn: “Vi sư không trách ngươi... Ai, vi sư gọi ngươi đến, vì còn có việc khác phải dặn dò. Đi theo ta”

Lăng Hoa ngẩn ra, đứng dậy, thấy sư tôn xoay người rời đi, liền vội vã đuổi theo. Chỉ thấy sư tôn đi thẳng ra khỏi phòng, sau khi vào đại điện, xuyên qua tể đàn, cuối cùng dừng chân trước một gian mật thất.

Lăng Hoa không khỏi sửng sốt: “Sư tôn?”

Nơi này chính là một chỗ cấm địa hẻo lánh nhất trong Lăng môn, trừ trưởng môn, không ai có thể tiến vào.

Sư tôn tự tay xé bỏ lớp giấy niêm phong trên cửa, quay đầu nói: “Vào đi, có một số việc, cũng đến lúc cho ngươi biết rồi.”

Trong lòng Lăng Hoa nghi hoặc vô cùng, theo sư tôn bước vào phòng, thấy trong mật thất, có một cái đỉnh màu vàng treo lơ lửng giữa nhiều lớp pháp ấn dày đặc, phát tán ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hoà.

“Đây, đây là...”

Sư tôn nhìn đến xuất thần, thật lâu sau, mới mở miệng nói: “Vật ấy tên là ‘ngưng thần đỉnh’, được đúc từ ‘hải hồn mã não’, dùng để bảo tồn phần âm thần bị phân tách ra khỏi thân thể của người tu tiên.” Quay đầu nhìn về phía Lăng Hoa “Ngươi có biết trong ngưng thần đỉnh này có âm thần của ai không?”

Lăng Hoa lắc đầu

“Mấy trăm năm trước, trong Lăng môn xuất hiện một kì tài trăm năm khó gặp, tinh thông thuật pháp, tu vi viên mãn. Cả đời hàng ma trừ yêu vô số, đã sắp đến thời khắc phi thăng, lại gặp phải một ma tôn đến từ ma vực bắc thiên, vì phong ấn ma vật này, công lực chịu tổn thương quá độ, không thể độ kiếp, không thể không đem toàn bộ công lực trong thân thể chuyển vào nguyên thần, thân thể bị huỷ diệt, phân tách ra âm thần, để kiếp sau có thể dùng để tiếp tục tu hành.” Sư tôn chậm rãi nói, “Lăng môn đến nay, vẫn chưa xuất hiện một kì tài thứ hai như vậy”

Lăng Hoa đầu tiên là kinh ngạc, sau đó gật đầu nói: “Đệ tử cũng từng nghe qua sự tích của vị tiền bối này, đó là người phong ấn ma vật trong cấm địa? Không ngờ âm thần của y lại được bảo tồn trong cái đỉnh này”

Sư tôn gật gật đầu, nhẹ giọng nói: “Người này... là kiếp trước của ngươi”

Lăng Hoa khiếp sợ, trong khoảng thời gian ngắn, không thể nói ra lời. Y đột nhiên nhớ ra, ma vật năm đó nhìn chằm chằm vào mặt của y, nghiêng rằng nghiêng lợi nói thì ra là y, mấy trăm năm trước đã phong ấn hấn trong sơn động – y còn nghĩ rằng bất quá là ma vật điên cuồng nói bậy, vẫn không để tâm, lại có nằm mơ cũng không ngờ được, chính là kiếp trước thể của y, tự tay phong ấn ma vật nọ.

“Vậy... vậy trong ngưng thần đỉnh này, bảo tồn âm thần kiếp trước của ta, chẳng lẽ là vì...” Giọng điệu của Lăng Hoa có nghi ngờ, nhìn hướng sư tôn.

Sư tôn gật gật đầu, mở miệng nói: “Không sai, đó là để ngươi có thể tiếp tục con đường tu hành của kiếp trước. Giờ tu vi của ngươi đã tới cảnh giới nhất định, có thể thừa nhận được âm thần trong đỉnh này rồi.

Người ở kiếp trước vốn chỉ cách nhập tiên một bước, giờ trong âm thần này đã tích lũy công lực của mấy trăm năm, người chỉ cần nhập âm thần này vào cơ thể, liền có thể trực tiếp độ kiếp phi thăng rồi.”

Trong đầu Lăng Hoa rối rắm hỗn loạn... thành tiên? Đột nhiên y có thể độ kiếp thành tiên rồi? Nhưng mà y, nhưng mà y không muốn thành tiên, tiểu sư đệ còn đang chờ y...

“Đệ tử... đệ tử không muốn...”

Sắc mặt sư tôn không khỏi biến sắc: “Người không muốn? Vào Lăng môn của ta, có thể tu thành đại đạo chính là mục tiêu lớn cả đời của toàn bộ đệ tử lăng môn, vậy mà người lại nói là người không muốn? ”

Lăng Hoa cắn chặt răng, nói: “Đệ tử không muốn thành tiên, chỉ muốn bảo vệ thật tốt Lăng môn”

Mặt sư tôn lộ ra nét không đành lòng, mới nói: “Hoa nhi, sao vì sư không biết người đang nghĩ gì chứ. Người lo lắng cho các sư đệ, không yên tâm. Nhưng vì sư cũng có lo lắng. Nếu luận phẩm tính, tu vi, thanh danh, thậm chí từng trải, vị trí chưởng môn này ngoài người ra không có ai xứng đáng. Nhưng người lại có chỗ uy hiếp trí mạng, lúc gặp kẻ địch người giết phạt quyết đoán, cũng không mềm lòng, nhưng chỉ duy độc đối với người thân cận bên người, lại không quả quyết, ngần ngại, có quá nhiều quan tâm. Như thế sao có thể đảm nhiệm được chức chưởng môn này?”

Hắn là người hiểu Lăng Hoa nhất trên đời, mỗi lần đệ tử Lăng môn phạm lỗi, đều được Lăng Hoa lấy lý do y dôn đốc không nghiêm, cầu hắn miễn trách tội. Người khác thì không nói, chỉ riêng Lăng Chiêu, Lăng Hoa đã một lần rồi lại một lần, đến ba lần thủ hạ lưu tình. Làm đại sư huynh, lưu tình thì có thể chấp nhận, nhưng nếu là chưởng môn, Lăng Hoa thật sự thiếu một phần cứng rắn kiên quyết.

Có lẽ bọn họ vẫn cần phải tôi luyện thêm, nhưng thời gian còn lại của hắn đã không còn nhiều, đành phải chọn lựa một kế thích hợp đảm nhiệm chức vị chưởng môn trong các đệ tử.

Lăng Hoa rũ mắt nhẹ giọng nói: “Lời của sư tôn thật là.. đệ tử, chưa hề nghĩ sẽ tiếp nhận vị trí trưởng môn của sư tôn”

Y chưa từng muốn là chưởng môn Lăng môn, chỉ muốn cả đời này bảo vệ Lăng môn là đủ rồi.

“Người không nghĩ, nhưng người là đại sư huynh của Lăng môn, tất cả sư đệ của người đều lấy người làm gương. Nếu người không tiếp nhận, thử hỏi còn có ai dám? Ai có năng lực có thể thuyết phục mọi người? ”

Thân mình Lăng Hoa run lên.

“Huống chi, người đã tu thành đại đạo, tương lai vẫn có thể thỉnh thoảng trở về thăm Lăng môn. Nếu lăng môn gặp nạn, người cũng có thể ra tay tương trợ, trăm lợi mà không hại, vì sao lại cố chấp như thế?”

Lăng Hoa yên lặng cúi đầu không nói

Sư tôn thở dài, nói: “Người có bao giờ nghĩ đến, lấy tu vi hiện giờ của người, không thể trừ sạch ma khí trong cơ thể Chiêu nhi. Nếu người có thêm công lực mấy trăm năm thì sao?”

Lăng Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên: “Sư tôn...”

“Vì sư biết người lo lắng cho Chiêu nhi, tuyệt đối sẽ không để mặc hắn bị ma khí trong cơ thể cắn nuốt.” Sư tôn nhắm mắt thở dài, “Muốn trừ khử triệt để ma khí đã đi theo hắn từ trong thai nhi, không phải là tiên khí thuần dương thì không thể làm được. Hoa nhi, người hiểu không?”

Thân thể Lăng Hoa giật mạnh, mí mắt nhắm, cuối cùng ‘Thụp’ một tiếng, quỳ xuống đất, gần như hét: “Đệ tử nguyện ý... kế thừa di nguyện của kiếp trước, đạt được đại đạo. Cầu sư tôn thành toàn!”

Sư tôn tự tay nâng y lên, thăm thở dài, nói: “Đứng lên đi, vì sư phải mở pháp trận để giúp người nhập âm thần vào.”

Ngay tại thời điểm hắn xoay người chuẩn bị mở pháp trận, đột nhiên nghe thấy Lăng Hoa trầm trầm gọi.

“Sư tôn.”

“Chuyện gì?”

“Sau khi ta nạp nhập âm thần trong đỉnh vào, ngưng thần đỉnh này, sư tôn có dùng được không?”

Sư tôn sững sốt, lập tức hiểu được, cười khổ lắc đầu: “Không thể, Cái đỉnh này vốn được kiếp trước của người tự tay đúc nên, chỉ nhận người là chủ, không thể bảo tồn âm thần của người khác”

Hải hồn mã não vốn là vật hiếm có trong thiên hạ, kiếp trước của Lăng Hoa hao hết thiên tân vạn khổ, mới có thể đúc được đỉnh này, tự thân nó có mang linh khí, trừ Lăng Hoa, không nhận người thứ hai là chủ.

Tim Lăng Hoa co rút, dừng một chút, lại nói: “Nếu ta thuận lợi tu thành đại đạo, nhập vào thiên đình, phong thành thượng tiên, có thể nào... cứu được mạng của sư tôn?”

Sư tôn chấn động, tiếp theo chậm rãi mỉm cười: “Nếu người thật sự được phong thành thượng tiên, có lẽ, có thể kéo sư tôn từ hoàng tuyền lộ trở về.”

Lăng Hoa thở phào nhẹ nhõm, nhắm mắt ngưng thần, không nhiều lời nữa.

Trong mắt sư tôn, loé lên một chút mê lương.

Hoa nhi, vì sư sợ chống đỡ không đến ... thời khắc người đạt thành đại đạo. Vốn cũng muốn sớm hỗ trợ người nạp nhập âm thần, sớm thăng tiên. Nhưng lại sợ thân thể của người không chịu nổi âm thần trong đỉnh này, ta chần chờ đến giờ, nhưng vì sư đã không còn thời gian để chờ nữa.

Lăng Hoa vào trong pháp trận này, ít nhất phải mất mấy ngày, thì nội lực của bản thân y mới có thể hoàn toàn hoà nhập với âm thần trong đỉnh. Đến lúc đó, hắc đã sớm dầu hết đèn tắt, li khai nhân thế rồi.

Hắn biết đồ nhi này của mình, vốn là một kẻ có tính tình tự do tự tại, không muốn dây dưa với con đường tu tiên. Lại bởi vì mỗi hoạ ma vật năm đó, ép y thay đổi tính tình chỉ trong một đêm, không thể không gánh vác trọng trách nặng nề kia. Không phải hắn ép buộc Lăng Hoa thành tiên, chỉ là... hi vọng y có thể dỡ xuống gánh nặng trên vai, chẳng sợ chỉ làm một thần tiên thanh nhàn, cũng không muốn để danh hào đại sư huynh Lăng môn trói buộc cả đời y.

Sau này hãy sống vì bản thân đi, Hoa nhi, không cần phải sống khổ sở như vậy nữa.

Đây cũng là tâm nguyện cuối cùng của vi sư.

18. Chương 18

Lăng Chiêu ở trong sơn động, mấy ngày đầu, còn nhẫn nại chờ người nọ trở về. Nhưng theo thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, dần dần không thể kiên nhẫn được nữa.

Hai mắt của hắn đã chậm rãi khôi phục ánh sáng, mặc dù đôi khi nhìn sự vật vẫn hơi mơ hồ, nhưng hành động đã không còn hạn chế, nội lực cũng khôi phục bảy, tám phần. Bấm đốt ngón tay tính, người nọ đã đi được mười ngày, tại sao giờ còn trở về? Thức ăn trong sơn động sung túc, người nọ còn để lại cho hắn một món bảo khí, hình dạng như chén trà, chạm vào có hơi ấm, bên trong có người nước vô tận. Đã nghĩ chu đáo như thế, tại sao lại đi mất tăm mất dạng? Dù có chuyện trì hoãn, cũng nên trở về báo cho hắn một tiếng mới phải.

Mỗi ngày chỉ có thể chờ đợi héo hon trong sơn động này, tính tình Lăng Chiêu vốn đa nghi, nên càng suy nghĩ nhiều, trong lòng cũng sẽ bắt đầu rối loạn. Người nọ vẫn chưa trở lại, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hay là... y nói phải tạm thời rời đi, bất quá chỉ để đỡ dành hắn, sau khi để lại đủ thức ăn và nguồn nước, thì tính toán từ nay không gặp nhau nữa?

Chẳng lẽ vẫn để ý việc ma khí trong cơ thể của hắn không thể thanh trừ sạch sẽ?

Đợi đến ngày thứ mười hai, Lăng Chiêu rốt cuộc không thể chờ đợi hơn nữa, vốn chỉ hẹn có mười ngày, hắn lại chờ thêm hai ngày. Chẳng lẽ còn phải tiếp tục chờ đợi trong nôn nóng bất an như vậy mãi?

“Ta đã nói, nếu trong mười ngày không thấy người trở về, ta nhất định sẽ đi tìm người!” Nghiến răng nghiến lợi lầm bầm lầu bầu một câu, Lăng Chiêu chậm rãi đứng dậy, sau khi đảo mắt khắp trong động, mới khom

lưng thu ‘Như ý chung’ vào trong áo, xoay người đi hướng cửa động. Bị kết giới ngăn chặn, hai mắt Lăng Chiêu nhú lại, đột nhiên giơ tay, nội lực pha trộn với ma khí tuôn ra mãnh liệt, kết giới kia tíc tắc vỡ tan.

Hắn không muốn tiếp tục áp chế ma khí trong người nữa. Hiện tại hắn cần sức mạnh, sức mạnh đủ cường đại, có thể giúp hắn thuận lợi tìm thấy người nọ. Vô luận người nọ trì hoãn không về vì bất kì lí do gì, nhưng trước giờ hắn không phải là kẻ chỉ quen bị động chờ đợi, mặc kệ người nọ cố ý hay vô tâm, ít nhất cũng phải tìm được y, hỏi cho rõ ràng.

Lăng Chiêu rời khỏi sơn động, hai mắt nhất thời chưa thể thích ứng với ánh sáng mãnh liệt ngoài động, choáng váng một lúc, cuối cùng cũng từ từ bình phục. Lại mở mắt ra, đã có thể nhìn rõ ràng toàn bộ khung cảnh trước mắt.

Sợ lại đụng phải đệ tử Lăng môn đi tìm hắn, trên đường Lăng Chiêu luôn cẩn thận, nhưng đi hơn nửa ngày, vẫn không nhìn thấy mấy may bóng dáng đệ tử Lăng môn. Chẳng lẽ Lăng môn đã hủy bỏ lệnh truy nã hắn?

Lăng Chiêu nghi hoặc một giây, nhưng vẫn không dám xem nhẹ, chỉ dám đi đường nhỏ hẻo lánh. Nhưng không có manh mối, cũng không biết nên đi tìm hướng nào. Lấy tình cảnh của hắn hiện giờ, theo lí thuyết nên sớm rời khỏi Thục sơn, đi sống lưu long, kéo bị các sư huynh tìm thấy, ép buộc mang về sư môn. Nhưng hắn nhớ người nọ, không tìm được thì không cam lòng rời đi như vậy – nhưng phải tìm y nơi đâu? Ngay cả dáng vẻ người nọ thế nào hắn còn không biết, cho dù lật tung cả toà Thục sơn, sợ cũng khó tìm được.

Đang nóng ruột, đột nhiên nghe thấy sau lưng có một tiếng cười khẽ, một giọng nói mềm mại tận xương vang lên: “Lại gặp mặt, ma tôn”

Lăng Chiêu giật mình quay đầu lại, lúc thấy rõ người phía sau, hai mắt hắn đột nhiên co lại, gương mặt yêu dã diễm lệ này, váy màu đỏ hồng, đuôi rắn uốn lượn dưới cặp váy — không phải là nữ yêu đã hại hắn rơi vào ảo giác ngày đó thì là ai!

“Đến đúng lúc lắm!” Những chữ này bật ra khỏi kẽ răng, toàn thân Lăng Chiêu toát ra sát khí, quen tay tính rút kiếm ra, mới phát hiện thanh bội kiếm làm bạn với hắn nhiều năm đã mất ... Lúc ấy hắn nghĩ sư huynh tin hắn, nên đã tự tay quăng xuống đất.

Nộ ý và hận ý tíc tắc trở nên càng sâu trong mắt, Lăng Chiêu gạt tay bỏ qua, nữ yêu kia nhẹ nhàng bay đi, né được công kích của hắn, cười hả hê nói: “Từ từ hăng ra tay, ta không có ác ý.”

Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng: “Không có ác ý? Người hãm hại ta đến nước này, còn nói gì nữa? Rốt cuộc người từ đâu đến, tại sao phải hại ta?”

Nữ yêu kia hơi hơi thở dài, ngữ khí u oán, nói: “Ta trung thành tận tâm với ma tôn, một lòng muốn người sớm trở về ma vực bắc thiên. Đáng tiếc ma tôn bị đám người Lăng môn lừa quá sâu, mãi không biết được thân phận thật sự của mình. Ta đành phải làm hạ sách này, cũng đành phải cho ma tôn thấy rõ bộ mặt thật của đám người đó, sớm ngày chặt đứt niệm tưởng.”

Lăng Chiêu cả giận nói: “Người đang nói bậy bạ gì đó? Ai là ma tôn?”

Nữ yêu cười khẽ một tiếng, từ từ nói: “Người có biết cha mẹ của người là ai không? Từ đâu đến? Tại sao trong mười mấy đệ tử của Lăng môn, chỉ có mình người có ma khí trong người? Những điều này, người chưa từng hoài nghi sao?”

Ánh mắt Lăng Chiêu đông cứng, từ lúc hắn có kí ức, người đầu tiên hắn nhìn thấy là đại sư huynh. Sư tôn nói hắn từng bị bệnh nặng, quên hết mọi chuyện trước đây. Quả thật hắn không biết thân thể của mình, mỗi lần hỏi sư tôn, sư tôn cũng không chịu nói rõ. Nữ yêu này, trong lời nói của nàng có ẩn ý, rốt cuộc nàng muốn nói gì?

“Người nghĩ thử xem, tại sao ngày đó, mấy vị sư huynh của người, nhất là đại sư huynh kia, một mực khẳng định người là ma vật?” Nữ yêu giơ tay vuốt vuốt tóc, nhìn hắn ý vị sâu xa, “Bọn họ có từng nghe người giải thích? Có từng thủ hạ lưu tình với người? Có từng nhớ đến nửa phần tình nghĩa sư huynh đệ? Bọn họ — thật sự coi người là người một nhà sao?”

Sau mỗi một câu nàng nói, bóng đen trong mắt Lăng Chiêu càng thêm u ám, hắn vẫn không muốn nghĩ đến, rõ ràng sớm chiều ở chung hơn mười năm, sư huynh đệ tình thân như tay chân, tại sao dễ dàng nhận

định hấn đã nhập ma như vậy, thậm chí không cho hấn một cơ hội giải thích, đã trực tiếp hạ sát thủ — mà lúc đại sư huynh nhìn hấn bị nhốt trong hàng ma trận, ánh mắt ‘người quả nhiên là ma vật’ đó, vĩnh viễn hấn không thể quên.

Chẳng lẽ.. trong lòng đại sư huynh, đã sớm nhận định hấn là ma vật?

“Rốt cuộc ngươi biết những gì?” Lăng Chiêu không thể không bắt đầu hoài nghi thân phận của nữ yêu này, tại sao phải nói những chuyện này với hấn? Đường như nàng rất hiểu hấn, rốt cuộc nàng có mục đích gì?

Nữ yêu cười xinh đẹp: “Ta chỉ biết từng đó thôi. Không bằng ta mang người đi gặp chủ nhân của ta, tất cả nghi hoặc trong lòng ngươi, thân thể của ngươi, lai lịch của ngươi, hấn đều sẽ giải thích cho ngươi nghe.”

Nàng vươn tay về phía Lăng Chiêu, Lăng Chiêu lùi lại một bước, sát khí trong mắt rộ lên: “Tại sao ta phải tin ngươi?”

Hấn tuyệt đối không tin nữ yêu này có thiện ý, nếu không đã không hại hấn suýt mất mạng trong hàng ma trận

“Ngươi không tin ta, vậy vĩnh viễn sẽ không thể biết được chân tướng sự thật. Huống chi —” Nữ yêu cười cười, đột nhiên cơ người bắn lên, đuôi rắn cuộn lấy thắt lưng của Lăng Chiêu, ma khí nồng đậm thoáng chốc quét đến, Lăng Chiêu càng không thể phản kháng lại. Nàng kề sát tai Lăng Chiêu, thổ khí như lan, “Ta muốn giết ngươi, dễ như trở bàn tay. Ngươi nói xem, ta lừa ngươi làm quái gì?”

“Thổ khí như lan, phụng thân như ngọc”. Xuất xứ từ bài “Định yên tiểu lục – Nhuận tương cư sĩ tự” của Trần Bồi Chi thời nhà Thanh, dùng để hình dung hơi thở thơm như hương lan của mỹ nữ. (Thủy nguyệt viên) Thân thể Lăng Chiêu tíc tắc cương cứng, nữ yêu này, không, không phải là yêu, đây là một ma vật. Một ma vật thuần chủng, Lăng Chiêu thậm chí có thể cảm nhận được ma khí khát máu mãnh liệt tản ra từ trong cơ thể nàng.

Đây tuyệt đối không phải là một ma vật hạng thấp, cho dù đại sư huynh gặp được, sợ cũng không dễ dàng đối phó.

Sự thù địch trong mắt chợt loé, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được. Thật lâu sau, mới chậm rãi mở miệng nói: “Buông ra, ta đi theo ngươi”

Ma vật này nói không sai, nếu muốn giết hấn, quả thật không cần phải phí nhiều công sức như vậy. Huống chi, nàng đã nói muốn dẫn hấn đi gặp chủ nhân của nàng, có thể thấy ma vật này quả nhiên bị sai phái đến, một lần không được, tất sẽ có lần sau, chi bằng hấn đi theo nàng một chuyến, xem xem kẻ đứng sau cánh gà rốt cuộc là ai.

Ma cơ kia nghe vậy, vẻ mặt rất tự mãn, nàng thả lỏng đuôi rắn, cười nói: “Nỗi khổ tâm của ta, không lâu nữa ma tôn sẽ hiểu”

Nói xong, hoá thành một làn khói hồng, phủ lên Lăng Chiêu, lập tức biến mất dạng.

Lăng Chiêu bị làn khói hồng đó bao phủ, không nhìn rõ cái gì, suốt đường như cưỡi mây đạp gió, chỉ khoảng nửa khắc, rốt cuộc rơi xuống đất. Mở to mắt nhìn, hoá ra đang ở ngoài cấm địa sau núi của Lăng môn.

Chẳng lẽ... vị chủ nhân mà ma cơ muốn hấn gặp, chính là ma vật viễn cổ bị phong ấn trong sơn động?

Đường như nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hấn, ma cơ cười nhẹ một tiếng: “Vào đi, chủ nhân của ta đã chờ ngươi rất lâu. Kết giới này ta phá không được, chỉ có thể kính mong ma tôn, mang ta vào.”

Vừa dứt lời, làn khói hồng kia liền tản ra, nhập vào trong cơ thể của Lăng Chiêu. Lăng Chiêu thoáng phân tâm một chốc, liền cảm thấy một sức mạnh cường đại tíc tắc kéo hấn vào trong động.

Đây không phải là lần đầu tiên hấn tiến vào trong động.

Vừa đứng vững, làn khói hồng kia lập tức tràn ra khỏi cơ thể của hấn, tụ lại thành hình người. Lăng Chiêu vừa quay đầu, đã thấy ma cơ quỳ rạp xuống trước mặt ma vật bị nhốt trong trận pháp, vẻ mặt kích động, thanh âm run run: “Ma tôn... ta cuối cùng đã được gặp ngài... bọn chuột nhắt Lăng môn đáng hận, dám đối xử với ngài như thế!”

Đôi mắt ám vàng của ma vật hơi hơi hé mở, tầm mắt rơi lên người nàng, chậm rãi mở miệng: “Xích tiêu?”

Ma cơ tên Xích cơ run bật lên, ngẩng đầu nức nở: “Ma tôn còn nhớ tên của tiện thiếp... không uống tiện thiếp đi vạn dặm xa xôi, tìm kiếm hơn mấy trăm năm, cuối cùng đã tìm được ma tôn. Ma tôn...”

Ma vật khe khẽ gật đầu, ngắt lời của nàng: “Cực khổ cho ngươi rồi. Những việc còn lại, cứ để cho bổn tọa”

Xích Tiêu dường như còn muốn nói, nhưng không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn lui sang một bên.

Ma vật kia quay đầu lại, nhìn về phía Lăng Chiêu, khoé môi hơi hơi cong lên: “Hình như ngươi chịu không ít khổ sở a”

Sắc mặt Lăng Chiêu lạnh lùng, nhìn chằm chằm mặt ma vật, thật lâu sau, mới gằn từng chữ một: “Rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với ta?”

Hắn sớm nên phát giác rằng gương mặt của ma vật gần như giống hệt mặt của hắn.

Chỉ là mấy lần trước, bởi vì trong lòng sợ hãi, không dám nhìn kỹ mặt của ma vật. Mà trên gương mặt kia bị chú văn màu đỏ phủ lên, che lấp ngũ quan, chỉ có đôi tròng mắt màu vàng là dị thường chói lọi. Sinh vật mãnh lệ khiến người ta sợ hãi... Đây là cách nghĩ duy nhất của hắn.

Đây là lần đầu tiên, hắn nhìn kỹ càng gương mặt của ma vật – sau đó hắn giật mình nhận ra, hắn đã đến gần ma vật như vậy, vươn tay là có thể chạm vào.

“Quan hệ giữa ta và ngươi?” Ma vật chậm rãi cười, mỉa mai hoặc vạn phần, “Ngươi còn chưa đoán ra? Ta, chính là ngươi”

Lăng Chiêu giật mình lùi về phía sau một bước

“Ngươi... nói vậy!”

“Ma khí trong cơ thể ngươi tương đồng với ta. Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta. Toàn bộ sức mạnh của ta, đều là của ngươi...” Ma vật vươn hai tay về phía hắn, giọng nói như thôi miên, vang lên bên tai Lăng Chiêu, “Không phải ngươi muốn trở nên mạnh hơn sao? Ngươi đến tìm ta, không phải để có được hết thảy của ta sao?”

Hai mắt Lăng Chiêu mờ mịt, không tự chủ vươn tay về phía trước, ngay lúc sắp chạm vào ma vật, lại đột nhiên tỉnh táo, thân mình lùi lại, găm lên giận dữ: “Không phải ta đến tìm ngươi! Là ngươi, là ngươi lệnh cho ma cơ kia cố ý hãm hại ta! Là ngươi hại ta bị sư huynh hiểu lầm, là ngươi khiến cho ta rơi vào bước đường này!”

Thần sắc ma vật biến đổi, nhìn về hướng Xích Tiêu. Xích Tiêu sợ run bần bật, vội vàng giải thích: “Tiện thiếp chỉ giết vài người... Nếu không làm thế, sao ma tôn có thể hết hi vọng với Lăng môn? ”

Nàng vội vàng giải thích rõ ràng với ma vật, ma vật nghe xong, chỉ lạnh nhạt nói: “Ta hiểu rồi, ngươi làm tốt lắm, Xích Tiêu” Quay đầu nhìn về hướng Lăng Chiêu, “Bọn họ đối xử với ngươi như thế, ngươi còn không nhìn rõ sao? Ngươi cho rằng trên dưới Lăng môn đều thật sự coi ngươi là đệ tử Lăng môn? Bọn chúng sợ sức mạnh của ngươi, kiêng kỵ thân phận của ngươi. Ngươi và ta vốn là cùng một thể, tên sư tôn kia của ngươi, còn có sư huynh của ngươi, đã sớm biết thân phận của ngươi, chẳng qua là chờ thời cơ, luôn thể trừ khử ngươi thôi”

Lăng Chiêu run giọng nói: “Không, không thể nào! Nếu sư tôn muốn giết ta, sao phải chờ đến giờ ...”

“Bởi vì bọn chúng cũng muốn có sức mạnh của ngươi!” Hai mắt ma vật đột nhiên toát ra hận ý sâu đậm, “Chẳng qua là muốn lợi dụng ngươi bán mệnh cho Lăng môn! Một khi phát hiện ra ma khí trong cơ thể của ngươi chưa trừ sạch, thì muốn mau chóng diệt trừ hậu hoạ. Ngươi tưởng Xích Tiêu giết chết sư huynh của ngươi, một lòng muốn báo thù cho bọn chúng, nhưng bọn chúng có thật sự quan tâm đến ngươi không? Lại dùng hàng ma trận đối phó ngươi, chẳng lẽ ngươi không hận?”

Sắc mặt Lăng Chiêu trắng bệch, tình cảnh lúc đó phản chiếu vào trong mắt, hận ý trong lòng hắn, càng lúc càng sâu sắc theo mỗi câu hỏi của ma vật.

“Ta...”

“Đừng do dự.” Ma vật chậm rãi tới gần hắn, “Ta sẽ không hại ngươi. Ngươi chính là ta, chỉ lấy lại sức mạnh ban đầu của ngươi thôi. Làm ma vật có chỗ nào không tốt? Ngươi mạnh hơn bất kì ai trong bọn chúng, sau này sẽ không có ai dám đối xử với ngươi như vậy ...”

Trong đầu Lăng Chiêu rối loạn, thầm thì: “Không, ta không muốn thành ma vật.. ta đã đáp ứng người nọ, tuyệt đối không nhập ma...”

Hai mắt ma vật co rụt lại, sự bạo ngược dâng lên: “Ngươi đáp ứng ai?”

Lăng Chiêu không chịu trả lời.

“Hừ, hứa hẹn tẻ nhạt” Ma vật lạnh lùng nói, “Hiện tại ngươi có thể làm được gì? Ngay cả Xích Tiêu ngươi cũng đối phó không nổi, ngươi nghĩ xem ngươi có thể trốn được sự truy sát của Lăng môn không? Chẳng lẽ ngươi tính trốn tránh cả đời, làm con rùa đen rụt cổ sao? Chỉ lấy lại sức mạnh thuộc về ngươi mà thôi, có chỗ nào không tốt với ngươi?”

Lăng Chiêu đấu tranh dữ dội, chần chờ nhìn hướng ma vật: “Ngươi... ngươi tính đưa sức mạnh cho ta như thế nào? Có phải chiếm lấy thân thể của ta, từ nay về sau thay thế ta...”

Ma vật mỉm cười: “Không đâu. Ta nói rồi, ta và ngươi vốn là một thể, sao có thể nói là thay thế?” Lại vươn hai tay về phía Lăng Chiêu, “Lại đây, ngươi chỉ cần nắm tay ta, tất cả của ta, sẽ thuộc về ngươi”

Lăng Chiêu khép hờ mắt, có một giọng nói không ngừng vang lên trong đầu: Giơ tay ra, ma vật này có sức mạnh to lớn mà ngươi không thể tưởng tượng được, có được tất cả của hắn, sẽ không sợ Lăng môn truy sát, ngay cả đại sư huynh, cũng không còn là đối thủ của ngươi nữa

Vậy, còn lời hứa tuyệt đối không nhập ma với người nọ?

Cho dù biến thành ma vật, tâm của hắn vẫn sẽ không thay đổi. Nếu người nọ thật sự thích hắn, nhất định cũng sẽ tha thứ cho sự lựa chọn của hắn... Cho dù không tha thứ, cũng không sao. Sau này có thời gian, tìm được người nọ, giữ chặt hắn bên người.

Hắn chỉ muốn trở nên mạnh hơn.

Nếu ngay cả bản thân còn không bảo vệ được, tương lai sao có thể cùng người kia nắm tay bên nhau cho đến bạc đầu? Cũng không thể để người nọ bảo vệ hắn cả đời?

Không tự chủ, Lăng Chiêu giơ hai tay ra, ngay khoảnh khắc ngón tay của hắn chạm đến pháp trận, ánh mắt của ma vật đột nhiên thay đổi, ngón tay tíc tắc xuyên qua vách trận, kéo Lăng Chiêu vào trong pháp trận.

“Cuối cùng bốn toạ cũng đợi đến ngày này, ha ha ha ...”

Cùng với tiếng cười cuồng vọng, quang hoa trong pháp trận loé lên, hai bóng người dần dần hợp thành một thể, lập tức, ầm vang một tiếng, pháp trận vỡ tan, ma vật trọng sinh đạp bước ra, da thịt vốn phủ đầy chú văn, nay đã biến mất không thấy.

Khuôn mặt kia, vẫn cuồng quyến mà xinh đẹp, là Lăng Chiêu, nhưng khí thể đã hoàn toàn khác biệt.

Xích Tiêu đứng một bên vui mừng chạy đến: “Chúc mừng ma tôn đã trọng sinh!” Lại nhào đến tranh công, “Ma tôn phải biết, vì giải hận cho ma tôn, tiện thiếp đã giết sạch mấy đệ tử Lăng môn đã lập trận đối phó ma tôn hôm trước. Tiếc là không tìm thấy kẻ chủ trận...”

Lời còn chưa dứt, thân mình đột nhiên run lên, thấp đầu nhìn lại, trước ngực đã bị xuyên thủng một lỗ lớn, đối diện là, tầm mắt lạnh như băng của ma tôn: “Xích Tiêu, bốn toạ có từng nói, hận nhất bị người đùa giỡn trong lòng bàn tay, lại hận nhất thuộc hạ tự tiện làm chủ?”

Xích Tiêu trợn to hai mắt, đôi môi vô lực mấp máy: “Tiện tiếp... chỉ vì ma tôn...”

“Người bốn toạ muốn đối phó, lúc nào đến lượt ngươi nhúng tay vào?”

Không lưu tình buông lỏng tay, thân thể mềm nhũn kia đổ oặt xuống, lập tức biến thành làn khói hồng, tan biến không còn.

Dám lập kế hãm hại hần lần nữa bị nhốt trong hàng ma trận, nếu lúc đó hần không thể may mắn thoát ra, chẳng phải bị nàng ta hại chết rồi? Còn nữa, lại tự tiện đi Lăng môn, giết mấy đệ tử lăng môn phụ trận ngày đó – bọn chúng thật là đáng chết, nhưng không đến lượt nàng ta động thủ

Lần lướt như thế, cho dù từng là sủng cơ của hần, cũng không có giá trị giữ lại bên người.

“Lăng Hoa” Lạnh lùng phun ra hai chữ, sự thù địch loé lên trong mắt Lăng Chiêu, khoé môi nổi lên một nụ cười âm lãnh, bóng người cử động, phá tan kết giới của động, hoá quang bay đi.

Mấy trăm năm trước là người, mấy trăm năm sau vẫn là người, thù mới hận cũ, cuối cùng có thể thanh toán một lần.

Sư huynh, đến lúc gặp lại người sẽ có vẻ mặt nào đây?

19. Chương 19

Sau khi rời khỏi sơn động đã giam cầm hần hơn mấy trăm năm, Lăng Chiêu còn chưa kịp đến chính điện của Lăng môn, đã không ngoài ý muốn bị ngăn cản. Hơn mười mấy đệ tử trên dưới Lăng môn xếp thành hai hàng, trường kiếm ra khỏi vỏ, chặn trước cửa không cho hần đi qua.

Đồng tử của Lăng Chiêu co lại, tay đã hơi hơi nâng lên, nhưng rồi lại buông xuống. Tầm mắt chậm rãi đảo một vòng, rồi cười khinh miệt: “Chỉ dựa vào mấy người các người, bốn toàn chẳng buồn ra tay – Lăng Hoa đang ở đâu?”

Mười sáu năm trước, khi hần vừa thoát khỏi động, đối mặt với lăng môn đệ tử chắn trước mặt, chỉ có một chữ, giết. Mà hiện giờ, có lẽ bởi vì đã làm người mười mấy năm, những gương mặt trước mắt này, người người quen thuộc, đột nhiên không có hứng đại khai sát giới. Đáng để hần ra tay, chỉ có Lăng Hoa mà thôi. Những người khác, ở trong mắt của hần, không khác gì con kiến cọng cỏ.

Nhưng không ai trả lời hần, trên gương mặt của tất cả mọi người đều là thần sắc sẵn sàng liều chết, không nhúc nhích chặn trước mặt hần, không ai lùi bước.

Người đứng ở hàng đầu, là nhị sư huynh của hần. Trừ Lăng Hoa, nhị sư huynh chính là người có uy tín cao nhất trong đệ tử Lăng môn, nay hần ta cầm trong tay lệnh bài chương môn, ánh mắt âm sâu như nước, gần từng tiếng: “Lăng Chiêu, người thân là đệ tử Lăng môn, lại bị ma vật mê hoặc, bước vào ma đạo. Nay ta lấy thân phận chương môn Lăng môn tuyên bố, người đã bị trục xuất khỏi sư môn, không còn là đệ tử Lăng môn nữa. Từ ngày hôm nay trở đi, tất cả đệ tử trong môn, thấy người có thể giết không cần hỏi”

Các đệ tử Lăng môn đồng thanh hô: “Kính tuân lệnh của chương môn”

Lăng Chiêu kinh ngạc nhíu mày: “Người là chương môn?” Lúc này hần mới chú ý thấy sư tôn cũng không ở trong đại điện, mà mọi người trước mặt, người người mặc áo sơ đồ để tang, mặt mày đau khổ, thì không khỏi sửng sốt: “Sư tôn mất rồi?”

Trong mấy ngày hần rời khỏi Lăng môn, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Phi!” Một đệ tử Lăng môn nhin không được gầm lên: “Chuyện đã đến nước này người còn có mặt mũi gọi sư tôn? Sư tôn chẳng bị người tức chết sao! Lăng Chiêu, chúng ta tự hỏi hơn mười năm qua đối xử với người không tệ, sư tôn càng dốc lòng dạy dỗ, yêu thương người. Người lại lấy oán trả ơn, vô cớ sát hại thất sư huynh trước, sau đó còn lênh thủ hạ ma cơ giết bốn vị sư huynh đệ khác, tội không thể tha! Giờ người đã nhập ma, trừ khi bước qua xác của chúng ta, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không để người ra khỏi cửa điện này!”

“Đệ tử Lăng môn chúng ta tuyệt đối không sợ người!”

“Bảo thù cho thất sư huynh! Bảo thù cho bốn vị sư huynh!”

“Giết ma vật, thanh lí môn hộ!”

Tiếng la hét phần nộ tràn ngập trong điện, sắc mặt của Lăng Chiêu càng lúc càng khó coi, quanh thân tản ra sát khí nồng đậm, sau khi cố gắng kiềm chế, mới cười lạnh một tiếng: “Nếu các người đã tính mấy món nợ này lên đầu bốn toạ, bốn toạ cũng lười giải thích. Niệm tình chúng ta từng là đồng môn, hôm nay bốn toạ không muốn đại khai sát giới, ta hỏi lại lần cuối, Lăng Hoa giờ đang ở đâu?”

Vì sao người kế thừa vị trí chưởng môn Lăng môn lại không phải là Lăng Hoa? Nếu luận về bối phận, luận về thực lực, luận về uy vọng, đều phải là y mới đúng, mà giờ y lại không ở trong điện, lại càng kì quái

Chẳng lẽ trong Lăng môn đã xảy ra biến cố trọng đại nào, khiến cho nguyên trưởng môn đột ngột li thế, Lăng Hoa cũng rời khỏi sư môn?

Thấy thân hình của hắn khẽ cử động, đệ tử Lăng môn như gặp phải đại địch, đều nâng kiếm trong tay, ngưng thần cảnh giác. Nhị sư huynh cầm đầu, cũng là tân nhiệm chưởng môn Lăng môn hiện nay, lạnh lùng mở miệng: “Đại sư huynh hiện tại đang ở đâu, có liên quan gì đến người? Có bản lĩnh, thì giết sạch chúng ta, xem người có tìm được đại sư huynh hay không!”

Theo di mệnh của sư tôn, đại sư huynh nay đã công đức viên mãn, ít ngày nữa sẽ phi thăng, các đệ tử Lăng môn chớ vào mặt thất quỷ rầy. Ma vậy này lại cố tình chọn đúng lúc này đến gây phiền toái cho đại sư huynh, há có thể để hắn thực hiện được!

Cho dù phải liều mạng, cũng tuyệt không thể để hắn tìm được đại sư huynh!

Phía sau nhị sư huynh, tất cả đệ tử, người hầu Lăng môn đều khẳng khái liều chết, giống như chỉ cần Lăng Chiêu bước thêm một bước, sẽ liều mệnh ngăn cản hắn.

Trong đôi mắt ám vàng của Lăng Chiêu không hề có chút dao động. Hắn lại bước một bước về phía trước, ma khí mãnh liệt tràn ra mạnh mẽ, như cơn sóng thổi quét khắp đại điện, lập tức khắp nơi tối đen không chút ánh sáng, thân mình mọi người đều run rẩy.

Bọn họ... không thể nhúc nhích

“Lăng môn thật là thế hệ sau không bằng thế hệ trước, các người bây giờ, so với đệ tử Lăng môn mười sáu năm trước, thực lực kém xa” Lăng Chiêu cong môi, cười lười biếng, vẻ mặt tự tại: “Nhưng cho dù là đệ tử Lăng môn năm đó, cũng không ai có thể ngăn cản được bước chân của bốn toạ, chỉ trừ y.”

Đôi mắt của hắn hơi hơi khép, khinh thường đảo mắt: “Các người thật sự không xứng cho bốn toạ động thủ”

Vung tay phải lên, hơn nửa đại điện ầm ầm sập xuống, Lăng Chiêu đứng trên đồng phế tích, giương mắt nhìn từng đệ tử Lăng môn đang ngã như phỗng trước mắt, mỉm cười: “Thay ta nói với Lăng Hoa, bốn toạ ở bắc thiên ma vực, tùy thời cung nghênh y đại giá”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy một luồng ma khí phóng lên cao, nháy mắt biến mất.

—

Luồng ma khí từ Lăng môn bay ra, ánh sáng loé lên, rơi xuống ngoài sơn động mà Lăng Chiêu từng ở mười ngày đêm. Lăng Chiêu đi vào trong động, bên trong vẫn bố trí như cũ, góc động chất đồng lương khô chưa ăn hết, lá khô phủ thành giường, cũng vẫn là tình trạng trước khi hắn đi.

Người nợ quả nhiên vẫn chưa trở về.

Trong mắt loé lên sự hung dữ, Lăng Chiêu lấy ra ‘như ý chung’ từ trong ngực áo, đặt trong lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve một lát, thật lâu sau, mới chậm rãi khôi phục lại vẻ bình thường, cười nhẹ, lẩm bẩm: “Y sẽ không lừa ta, sau này nhất định sẽ trở lại đây tìm ta”

Cắn nát ngón tay, để lại trên vách động mấy câu, rồi mới lưu luyến rời đi.

Hắn rời bắc thiên ma vực đã hơn mấy trăm năm, giờ phải lập tức chạy về, thu phục lại những vùng đất đã mất, xây lại ma cung. Về phần người nợ, sau khi trở về nếu thấy được lời nhắn của hắn, nhất định sẽ an lòng chờ hắn ở đó.

Hắn là kẻ đứng đầu trong tam đại ma tôn ở bắc thiên ma vực, nay trong thiên hạ, lại có ai có thể chặn được bước chân của hắn? Hắn muốn, thì có ai có thể ngăn cản?

Mà trong sinh mệnh lâu dài của hắn, chưa bao giờ sinh ra chấp ý đối với bất kì ai, bất kì việc gì. Nếu nói tên thuật sĩ Lăng môn mấy trăm năm trước là lần đầu tiên hắn nổi lên ý niệm chiếm hữu mãnh liệt đối với sinh hồn của một nhân loại. Vậy giờ, chỉ có người nọ mới có thể làm hắn bất chấp hết thảy giữ lại bên người.

Ma vật vốn không có lòng yêu ghét, chỉ có chấp niệm.

Mà chấp niệm của hắn, trong thiên hạ cũng chỉ có hai người. Một người là người duy nhất hắn quý trọng, là chỗ mềm mại còn sót lại trong đáy lòng hắn. Một người nữa, là người hắn hận thấu xương, Lăng Hoa

Bên ngoài bắc thiên ma vực, hai yêu thú phụ trách canh giữ cửa thành bỗng nhiên cảm nhận được có một luồng ma khí mãnh liệt tràn đến, không hẹn mà cùng đứng lên, đôi cánh trên lưng vù vù xé gió, mất lộ ra vẻ cảnh giác.

Theo một luồng ánh sáng loé lên, đã thấy kẻ đứng đầu tam đại ma tôn trong bắc thiên ma vực ngày xưa, chủ Vạn Hư cung, nhẹ nhàng xuyên thẳng vào làn khói độc, mỉm cười liếc xéo chúng: “Sao, mấy trăm năm không gặp, đã không nhận ra bốn toạ rồi?”

Hai yêu thú nháy mắt giấu đi sát khí, thấp đầu kêu hai tiếng, ngoan ngoãn nằm phủ phục dưới chân hắn

Lăng Chiêu giơ tay vỗ vỗ đầu của bọn chúng, quay đầu nhìn con đường vừa đến, rồi không chút do dự xoay người bước vào thành trì trong mê chướng màu đen.

Nơi này, là vùng đất cực lạc của tất cả ma vật.

Mà ma tướng ma tốt trong vạn hư cung, vô số ma cơ phụng dưỡng hắn lúc xưa, đã sớm nghe thấy tin tức, quỳ phục bên đường, cung nghênh huyền ma trở về bắc thiên ma vực.

Mặt Lăng Chiêu lộ ra một nụ cười điên đảo chúng sinh, yêu dã mà mị hoặc.

Hắn vốn là ma vật am hiểu mê hoặc tâm thần, mê hoặc vô số yêu ma, thu vào trong vạn hư cung của hắn. Năm đó lúc hắn vừa hoá thân ra từ giữa hư vô hỗn độn, chân trần tóc dài, cực yêu mà cực diễm, bề ngoài cười khê kinh động vô số tâm ma, ngay cả tiên gia cũng không thể chống cự được, bị hắn mê hoặc, dọa nhập phạm trần.

Dụ hoặc chúng sinh, với hắn mà nói, vốn là chuyện cực kì đơn giản, khác biệt chỉ tại hắn muốn, hay không muốn mà thôi

Hắn nhớ tới từng có người nói với hắn, nếu hắn có tên, thì nên là hai chữ ‘Tru Tâm’(Tru: giết) Đáng tiếc hắn sinh là huyền ma, chưa bao giờ nghĩ phải đặt tên cho mình.

Tru Tâm, tên rất hay.

Là tên thuật sĩ kia, sau khi phong ấn hắn trong Hàng ma trận, đã thì thào lẩm bẩm, tâm của ta vì người mà tru(chết) Lăng Chiêu hơi hơi nheo mắt, sau đó lộ ra một nụ cười sung sướng

Như vậy, kiếp này của ngươi, sợ không thể chạy khỏi lòng bàn tay của ta, chung quy phải bị ta ‘tru tâm’ mà chết

20. Chương 20

Sau khi Lăng Chiêu trở về bắc thiên ma vực, xây dựng lại Vạn hư cung, hắn vẫn lại là vạn ma chi tôn tươi cười yêu dã, khí thế thiên quân trước kia. Trong mấy trăm năm rồi đi, hai tên ma tôn khác của bắc thiên ma vực, Thủy ma của Kính Tượng Thành và Viêm ma của Viêm Thiên Điện, cũng nhân cơ hội hắn không

ở mà dẫn thủ hạ ma tướng ma tốt đến đánh lén vài lần, Vạn Hư cung bị xâm phạm mấy lần, một bộ phận ma vật vốn thần phục hẳn đã phản bội quy thuận hai tên ma tôn khác. Các ma vật còn lại chỉ dám ngủ đông trong Vạn Hư cung, khổ sở chờ hẳn trở về. Đoạn thời gian hẳn không ở, Vạn Hư cung đã trở thành hữu danh vô thực.

Nhưng cuối cùng hẳn cũng đã trở về.

Chỉ cần hơi giật giật ngón tay, sẽ sớm có ma cơ hầu hạ một bên dâng lên rượu ngon, cười duyên đưa tận miệng hẳn. Có mấy ma cơ diễm lệ xinh đẹp khác nhẹ nhàng phát tay áo, eo thon lắc lư theo điệu thiên ma khúc trên điện, chỉ để lấy lòng hẳn. Đôi mắt của Lăng Chiêu hững hờ quét qua, trên môi là một nụ cười như có như không. (không lo đi kiếm mà ở chơi với gái không) Không biết vì sao, lại cảm thấy thiếu thiếu hứng thú.

Đây vốn là cuộc sống xa hoa dâm dật mà hẳn từng trải qua, chưa từng cảm thấy có gì không ổn, chưa từng cảm thấy có gì không đủ. Nhưng nay, cho dù mọi thứ chưa hề mấy may thay đổi, thì hẳn cũng không còn bình thần hưởng thụ giống như trước, mà lại cảm thấy trong lòng trống rỗng

Ngay cả Vạn Hư cung nguy nga tráng lệ, kì trân dị bảo vô số này, cũng không bằng sự ấm áp trong sơn động đơn sơ.

Ngay cả mỹ sắc như vân, người người xinh đẹp tranh nhau hiến mình trước mắt, cũng không khiến hẳn động tâm bằng đôi tay nhẹ nhàng nâng đỡ kia.

Một ma cơ đang dựa trên chân hẳn, thấy sắc mặt của hẳn lãnh đạm, thì khẽ cười nhẹ, yếu điệu nói: “Ma tôn đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ chán ghét chúng ta phục vụ không đủ tận hứng?”

Lăng Chiêu lười biếng nghiêng người trên nhuyễn tháp, một lúc sau, chậm rãi nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, chẳng qua bốn tọa mới nhớ ra, còn có một vật để tại nhân gian, nên đi lấy về thôi”

Ma cơ kia ngạc nhiên nhú mày: “Là vật gì vậy? Hà tất ma tôn phải tự mình đi lấy, tiện thiếp nguyện đi thay ma tôn”

Lăng Chiêu hơi hơi lắc đầu: “Vật ấy, không phải ta thì không thể lấy được” Phát tay ra hiệu ngừng ca múa, rồi chậm rãi đứng dậy: “Bốn tọa có việc phải đi mấy ngày, mọi chuyện trong cung vẫn giữ nguyên, các người an tâm chờ ta trở về”

Một ma cơ khác nín lấy tay hẳn, nũng nịu nói: “Ma tôn đi hơn mấy trăm năm, mới trở về, sao lại đi nữa? Tiện thiếp không cho, ma tôn, vật gì hiếm có cũng không cần ngài phải tự mình đi lấy về...”

Lăng Chiêu cười nhẹ, hất đi đôi tay ngọc kia, ngược lại nắm cầm của nàng, nâng mặt của nàng lên, nói khẽ: “Người thế này là tính không nghe lời?”

Giọng nói mặc dù mềm mỏng, nhưng cổ tình lại khiến cho ma cơ kia rùng mình một cái.

“Xích tiêu cũng bởi vì không nghe lời, nên mới không trở về Vạn Hư cung – người, không muốn làm Xích Tiêu thứ hai chứ?”

Tên ma cơ kia sợ tới mức vội vàng quỳ xuống, run rẩy trả lời: “Tiện thiếp không dám, ma tôn bớt giận!”

Lăng Chiêu rút tay lại, khoanh ở phía sau, nhẹ nhàng cười: “Nghe lời thì tốt, bốn tọa chẳng qua đi mấy ngày sẽ về, đến lúc đó...” Khóe môi của hẳn hơi hơi cong lên, ánh mắt dừng ở nơi xa xôi, “Các người sẽ biết thứ bốn tọa muốn mang về là vật ra sao”

Hết thấy kỳ trân dị bảo trong thiên hạ gộp lại cũng chẳng bằng một sợi tóc của người nọ

Vật quý giá nhất trong lòng của bốn tọa.

Sau khi đi khỏi bắc thiên ma vực, Lăng Chiêu lập tức đi thực sơn. Hẳn nghĩ người nọ hẳn đã trở về rồi chứ? Nếu nhìn thấy tin nhắn trên vách động, nhất định sẽ ở lại trong sơn động chờ hẳn. Chỉ là đến lúc đó... bị y nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của mình, chắc sẽ phải phí không ít lời lẽ đồ y ngoan ngoãn nghe lời về Vạn Hư

cung với hắn. Nếu y không chịu nghe, không muốn đi với mình... Con người của Lăng Chiêu hơi hơi co lại, hừ, vậy đành phải bắt y đi.

Ngay cả tiên gia cũng có thể bị hắn mê hoặc, không chống cự được mà sa đoạ hạ giới. Người nọ vốn đã sinh tình với hắn, thì sao có thể chống cự được sự dụ dỗ của hắn?

Chỉ cần mang về trong cung, một thời gian sau, còn sợ trái tim của người nọ không dính lấy hắn sao?

Lăng Chiêu quyết định xong, thì dừng ở trước sơn động lúc trước. Thấy kết giới ở cửa động vẫn duy trì hình dạng bị đánh vỡ ngày đó, không khỏi nhướn mày, sau khi bước vào trong động, quả nhiên không thấy bóng dáng của người nọ.

Chẳng lẽ đúng là vẫn chưa từng trở lại?

Trong lòng Lăng Chiêu phát lạnh, chẳng lẽ người nọ từ lúc rời đi... thật sự đã lừa hắn, tính cứ như vậy bỏ đi, không bao giờ trở lại?

Trong mắt bốc lên lửa giận, Lăng Chiêu giận dữ, suýt nữa hury đi sơn động này. Đột nhiên có một luồng tiên khí nghiêm nghị mà mãnh liệt bắn thẳng đến, Lăng Chiêu cả kinh, tíc tắc tránh đi, thân hình nhoáng lên một cái, đã ra khỏi sơn động.

Đối diện, lại là một gương mặt lạnh lùng.

Lăng Chiêu kinh ngạc một giây, ngược lại cả cười: “Sư huynh, sao lại là người?”

Đứng trước mặt hắn, chính là Lăng Hoa. Chỉ là không còn mặc trang phục của Lăng môn, tóc dài cài trong tinh quan, áo trắng tay áo rộng, một thanh phi kiếm đeo chéo sau lưng, nghiêm nhiên đã là tiên nhân.

Sau khi đánh giá Lăng Hoa một phen, Lăng Chiêu hơi nhú mày, cười nói: “Chúc mừng sư huynh, đúng là công đức viên mãn, phi thăng thành tiên rồi?”

Đôi mắt của Lăng Hoa như ngâm trong băng lạnh, nhìn thẳng hắn, mở miệng hỏi: “Người đến đây tìm cái gì?”

Lăng Chiêu mỉm cười: “Có liên quan gì với sư huynh?” Bỗng nhiên màu mắt trầm xuống, “Sao người biết ta đến đây để tìm đồ?”

Lăng Hoa lạnh lùng nói: “Nếu người tìm người trong sơn động, khuyên người không cần uống phí tâm cơ. Người nọ sẽ không trở về, cũng sẽ không gặp lại người”

Sắc mặt Lăng Chiêu đột nhiên biến sắc, thật lâu sau, cười âm lãnh: “Ta biết mà... người nọ mãi vẫn không chịu trở về... quả nhiên là chuyện tốt do sư huynh làm phải không? Có phải người đi gặp người nọ, rồi nói gì với y không?”

Trách không được người nọ đi thẳng không về, nhất định là gặp phải Lăng Hoa, mà Lăng Hoa lại nói gì đó với y chẳng? Có phải thêm mắm thêm muối, phóng đại chính mình có bao nhiêu tội ác, nói hắn thành cái ma vật tội ác tày trời, cho nên người nọ, mới không chịu trở về gặp hắn?

Càng nghĩ càng cảm thấy nhất định là như thế, nếu không sao Lăng Hoa lại canh ở cửa động đánh hắn? Nếu không sao lại khẳng định chắc chắn, người nọ tuyệt đối sẽ không gặp lại hắn?

Sắc mặt Lăng Hoa không đổi, từ từ giơ tay, rút ra trường kiếm sau lưng, lạnh lùng nói: “Bản thân người đã làm gì, còn phải để ta nói nhiều? Cho dù người nhập ma đạo, đã không phải là đệ tử Lăng môn ta. Nhưng dù gì cũng là sư huynh đệ đồng môn, cũng nên có chút tình cảm, nhưng người lại hạ sát thủ, ngay cả toàn thi cũng không lưu – Lăng Chiêu, nếu ta hôm nay không tự tay giết người, sao có thể nhìn mặt sư tôn, nhìn mặt bốn vị sư đệ đã uống mạng?”

Lăng Chiêu cười lớn, khàn khàn nói: “Sư huynh, người nghĩ ta vẫn là tiểu sư đệ mặc người xử trí lúc trước sao? Giết ta? Dựa vào cái gì? Bốn vị sư đệ đáng thương của người, còn không phải bởi vì người mới uống mạng – nếu lúc đó người ở đó, ta chỉ giết mình người là đủ, cần gì lấy bọn họ ra xả giận?”

Giờ khắc này hẳn cực kì hận Lăng Hoa, nên đơn giản nhận món nợ máu kia của Xích Tiêu, dù sao cũng không có gì khác biệt, mấy tên đệ tử Lăng môn kia có phải do hắn giết hay không, thì có quan hệ gì? Nếu lúc đó hắn thật sự giết họ, thì có gì không được?

Hắn không ngại Lăng Hoa hận hắn thêm một phần, càng hận hắn càng tốt, càng hận, thì thua dưới tay hắn sẽ càng không cam lòng, trong những năm tháng dài sau này, tự hối cũng được, tự trách cũng thế, Lăng Hoa tất yếu chịu đủ dày vò, mà hắn, tuyệt không ngại, đem tâm của Lăng Hoa lắng trì từng tắc từng tắc thành tro bụi

Người muốn giết ta, ta lại không muốn dễ dàng giết người như vậy đâu, sư huynh

Theo từng câu từng chữ của hắn, màu mắt của Lăng Hoa liên dần dần thâm trầm, cuối cùng rốt cuộc giận dữ, sát khí ngưng tụ trên mũi kiếm, mang theo ngàn vạn thế, đâm thẳng về phía hắn. Lăng Chiêu biết thực lực của y, vội vàng né đi, ma khí quanh thân phình to, một thanh trường đao yêu dị như máu lập tức hiện ra trong tay, chặn lại kiếm khí sắc bén đánh tới.

“Sư huynh, đây là lần đầu tiên người nhìn thấy thanh đao này phải không?” Lăng Chiêu tà cười, đôi mắt lóe sắc vàng dụ hoặc, làm nổi bật thanh trường kiếm đỏ rực như máu tươi này, đúng là lạnh lẽo quỷ quyết khác thường “Đao này theo bốn tọa nhiều năm, trước nay không thấy máu thì không về vỏ, mấy trăm năm qua chưa từng nếm mùi vị của máu tươi, chắc chắn là rất khát. Giờ đành phải dùng máu của sư huynh, để nó ăn no thôi”

Lời vừa dứt, trường đao màu đỏ dị mang theo ma khí mãnh liệt, quét ngang đến. Lăng Hoa không sợ, giờ kiếm đỡ, phút chốc khí tiên ma xung động với nhau, cát bụi bay mù mịt, trời đất hôn ám, cây cối hoa cỏ xung quanh đều gãy nát, nơi bị ma khí quét qua, tất biến thành một mảnh khô cằn.

Lăng Hoa hô hấp dừng lại, ma đao đã sắp quét sát qua cổ của y. Mà trường kiếm của y, lại không sai lệch cắm vào hõm vai của Lăng Chiêu

Một tia máu men theo cổ Lăng Hoa từ từ tràn ra. Lăng Chiêu cúi đầu, nhìn thấy bản thân bị đâm xuyên qua xương quai xanh, mũi kiếm màu đỏ thẫm rút ra, từng giọt từng giọt máu đỏ, rơi xuống đất.

Lăng Hoa không chút do dự, thân kiếm trầm xuống, liền muốn thuận thế thẳng tay đâm vào tim hắn. Hai mắt Lăng Chiêu thoáng chốc đỏ bừng, cười dài một tiếng, không lùi mà tiến tới, đón lấy thân kiếm đang đâm về phía trước, không để ý đến trường kiếm đã đâm vào thân thể của mình, xoay tay giữ lấy cổ áo của Lăng Hoa, ma đao trong tay nháy mắt đâm vào bụng của y.

Thoáng chốc sắc mặt của Lăng Hoa trắng bệch như tờ giấy, một tay của Lăng Chiêu nắm chặt trường kiếm của Lăng Hoa, khiến y không thể rút kiếm về, một tay khác lại dùng sức đâm ma đao vào, ma khí như mũi tên dọc theo thân đao nhập thẳng vào tiên thể, Lăng Hoa thét lớn một tiếng, tay cầm kiếm mềm nhũn, thân mình run rẩy dữ dội.

Máu tươi trào ra, càng làm cho ma đao yêu hồng thêm đỏ rực

“Sư huynh, người thật tàn nhẫn ...” Lăng Chiêu kẻ sát tai y, tiếng cười âm lãnh: “Vội vàng muốn lấy mạng của ta thế sao? Uống cho ta còn niệm tình cũ, không nỡ nặng tay”

Một bên cười, Lăng Chiêu một bên lại không chút lưu tình xoay tròn ma đao trong tay, miệng vết thương nháy mắt mở rộng, Lăng Hoa chống đỡ không được, suýt nữa quỵ rạp xuống đất. Lăng Chiêu duỗi tay ra, ôm thắt lưng của y, chậm rãi rút yêu đao ra, sau đó, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lưỡi đao

“Máu của tiên gia, quả nhiên càng ngon...” Lăng Chiêu mỉm cười, diễm sắc đại sinh, giờ tay nắm tóc của Lăng Hoa, bắt y ngẩng mặt: “Người cho là thành tiên rồi, thì có thể đối phó được ta? Kiếp trước người có thể phong ấn được ta, chẳng qua là vì ta muốn lấy sinh hồn của người, không nỡ xuống tay nặng, thế mới nhất thời đại ý, trúng bẫy của người. Người nghĩ rằng giờ ta còn có thể mềm lòng? Nói, người nợ giờ đang ở đâu? Nếu người nói, ta có thể niệm tình người tu tiên không dễ, tha cho người lần này!”

Lăng Hoa cười lạnh, khóe môi nhuốm máu: “Nếu ta nói, chẳng phải càng không có đường sống? Người nợ giờ đang ở đâu, cũng chỉ có ta biết, người giết ta rồi chậm rãi đi tìm y đi”

Màu mắt Lăng Chiêu biến đổi, một lúc sau, cười khê: “Ta còn tưởng sư huynh sẽ thà chết cũng không chịu thua, thì ra cũng là người biết thời biết thế đấy. Chắc hẳn là ta không dám giết người sao?” Giọng điệu nháy mắt lạnh lẽo: “Vậy ta sẽ mang người về bắc thiên ma vực, xem xem tiên thể của người có thể chống cự được bao lâu!”

Mắt thấy sắc mặt Lăng Hoa khê biến, Lăng Chiêu càng cười thêm sung sướng, ma đao nhập vào trong cơ thể, đang muốn ôm y đi, đột nhiên có một luồng sáng vàng đen bất ngờ đánh đến, Lăng Chiêu nhảy tránh, luồng ánh sáng kia liền cuốn lấy thân thể Lăng Hoa, nháy mắt biến mất

Lăng Chiêu giận dữ, muốn đuổi theo nhưng không kịp. Cười lạnh một tiếng, lẩm bẩm: “Thôi vậy, tạm thời tha cho người lần này. Bị ma khí của ta tổn thương, sợ là tiên thể của người khó lành, để người sống thêm mấy ngày, cũng không sao”

Giơ tay bịt lại hõm vai mình, sự hung tàn lộ lên trong mắt Lăng Chiêu, hẳn cũng bị thương không nhẹ, phải nhanh chóng về Vạn Hư cung dưỡng thương mới được.

Không ngờ Lăng Hoa thật sự tàn nhẫn như vậy, thể kiếm nọ nếu để y làm được, bị thương ở chỗ hiểm, bản thân tuy không đến mức toi mạng, nhưng cũng nhất định phải khổ sở, chỉ sợ tiếp đó Lăng Hoa sẽ thi triển hàng ma trận, chém giết hẳn trong trận.

Cũng tốt, Lăng Hoa thể mới không hổ là đối thủ duy nhất trong mắt hắn. Càng tàn nhẫn, càng cường hãn, mới càng có giá trị để chậm rãi tra tấn trong tương lai

Nụ cười bên môi Lăng Chiêu chậm rãi dần đi, sắc âm lãnh trong mắt lại dâng lên, một lúc lâu sau, đưa tay vào trong ngực, sờ đến như ý chung, trong tim có hơi ấm, rồi nhẹ giọng nói: “Ta biết chắc người đã bị Lăng Hoa mê hoặc, nên mới không chịu gặp ta. Không sao, còn nhiều thời gian, ta nhất định sẽ tìm được người”

Cười lạnh một tiếng, hoá quang mà đi.

21. Chương 21

Luồng ánh sáng vàng đen nọ cuốn lấy cơ thể Lăng Hoa, chỉ trong nháy mắt, người đã ở cách sơn động kia hơn mấy dặm. Thấy tên ma vật kia không có ý đuổi theo, luồng sáng dừng lại trong một động phủ, sau đó lập tức hóa thành hình người, váy dài màu vàng đen, tóc dài ngang lưng, mắt trong như nước mùa thu, không phải là Âm Sơn quân đầy sao

Lăng Hoa yếu ớt tựa lên vai nàng, miễn cưỡng mở mắt, hơi hơi thở dài: “Ta lại thiếu người một món nợ ân tình rồi, Âm Sơn quân”

Âm Sơn quân đỡ y ngồi xuống, quan sát vết thương đầm đìa máu trên bụng y, hai hàng lông mày nhíu chặt, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Nếu ta không trùng hợp đi qua đó, cái mệnh này của người có phải sẽ rơi vào tay ma vật kia không? Nếu ta không nhìn nhầm, đó là sư đệ của người? Sao vậy, sau khi người trị khỏi bệnh cho hắn, cuối cùng hắn vẫn nhập ma? Còn đối xử với người như thế?”

Lăng Hoa cười khổ, mở miệng nói: “Hắn hiện giờ đã không còn là sư đệ của ta nữa”

Âm Sơn quân lạnh lùng nói: “Nếu đã vong ân phụ nghĩa như thế, tất nhiên không xứng làm sư đệ của người”

Lăng Hoa lắc đầu: “Hắn không biết người cứu hắn lúc trước là ta... Ân oán giữa ta và hắn, chỉ hai ba câu khó có thể nói rõ. Huống chi lần này, vốn là ta muốn giết hắn trước, ai ngờ thất bại trong gang tấc, ngược lại suýt nữa mất mạng trong tay hắn”

Nếu kiếm của y đâm chệch xuống phía dưới ba phân, thì cục diện đã không như bây giờ. Chỉ là y không ngờ, sau khi Lăng Chiêu triệt để nhập ma, thực lực lại sâu xa khó lường như thế, y cố sức đánh một kiếm, nhưng không tổn thương đến chỗ hiểm của hắn, ngược lại còn bị Lăng Chiêu khống chế

Sư tôn nói không sai...sớm biết có hôm nay, thì lúc đầu không nên thả hổ về rừng, gây ra hậu họa vô cùng.

Âm Sơn quân thấy sắc mặt của y thê lương, nhớ lại lúc Lăng Hoa đến mượn huyết lân thảo, đối với tình ý rành rành của tiểu sư đệ, rõ ràng cũng đã động lòng, thậm chí ngay cả lòng tu tiên, cũng vút sang một bên. Nhưng mới không gặp có mấy ngày, sao lại biến thành cảnh tượng hiện tại, hai người giáp mặt bằng bình khí, đã thành thế người chết ta sống

Lăng Hoa đã tu thành tiên thể, mà tiểu sư đệ của y, lại triệt để thành ma vật.

Thầm thở dài, Âm Sơn quân xoay người đi: “Ân oán giữa người và hắc, ta cũng không muốn hỏi nhiều. Giờ thương thế của người không nhẹ, tiên thể bị hao tổn, ta nghĩ người nên an tâm ở lại đây, chờ vết thương lành rồi tính tiếp”

Lần này nàng có thể cứu được Lăng Hoa cũng là nhờ may mắn. Nếu không phải ma vật kia đã bị Lăng Hoa gây thương tích, chỉ sợ bằng thực lực của nàng, cũng khó bình an trở ra – sư đệ của Lăng Hoa rốt cuộc đến từ đâu? Thực lực khủng bố đó, ma khí đáng sợ đó, tuyệt đối ma vật bình thường không thể sánh bằng.

Công lực của Lăng Hoa đã là không tầm thường, lại đã thành tiên, nhưng không chống cự nổi một chiêu của hắc. Âm Sơn quân mơ hồ có một dự cảm không hay, ma vật kia, chắc không phải là một trong ba gã đại ma tôn ở bắc thiên ma vực trong truyền thuyết chứ?

Nếu quả thực như thế, Lăng Hoa đụng phải hắc, sợ tương lai còn phải gặp họa lớn.

Nhưng nàng cũng hiểu tính tình của Lăng Hoa, nếu đã đủ nhẫn tâm để quyết ý giết ai đó, nói vậy sư đệ của y quả thật đã làm ra chuyện không thể tha thứ. Nàng chưa bao giờ nhúng tay vào việc của Lăng Hoa, tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể đặt tại đáy lòng.

Thấy Lăng Hoa đã nhắm mắt, đang ngồi xếp bằng điều tức nội lực. Âm Sơn quân ngăn người nhìn y, thật lâu sau, mới yên lặng quay người đi. Giờ, những gì nàng có thể làm cho Lăng Hoa, nhiều lắm cũng chỉ là cố hết sức đi tìm một ít tiên thảo linh dược, giúp Lăng Hoa sớm ngày khỏe lại.

Nàng chỉ là một yêu loại, vốn không hiểu tình cảm của con người. Lăng Hoa với nàng, kiếp trước là ân nhân, kiếp này là bạn thân, mà tất cả sự quyến luyến của nàng, một chút tình ý khó nói rõ này, với Lăng Hoa là vô ích, với nàng cũng vô ích

Nàng luôn biết rõ, cho nên nàng chưa bao giờ tham lam.

“Yêu quái, thì là yêu quái. Tình là gì, dùng để làm chi?” Khóe môi lộ ra một nụ cười lạnh nhạt, Âm Sơn quân khẽ nhún người, nháy mắt đã rời khỏi động phủ, tiếng thờ dài trầm trầm tan đi trong gió, “tự hủy đạo hạnh mà thôi”

Âm Sơn quân nàng, tu luyện ngàn năm, có được một tri kỷ như Lăng Hoa, đã đủ.

—

Lăng Hoa vận công điều tức một lúc lâu, thoáng khôi phục được một chút mới từ từ mở mắt. Trong động chỉ còn lại mình y, chắc Âm Sơn quân đã tạm rời đi để tránh quấy rầy y?

Nghĩ đến lần này may mắn được Âm Sơn quân cứu, Lăng Hoa không khỏi trầm giọng cười khổ. Nợ ân tình mà y thiếu Âm Sơn quân, cứ món này đề lên món kia, thật không biết lúc nào mới có thể trả hết. Nhưng cũng may bên cạnh có một vị hảo hữu như vậy, mặc dù lời lẽ cay nghiệt, thường châm chọc y, nhưng người thật sự quan tâm đến y, cũng chỉ có nàng.

Nếu tương lai có lúc nàng cần đến y, bất kể nước sôi lửa bỏng, y cũng sẽ đem hết sức lực giúp nàng, coi như không phụ một đời tri kỷ

Tay Lăng Hoa từ từ di chuyển đến vùng bụng, một đao đó gần như đâm xuyên người y, miệng vết thương vẫn còn rỉ máu. Tính mạng đã được bảo đảm, nhưng không biết đến lúc nào, mới có thể khỏi hắc

Nhắm mắt lại, gương mặt tràn đầy cảm hận, đôi môi cười gian không ngừng nói ra những lời tàn nhẫn của Lăng Chiêu, lại hiện lên trong đầu.

Mà gương mặt đó, cũng từng mang theo thần sắc si mê, nhẹ nhàng cạo vào hõm vai y.

Đôi môi đỏ, cũng từng thổ lộ lời yêu thương đắm say, hôn sâu trên môi y.

Nếu y không rời khỏi sơn động, nếu y không để Lãng Chiêu một mình, có phải... mọi chuyện hiện giờ sẽ không xảy ra?

Lãng Hoa vĩnh viễn không quên, khi y ra khỏi pháp trận, tu thành tiên thể, lại nhìn thấy, đại diện Lãng môn bữa bộn, bị phá hủy hơn phân nửa. Sư tôn đã qua đời, mà sau núi Lãng môn, lại có thêm vài năm mồ mới

Đó là bốn vị sư đệ của y.

Nhị sư đệ đã được phong làm tân nhiệm trưởng môn Lãng môn, đối mặt với sự truy hỏi đầy phần nộ của y, chỉ tái mắt trả lời một câu: “Tiểu sư đệ... đã dọa nhập vào ma đạo”

Y lập tức hiểu được mọi chuyện

Điên cuồng chạy về sơn động, bên trong sớm đã không còn bóng người. Y chỉ thấy lời nhắn trên vách động, cũng là về lời hẹn mười ngày đã qua, nhưng y chưa trở về, hắc tì mãi không thấy. Cho nên tạm thời rời đi, muốn y ở lại đây chờ hắc tì về.

Chờ hắc tì... trở về

Lãng Hoa cười giận dữ, chờ hắc tì biến thành ma vật, rồi trở về tìm y?

Chờ hắc tì phá hủy nửa Lãng môn, giết bốn sư đệ của y, rồi trở về?

Tiểu sư đệ mà y phải cố gắng hết sức mới cứu được, tiểu sư đệ mà y lần đầu tiên động tình, tiểu sư đệ đồng ý sẽ không nhập ma, nói tương lai sẽ dẫn y rời khỏi thực sơn, từ nay về sau luôn ở bên nhau... Tại sao, lại biến thành ma vật?!

Thò tay vào ngực áo, một miếng bạch ngọc trong suốt nằm gọn trong tay y, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai chữ ‘Lãng Chiêu’, Lãng Hoa gần như bóp mảnh ngọc bội này thành bột phấn.

Người biết rõ chỉ cần bước chân vào ma đạo, thì sẽ không còn đường quay lại. Người biết rõ ta từng nói, nếu người nhập ma thì đừng đến gặp ta nữa... tại sao còn khăng khăng bước lên con đường không lối về này!

Nếu lúc đầu y có thể tàn nhẫn mà phong ấn Lãng Chiêu, thì đâu có gây họa cho Lãng môn như hiện giờ. Nếu y có thể sớm phá trận pháp mấy ngày, thì đâu có khiến bốn sư đệ bị giết vô cớ.

Y đã thề cả đời bảo vệ Lãng môn, nhưng Lãng môn lại nhuốm máu vì y.

Y biết, y và Lãng Chiêu, đã không còn con đường thứ hai có thể đi.

Y không lên thiên đình nhận phong thưởng, mà đợi ở gần sơn động, chờ Lãng Chiêu trở về. Lúc gặp lại, y nhìn thấy, đã không phải là tiểu sư đệ của y, mà là ma vật năm đó khê cười cướp đi tính mạng vô số sư huynh của y.

Gương mặt từng khiến y vô cùng cảm ghét và thống hận.

Gương mặt từng khiến y tâm loạn như ma, không tự chủ động tình.

Vì sao cố tình lại là cùng một người

Nụ cười điên cuồng, tư thái ngả ngớn, đôi mắt thiêu đốt hận thù, cùng với một kiếm không chút lưu tình.

Một Lãng Chiêu xa lạ

Cổ họng Lãng Hoa đột nhiên hơi ngọt, bất ngờ nôn ra một ngụm máu. Chân khí trong cơ thể rối loạn, vội vàng kiềm chế tâm tình, cố gắng thiền định.

Có bóng người chậm rãi đi vào, đứng trước mặt y, mỉm cười: “Sư huynh, giờ, người rốt cục hận ta, hay là yêu ta?”

Lãng Hoa nhắm nghiền hai mắt, đây là tâm ma của y.

Sư tôn từng nói, kiếp trước y thất bại trong gang tấc, thua ở cửa độ kiếp phi thăng cuối cùng. Lúc y ở trong pháp trận, sau khi đưa âm thần trong đỉnh hoàn toàn nhập vào cơ thể, y đã gặp, tâm ma kiếp trước của y.

Kiếp nạn cuối cùng của kiếp trước, y thua tại cửa tâm ma.

Tâm ma vật yêu dã mà diễm lệ này, nở một nụ cười nhẹ khuynh đảo chúng sinh, giơ tay nhẹ nhàng nâng cằm của y, thân thiết dán sát tai y: “Nếu ta lại cho ngươi một cơ hội, ngươi còn nở phong ấn ta không? Ta vốn yêu ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn ở cạnh ta, hưởng thụ cực lạc suốt đời?”

Chẳng qua động lòng trong giây lát, y kiếp trước, nháy mắt bị thiên lôi giáng xuống, hóa thành tro bụi

Mà y, trong pháp trận này, lại bị tâm ma này quấy nhiễu. Nhưng y không hề thấy động lòng, chỉ cười lạnh hất tay ma vật đi, hờ hững nói: “Nếu để ta gặp lại ngươi, ta sẽ toàn lực đuổi giết, không phải ngươi chết, thì chính là ta.”

Một tiếng âm vang, pháp trận vỡ tan, tâm ma mà y kiếp trước không phá được, cuối cùng bởi một câu của y mà tan thành mây khói

Nhưng mà, tâm ma của y kiếp này, lại có một hình dạng khác

Mơ mơ hồ hồ dường như lại trở về lúc trong sơn động, tiểu sư đệ rúc vào trong vòng tay y, dựa lên ngực y, cười khê, nói với y: “Sư huynh, ta thích ngươi, ngươi đừng tu tiên nữa, sau này vĩnh viễn ở bên cạnh ta, được không?”

Y suýt nữa trả lời, được

Khoảnh khắc thần trí đang mê loạn, chợt nghe một tiếng vang nhỏ, y đột nhiên mở mắt, trên trán toàn là mồ hôi lạnh

Đúng là tiếng miếng ngọc bội trong tay y rơi xuống đất

Lăng Hoa chậm rãi cúi người, nhặt miếng ngọc bội lên, nhìn kỹ một hồi, rồi lại nhét vào trong áo

Không phá được tâm ma, nên mới bị tâm ma quấy nhiễu. Y từng muốn đập miếng ngọc bội này, nhưng làm thế có ý nghĩ gì, đơn giản chỉ chứng minh y nhìn không ra mà thôi

Y đã đạt được đại đạo, tu thành tiên thể, vốn nên quên hết tất cả mọi chuyện trên thế gian, không yêu không ghét, không giận không sầu. Từ nay làm thần tiên tiêu dao của y, không còn bị hồng trần ràng buộc.

Nhưng y... vì sao vẫn nhìn không ra.

Sau mấy ngày điều dưỡng trong động phủ của Âm Sơn quân, Lăng Hoa cuối cùng cũng miễn cưỡng khôi phục được tiên thể, tự biết không thể tiếp tục ở lại nhân gian thêm nữa, liền chia tay Âm Sơn quân, chuẩn bị lên thiên đình

“Hôm nay từ biệt, không biết ngày nào mới có thể gặp lại” Âm Sơn quân mỉm cười, nâng chén rượu, nhẹ nhàng quơ quơ trước mặt y: “Một ly rượu nhạt, xin tiễn quân đi”

Lăng Hoa cười cười, nhận chén rượu, một ngụm uống cạn, rồi đặt chén rượu xuống: “Sau này gặp lại ở bồng lai, tạm biệt”

Hy vọng ngày gặp lại, là lúc Âm Sơn quân tu thành đại đạo, thành tiên như y

Âm Sơn quân cười, nhìn y đi khỏi động phủ, bóng người dần dần biết mất. Nâng bầu rượu, lại rót cho mình một chén rượu, khê cười một tiếng

Lăng Hoa chưa từng hỏi nàng, có muốn tu tiên hay không

Kì thật nàng chỉ muốn làm một xà yêu mà thôi, không bó buộc, tự do tự tại, quan sát mọi thứ thăng trầm. Cho dù sau này gặp lại, nàng vẫn sẽ ở tại nơi này, sẽ không rời đi

Vẫn sẽ là một con bạch mi phúc như trước, giống lúc ngươi cứu ta mấy trăm năm trước.

Lăng Hoa vào thiên đình, thiên đế phong thành Lăng Hoa tiên quân, bởi mới vào thiên đình, nên không có thực chức, thiên đế lệnh tạm về chỗ của Quảng sùng nguyên quân, chia sẻ việc sắp xếp văn thư.

Đây vốn là chức vụ thanh nhàn mà các tiên gia khác đều không muốn làm, Lăng Hoa lại không để tâm, ngày ngày sống cuộc đời nhàn rỗi của y

Mà trong nhân thể, đã sớm biến cả hóa nương dâu, năm tháng xoay vần, Lăng môn trải qua nhiều thế hệ, người mới xuất hiện lớp lớp, ngày càng mạnh mẽ. Tất cả mọi chuyện năm đó, sớm đã thành lịch sử, không còn họa ma vật quấy nhiễu.

Lăng Hoa đứng trên đám mây, hơi hơi cúi đầu, khẽ thở dài, rồi quay người đi.

Mọi chuyện trong trần thế, tựa hồ đều đã rời xa y.

Ngàn năm đã trôi qua, có phải y... cũng nên đều buông xuống? Không biết nơi bắc thiên ma vực xa xôi, ma tôn đang hưởng thụ cực lạc kia, có còn cố chấp với y như trước?

Đột nhiên một tiếng hạc kêu truyền vào trong tai, Lăng Hoa quay đầu, đã thấy một tiên quân, chân đạp hạc trắng, (hội bảo vệ động vật không thích điều này) lưng đeo phát trần, tiêu sái xuất trần, thấy y nhìn qua, thì hơi hơi gật đầu, rồi lướt qua vai y.

Lăng Hoa không khỏi hơi xuất thần, ngay cả một tiên quân bên cạnh nói chuyện với y, cũng không nghe thấy. Cho đến khi bị gọi liên tục vài tiếng, mới tỉnh táo lại, cười xấu hổ: “Chuyện gì?”

Tiên quân kia nhìn y đầy quái dị: “Người cứ ngẩn ngơ nhìn theo Lâm Hư chân quân, đang nghĩ cái gì vậy? Y chẳng qua chỉ là một tiên quân mới vào thiên đình không lâu, chắc không phải là người quen của người đấy chứ?”

Lăng Hoa cười cười, lắc đầu nói: “Không... chỉ là thất thần mà thôi – thì ra y chính là Lâm Hư chân quân”

Lúc Lăng Hoa sắp xếp văn thư của thiên đình, từng lật xem quyển của Lâm Hư chân quân, nắm rất rõ về trải nghiệm một kiếp làm người trước khi đắc đạo thăng tiên của vị tiên quân này

Phụng lệnh sư phụ xuống núi, vào cung trừ yêu, cứu được vua của một nước, nhưng lại bị vị hoàng đế thiếu niên này ép thành ‘cầm luyện’, suýt nữa bị đoạn nghiệt duyên này tra tấn mất mạng

Cầm luyện thịt cầm. § Do tích đời Tấn Nguyên Đế khan hiếm thức ăn, thịt heo là món quý, chỉ để vua ăn, cấm không ai khác được ăn. Vì thế nên sự vật gì đáng quý gọi là cầm luyện Lăng Hoa vô tình nổi lòng muốn thân cận với y, có lẽ bởi vì, Lâm Hư và y lúc trước, có điểm tương tự

Cũng từng bị tình chướng vậy hăm. Cũng gần như không thể rạch rời giữa yêu và hận.

“Người rất để ý Lâm Hư chân quân?” Tiên quân kia tò mò nhìn y.

Lăng Hoa mỉm cười: “Chỉ là cảm thấy... không chừng tính tình của ta và y hợp nhau, thích hợp làm bạn bè mà thôi”

22. Chương 22

Lâm Hư vừa vào thiên đình không lâu, đã nghênh đón vị khách đầu tiên đến Lâm Hư cung, Lăng Hoa tiên quân.

Ngày ấy, y mới ra khỏi phòng đan dược, vừa đạp bước ra cửa Lâm Hư cung điện, liền thấy có một vị tiên quân đang đứng dưới gốc tiên quế ngoài Lâm Hư cung, hẳn vốn đang hơi ngứa đầu, xuất thần nhìn hoa quế dày đặc trên cây, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, liền quay đầu lại, gật đầu cười với y “Lâm Hư chân quân, đã quấy rầy”

Lâm Hư nhận ra hần, y từng nhìn thấy vị tiên quân này đánh cờ ở chỗ Nam cực tiên ông, thế nên cũng coi như từng có duyên gặp mặt, liền lễ phép cười nói: “Thì ra là Lăng Hoa tiên quân dưới trướng Quảng sùng nguyên quân, kính đã lâu”

Lăng Hoa bật cười: “Kính đã lâu? Ta chẳng qua chỉ là một thần tiên thanh nhàn nhất trong thiên đình này, thế nào lại nói là kính đã lâu? ”

Lời này của hần nói không sai, Lăng Hoa vào thiên đình đã hơn ngàn năm, vốn không nên là môn hạ của Quảng sùng nguyên quân, không nên giữ nhân chức sắp xếp văn thư nữa. Nhưng hần trời sinh lưỡi biếng, hai lần ba lượt từ chối quan chức mà thiên đế muốn ban cho hần, chỉ muốn đeo cái nhân chức không cần quản sự này. Qua một thời gian, thiên đế cũng không miễn cưỡng thêm, kệ hần.

Lâm Hư chẳng qua chỉ nói mấy câu khách sáo, nghe Lăng Hoa trả lời thế, ngược lại thấy hơi xấu hổ, chỉ đành nói lảng đi: “Không biết Lăng Hoa tiên quân đến Lâm Hư cung của tiểu tiên là vì chuyện gì?”

Lăng Hoa giơ tay phủi vạt áo, đầu ngón tay dính hai mảnh cánh hoa quế, mỉm cười: “Chẳng qua đi ngang qua đây, thấy tiên quế ngoài điện của chân quân vừa hay nở hoa, không khỏi ghé xuống ngửi chân”

Gốc quế hoa này, tỏa hương ngát cả viện, giống như gốc quế hoa ở ngoài điện Lăng môn đêm năm đó, trong một đêm hoa rụng đầy đất, phủ đầy ánh trắng trắng nhợt, an an tĩnh tĩnh, máu chảy thành sông

Đều đã là chuyện cũ hơn ngàn năm, không biết tại sao, lại vẫn như rõ ràng trước mắt

Chỉ xuất thần trong một giây ngắn ngủi, rồi lại nghe Lâm Hư mở miệng nói: “Nếu vậy, không bằng tiểu tiên pha một ấm trà, mời Lăng Hoa tiên quân cùng thưởng thức dưới gốc quế hoa này thì thế nào?”

Lăng Hoa kiềm chế cảm xúc, xoay người cười nói: “Đa tạ ý tốt của chân quân, từ chối thì bất kính, ta xin làm phiền vậy”

Từ đó về sau, Lăng Hoa thành khách quen của Lâm Hư cung. Hần thích sự u tĩnh của nơi này, cũng thích tính tình lãnh đạm tiêu sái của Lâm Hư, sau khi thành hảo hữu với Lâm Hư, không có chuyện gì cũng muốn đến đây ngồi. Hai người uống trà nói chuyện phiếm, ngày tháng trôi qua cũng nhàn nhã. Ngẫu nhiên đến chơi lại gặp lúc Lâm Hư không ở, đồng tử bạch hạc trong cung cũng không cản, mặc hần tự do ra vào. Chính là từ khi Lâm Hư nhặt được một con yêu giao tại nhân gian, dần dần ít khi trở về Lâm Hư cung, mà Lăng Hoa cũng phát giác, Lâm Hư ngày một coi trọng con yêu giao kia, thậm chí không tiếc tất cả, muốn giúp yêu giao hóa rồng.

Lăng Hoa khuyên can không được, chỉ có thể âm thầm lo lắng – hần đã gặp yêu giao kia, một bộ chiếm hữu rất lớn với Lâm Hư, rõ ràng là tình ý sờ sờ, chẳng lẽ Lâm Hư chưa từng phát hiện? Không phải hần suy nghĩ nhiều, mà là Lâm Hư thật sự quá khác thường, vì con yêu giao kia, thế nhưng ở lại Tê Long Sơn, không phải ngày một ngày hai, mà là mấy trăm năm. Tiên gia vốn vô tình, đến đi tự tại, có chấp niệm liền sẽ có ma chướng, lâu ngày tự nhiên sinh tình, chẳng lẽ Lâm Hư chân quân chưa từng nghĩ thế là không ổn?

Nhưng lâm Hư như là bị mê hoặc, mặc hần khuyên bảo thế nào, vẫn cố chấp muốn chặn thiên kiếp thay yêu giao. Lăng Hoa thật hận không thể xốc cổ áo của y mắng cho tỉnh, cho dù người là thần tiên, thân thể thái âm kim tiên, chặn kiếp ‘lôi trảm thiên tru’ thay cho yêu giao kia, thì người có thể được gì? Sau khi yêu giao hóa rồng sẽ vào hoán long trì, xóa sạch trước kia, cái gì cũng không nhớ được. Đạo hạnh của người hủy hết cũng thế, chịu phạt vì nó cũng thế, với nó mà nói chẳng qua cũng chỉ là một người xa lạ chưa từng gặp mặt, ngày ấy giờ ấy, người thật sự sẽ không đau lòng, sẽ không hối hận? Sao lại có người ngốc – không, thần tiên ngốc, khăng khăng một mực như vậy chứ?

Nhưng hần nhìn thần sắc trên mặt Lâm Hư, liền biết mình có nói gì cũng chỉ là vô ích. Về mặt thần nhiên mà bình tĩnh đó, rõ ràng là đã đoán trước được toàn bộ hậu quả, nhưng vẫn không có nửa phần do dự

Đến cuối cùng, Lăng Hoa cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Người tương lai... chặn thiên kiếp cho nó, chắc chắn không thể gạt được thiên đế, tốt xấu cũng nên nhận sai, nhận phạt, ta chờ người trở về tìm ta uống rượu”

Mấy trăm năm sau, hần trở mắt nhìn Lâm Hư bởi vì chặn kiếp cho yêu giao, sửa đổi thiên mệnh, vi phạm luật trời, bị tước tiên tịch, rút tiên cốt, đánh về tán tiên, đuổi xuống nhân gian. Mà yêu giao kia hóa rồng,

sau được phong làm Ích Thủy Long Quân, quên đi tất cả chuyện cũ trước kia, bình yên làm chủ thủy phủ của hần ta, cưới phi sinh con, không còn nhớ đến Lâm Hư

Việc đã đến nước này, mặc dù Lăng Hoa biết rõ Long quân đã quên hết tất cả, nhưng chỉ cần nghĩ đến Lâm Hư vì hần ta mới rơi vào bước đường kia, mà hần ta lại vẫn có thể tự tại như vậy, liền không thể tỏ ra hòa nhã với hần. Chỉ mong Ích Thủy long quân đó và Lâm Hư, từ nay về sau không còn khúc mắc, không còn ràng buộc

Hần biết Lâm Hư đã mất tiên tịch, thọ mệnh nhiều nhất chỉ kéo dài mấy trăm năm. Đến lúc kiếp ‘thiên nhân ngũ suy’ tới, có nghĩa linh hồn bị hủy diệt, biến mất trong trời đất. Mà trong mấy trăm năm Lâm Hư bị đuổi xuống trần gian, không thời khắc nào mà hần không tìm biện pháp có thể cứu được Lâm Hư

Thiên nhân ngũ suy: Thiên: chỉ thiên thần. Trong Phật giáo, địa vị của Thiên thần không phải là chí cao vô thượng mà chẳng qua chỉ hưởng thọ nhiều hơn loài người. Phật giáo cho rằng tất cả đều là vô thường. Thiên thần sau khi thọ mệnh chấm dứt cũng phải chết. Khi sắp chết thiên thần có năm triệu chứng: áo quần bẩn thỉu, đầu khô héo, thân thể hôi hám, nách chảy mồ hôi, ngồi không yên (hoặc “Ngọc nữ ly tán”). Cái gọi là “thiên nhân ngũ suy” này là nỗi đau khổ lớn nhất của thiên thần. Để Thích là lãnh tụ của các thiên thần. (Sói) Cho đến một ngày hần vô tình nghe nói, Huyền ma ở Bắc Thiên ma vực, có một món bảo vật gọi là tụ hồn châu, có thể tụ hồn phách, khởi tử hồi sinh, thế này rốt cục mới nhìn thấy một tia hy vọng

Huyền ma của bắc thiên ma vực, chủ của vạn hư cung, Lăng Chiêu

Tiểu sư đệ năm đó của hần, vạn ma chi tôn hiện giờ, đã hơn mấy ngàn năm, chưa từng gặp.

Lăng Hoa cười khổ, cố ý vô tình, thò tay vào trong áo chạm vào một vật ấm áp, là miếng ngọc bội có khắc hai chữ ‘Lăng Chiêu’ — thời gian ba ngàn năm, chỉ trong một cái búng tay, đã lặng lẽ đi qua

Hần cứ tưởng, trọn đời trọn kiếp không bao giờ có ngày gặp lại Lăng Chiêu

Mấy ngàn năm qua, ngoài mặt hần tỏ ra vân đạm phong khinh làm thần tiên tiêu sái của hần, như thể đã buông xuôi tất cả. Nhưng mỗi khi đêm khuya mộng về, thì lại gặp tâm ma nọ.

Tiên gia vốn nên lục căn thanh tịnh, không giận không sầu, tất nhiên sẽ không mộng. lòng còn vướng bận nên sinh mộng, tâm ma nọ đúng là chưa từng buông tha hần. Năm đó, chỉ bởi một ý niệm riêng tư của hần, thả hổ về núi, đã hại chết bốn vị sư đệ đồng môn. Họa của Lăng môn vì hần mà sinh, hần không cách nào quên, cũng không thể quên

Hần vẫn vượt qua mấy ngàn năm đông dài này trong sự tự trách và hối hận.

Nếu gặp Lăng Chiêu, sợ là tâm ma này sẽ lại trở dậy. Chấp nhất với chuyện cũ trước kia, không phá được chấp niệm yêu ghét, vốn là tối kỵ của tiên gia. Hần cố gắng áp chế tâm ma hơn mấy ngàn năm, một khi mất khống chế, lòng yêu hận lại nổi lên, sợ là một thân tu vi sẽ bị hủy hoại trong chốc lát

Hần từng giận dữ hỏi Lâm Hư tại sao phải dây dưa không rõ với Dung Sâm, tại sao không bỏ được hai chữ tình ái, lún sâu vào tình chướng, thậm chí không tiếc tự hủy tu hành, rơi vào kết cục vạn kiếp bất phục. Nhưng mấy ngàn năm qua, bản thân hần có từng chân chính từ bỏ tất cả, thờ ơ với chuyện đã qua?

Chẳng qua là lừa mình dối người mà thôi

Lăng Hoa đột nhiên xoay người, phất ông tay áo rời khỏi thiên đình, nhắm thẳng phương hướng bắc thiên ma vực mà đi

Thời gian của Lâm Hư đã không còn nhiều, phương pháp duy nhất có thể cứu được y cũng chỉ có vào bắc thiên ma vực, tìm Lăng Chiêu mượn tụ hồn châu. Hần không đi gặp Lăng Chiêu, chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Lâm Hư thật sự hồn phi phách tán?

Mà tâm ma mấy ngàn năm của hần, có phá được hay không, cũng chỉ tại lần này mới có thể biết kết quả

Trong bắc thiên ma vực, nam tử nửa nằm trên nhuyễn tháp, dung nhan yêu dã, tóc dài đen bóng như mực, con ngươi màu vàng đậm, đôi mắt vốn đang lười biếng híp lại, bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, khóe môi chậm rãi nở một nụ cười.

Có ma tốt chạy vào trong điện, bẩm báo: “Ma tôn, có khí của tiên gia vào ma vực, giờ đang hướng tới Vạn Hư cung”

Mấy ma cơ dựa bên chân hắc rồ rồ đều biến sắc, nụ cười trên mặt Lăng Chiêu càng sâu, không chút để tâm mở miệng nói: “Hoảng cái gì? Còn không mở rộng cửa thành, nghênh đón sư huynh của ta tới chơi”

Cực khổ chờ mấy ngàn năm, người cuối cùng cũng đến tìm ta a, sư huynh

Cư nhiên dám một mình xông vào bắc thiên ma vực, xem ra tu vi của sư huynh, càng trở nên cao thâm rồi. Chỉ là tránh mà không gặp mấy ngàn năm, giờ đột nhiên chịu đến tìm ta – sư huynh, lần này đến, chẳng lẽ đã quyết tâm tự tay giết ta?

Theo luồng tiên khí đó dần dần tới gần, nụ cười trên môi Lăng Chiêu càng thêm sâu sắc, dường như tận trong cốt tủy cũng đang khao khát, hưng phấn đến mức ngón tay cũng phát run

Sau đó hắc rồ cực nhìn thấy bóng dáng đó xuất hiện ở bên ngoài đại điện

Tiên quân mặc một bộ đồ màu xanh lá cây, ống tay áo dài rộng, khí khái trác tuyệt, thần sắc tự nhiên bước chân vào trong điện. Lăng Chiêu nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, thần sắc ái muội, mắt nhìn chằm chằm Lăng Hoa: “Sư huynh, mấy ngàn năm không gặp, sao hôm nay lại chịu hạ mình đến vạn hư cung của ta?”

Lăng Hoa cũng mỉm cười: “Sư đệ, đã lâu không gặp”

23. Chương 23

Một tiếng ‘sư đệ’, làm thần sắc của Lăng Chiêu lập tức thay đổi, một lát sau, mới khôi phục vẻ thường, nhượng mầy nói: “Lại chịu gọi ta một tiếng sư đệ cơ đấy... Lẽ nào sư huynh đến để ôn chuyện?” Thần sắc của Lăng Hoa bình tĩnh: “Nếu không có chuyện sao dám tùy tiện quấy rầy sư đệ, tất nhiên là có chuyện muốn nhờ rồi”

Lăng Chiêu đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó nheo mắt lại, chậm rãi nở một nụ cười: “Lời của sư huynh thật khiến ta ‘thụ sủng nhược kinh’ (được sủng ái mà lo sợ). Không biết trong vạn hư cung của ta có vật gì có thể lọt được vào mắt của sư huynh vậy?” Lăng Hoa nhấn từng chữ: “Nghe nói sư đệ có một bảo vật, tên là tụ hồn châu. Không biết sư đệ có nỡ dứt bỏ món đồ yêu thích mà cho ta mượn tạm không? Ngày khác ta ắt sẽ hoàn trả”

Đôi mắt của Lăng Chiêu đột nhiên hơi sưng lại, một lúc lâu sau, mới khẽ cười nói: “Sư huynh a, người vừa mở miệng liền đòi mượn bảo vật trấn cung của ta – nhưng mà sư huynh, người dựa vào cái gì mà cho rằng ta sẽ cho người mượn?”

Có nằm mơ cũng không ngờ, Lăng Hoa lại có lúc phải cầu xin hắc rồ, càng không ngờ, Lăng Hoa có thể đến tìm hắc rồ một cách trấn định như thế. Xem ra không hổ làm thần tiên ba ngàn năm, tu vi của Lăng Hoa quả nhiên càng thêm tinh thâm rồi

Ở trong địa bàn của hắc rồ mà còn có thể hành xử thong dong như thế, sư huynh a, có phải người cho rằng, qua ba ngàn năm, ta đã không còn hận người nữa, thật sự có thể đối đãi người như sư huynh đệ?

Rốt cục người lấy đầu ra tự tin, như thể đã nuốt trọn được ta?

Trong đầu của Lăng Chiêu, khoảnh khắc đã xoay vòng vô số suy nghĩ. Mấy ngàn năm qua, hắc rồ không lúc nào là không nghĩ tới, nếu gặp được Lăng Hoa, hắc rồ phải hành xử thế nào. Giết y, tất nhiên là không. Nếu giết Lăng Hoa, trong thiên hạ sẽ không có người thứ hai có thể tìm ra vị trí chính xác của người nọ. Không giết y, lại không biết phải xử trí y thế nào, làm sao mới có thể cạy được miệng của sư huynh, bắt y nói ra người nọ hiện đang ở phương nào?

Biện pháp duy nhất mà hắc rồ có thể nghĩ ra, đó là giam Lăng Hoa trong Vạn hư cung, từ từ tra tấn cho đến khi y chịu mở miệng mới thôi

Chính là nay, từ biệt đã hơn ba ngàn năm, tu vi của Lăng Hoa rốt cục đã đến cảnh giới nào, thực lực rốt cục có bao nhiêu thâm sâu khó lường, hẳn lại không thể tùy tiện kết luận. Mắt thấy y xông thẳng vào ma vực bắc thiên mà không chút tổn thương, Lăng Chiêu cũng âm thầm kinh hãi, không biết hẳn có thể nắm chắc được mấy phần có thể bắt được Lăng Hoa

Đối diện với chất vấn của hẳn, Lăng Hoa vẫn thần sắc như thường, nụ cười không đổi: “Sư đệ, nếu ta đã đến nhờ vả, tất nhiên biết sư đệ sẽ không chịu cho mượn tỳ hồn châu miễn phí. Bất kể sư đệ có điều kiện gì, xin cứ mở miệng, ta nhất định làm được”

Đôi mắt Lăng Chiêu lóe sáng, hẳn chậm rãi đứng dậy, rời khỏi nhuyễn tháp, rồi đi đến gần Lăng Hoa: “Nếu ta, chỉ muốn hỏi sư huynh một vấn đề thì sao?”

Lăng Hoa thông dong nói: “Chỉ cần sư đệ chịu cho mượn tỳ hồn châu, bất kể là vấn đề gì, ta nhất định nói hết không giữ lại”

Mắt Lăng Chiêu lóe lên một tia mừng rỡ, trong lòng bàn tay xuất hiện một viên ngọc lấp lánh rực rỡ, rồi chậm rãi mở miệng nói: “Tỳ hồn châu đang ở đây. Sư huynh, ta chỉ hỏi người, người nằm đó trong sơn động, rốt cục đang ở đâu, người biết không?”

Lăng Hoa mỉm cười: “Biết”

Thân thể Lăng Chiêu bỗng nhiên run bật, cực lực đè nén tâm trạng kích động, vội vàng truy hỏi: “Y giờ đang ở đâu?”

Lăng Hoa hơi thở dài: “Sư đệ, đây là vấn đề thứ hai rồi”

Một chút vui mừng dưới đáy mắt của Lăng Chiêu lập tức đông cứng, một lúc sau, dùng giọng nói như phun ra từ kẽ răng, từ từ mở miệng: “Sư huynh, đây chính là thành ý của người?”

Toàn thân đột nhiên tản ra ma khí mãnh liệt, như đợt sóng lớn ập thẳng xuống đầu Lăng Hoa. Thần sắc của Lăng Hoa hơi biến, một luồng tiên khí nghiêm nghị mà mạnh mẽ nháy mắt cũng tràn ra từ trong cơ thể y, tạo thành thế đối đầu với ma khí của Lăng Chiêu

Nhất thời, ma tốt, ma cơ trong vạn hư cung, đều la hét trốn chạy không kịp, nhưng phạm là bị tiên khí quét qua, ngay cả đường chống cự cũng không có, không chết tức bị thương.

“Nếu sư đệ muốn đánh nhau, ta ắt xin hầu.” Hai tay của Lăng Hoa khẽ nâng, làm thành thế kết ấn, màu mắt thâm trầm như nước. “Cho dù phải cướp, hôm nay ta cũng nhất định phải mang tỳ hồn châu đi”

Lăng Hoa cười lớn: “Giọng điệu của sư huynh thật kiêu ngạo! Đây là vạn hư cung, người có bao nhiêu bản lĩnh mà đòi đoạt được tỳ hồn châu từ tay ta?”

Tiên kiếm trên lưng Lăng Hoa rung lên, rồi đột nhiên hóa thành một con phượng hoàng lửa, cuốn theo ngọn lửa, bay liệng quanh người Lăng Hoa. Từng đường phù văn màu đỏ như vật sống chạy khắp cánh của phượng hoàng lửa, đúng là dấu hiệu khởi động hàng ma trận

Thần sắc của Lăng Chiêu lập tức thay đổi: “Người muốn dùng hàng ma trận với ta? Thật sự cho rằng chỉ dựa vào người mà có thể làm khó được ta?”

Thần sắc Lăng Hoa như thường: “Sư đệ có thể thử xem, xem ta có thể làm khó được người hay không?”

Ba ngàn năm không gặp, Lăng Chiêu đã vượt xa Lăng Chiêu lúc đầu, mà Lăng Hoa cũng vượt xa Lăng Hoa năm nào. Uy lực của hàng ma trận này, Lăng Chiêu đã từng lĩnh giáo, một khi mở ra, chính là đánh bạc toàn bộ tu vi của người lập trận, cho dù có thương địch một ngàn, tự tổn thương tám trăm, cũng phải giam đối phương trong trận. Nay Lăng Hoa cho tiên kiếm hóa thành phượng hoàng lửa, đặt làm tâm trận, hiển nhiên đã bắt kịp đại giới, cho dù mất ba ngàn năm đạo hạnh cũng không tiếc

Sắc mặt Lăng Chiêu xanh trắng không chừng, thật lâu sau, chậm rãi lộ ra một nụ cười: “Ta thật sự tò mò, rốt cuộc là ai đáng cho sư huynh không tiếc hết thấy để lấy được tỳ hồn châu?”

Lăng Hoa nhẹ nhàng nói: “Để cứu hảo hữu, ta cũng không thể không làm thế này”

Trong mắt Lăng Chiêu lóe lên một chút tàn nhẫn, rồi bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, thỉnh thoảng dừng tay: “Sư huynh, ngươi và ta không gặp đã mấy ngàn năm, cần gì phải làm quá lên thế này. Hãy thu hồi lại tiên kiếm đi, tụ hồn châu này cũng không phải không thể cho mượn”

Lăng Hoa vốn cũng không muốn trở mặt với Lăng Chiêu, thật sự đến mức người chết ta sống. Nghe vậy trong lòng cũng nhẹ nhõm, vung tay lên, phượng hoàng lửa lại hóa thành thân kiếm, trở vào vỏ. Mỉm cười, mở miệng nói: “Nếu sư đệ thật sự chịu cho mượn, ngày khác nhất định sẽ hậu tạ”

“Hậu tạ?” Khóe môi của Lăng Chiêu cong lên một nụ cười yếu ớt, “Ta đâu dám đòi sư huynh hậu tạ. Chỉ là sư huynh mượn đi viên tụ hồn châu này, rồi tính khi nào sẽ trả lại đây?”

Lăng Hoa trầm mặc một lát, nói: “Ít là trăm năm, nhiều thì ngàn năm, chờ ta cứu được hảo hữu, nhất định sẽ trả lại cho sư đệ”

“Ngàn năm a...” Lăng Chiêu cười khê một tiếng. “Không phải là ta không tin sư huynh, nhưng, nếu không để lại tín vật, ta thật sự không dám cho mượn. Dù sao sư huynh ngươi —” Hắn chậm rãi tới gần, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Lăng Hoa lên, rồi thỉnh thoảng bóp mạnh: “Lừa ta quá nhiều lần!”

Hồ hấp của Lăng Hoa thoáng ngừng lại, trong mắt lóe lên một chút đau đớn, lướt qua trong giây lát, rồi trấn định cười nói: “Vậy sư đệ muốn lấy tín vật nào của ta để đổi lấy tụ hồn châu?”

Lăng Chiêu buông lỏng ngón tay, rút tay về phía sau lưng, rồi chậm rãi mở miệng nói: “Ta thường nghe nói tiên gia có tam hoa, như người có tam hồn. Sư huynh giờ đã là thể thái ất kim tiên, ngũ hành quy ngũ lão, tam hóa hóa tam thanh, nói vậy là đã đạt cảnh giới. Ta không cần gì khác, chỉ cần ngươi để lại kim hoa, vậy thì tụ hồn châu này, xin chấp tay dâng cho sư huynh”

Thân mình Lăng Hoa khựng lại, Lăng Chiêu quay người, quan sát sắc mặt của y, cười đến sung sướng: “Sao, sư huynh không nhớ à?”

Tam hoa của tiên gia, nhân luyện ‘tinh’ hóa ‘khí’ mà sinh diên hoa (hoa chì), luyện ‘khí’ hóa ‘thần’ mà sinh ngân hoa (hoa bạc), luyện ‘thần’ về ‘hư’ (không) mà sinh kim hoa (hoa vàng), gọi là tam hoa tụ đỉnh, tựa như tam hồn của người, có thể nào dễ dàng lấy ra. Kim hoa rời khỏi cơ thể, thì như tam hồn thiếu một, thời gian dài, hai hoa còn lại ắt sẽ bị hủy theo, yêu cầu này của Lăng Chiêu, rõ ràng là muốn nắm điểm yếu của y trong tay.

Nếu y không trả tụ hồn châu, không cần chờ đến ngàn năm, tiên thể chắc chắn tan hết, tam hoa đều hủy, thần hồn cũng tan.

Thật lâu sau, Lăng Hoa khẽ cười khổ: “Sư đệ, ngươi quả nhiên... không để lại cho ta một con đường lui a”

Giấu đi nụ cười, nhắm mắt, đúng là đẩy kim hoa ra khỏi cơ thể, để trong lòng bàn tay, rồi lạnh nhạt nói với Lăng Chiêu: “Như thế này sư đệ sẽ không nghi ngờ nữa chứ?”

Lăng Chiêu cũng biến sắc, không ngờ Lăng Hoa thật sự lấy ra kim hoa. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng hắn không rõ là cảm giác gì, sau một lúc lâu, chỉ cười lạnh một tiếng: “Xem ra vị hảo hữu này của sư huynh, quả nhiên có phân lượng không nhẹ trong lòng sư huynh a. Sư huynh cứ cầm tụ hồn châu đi, sư đệ ở vạn hư cung, cùng nghênh sư huynh ngày sau đến chơi.”

Một tay ném ra tụ hồn châu, tay kia đón lấy kim hoa trong tay Lăng Hoa, thu vào lòng bàn tay, rồi cười nói: “Sư huynh có muốn ở lại vạn hư cung của ta tạm mấy ngày rồi mới đi không?”

Sắc mặt của Lăng Hoa tái nhợt, cẩn thận cất viên tụ hồn châu kia, thần sắc mệt mỏi: “Không cần, cảm ơn sư đệ, vậy xin cáo từ”

Kim hoa trong cơ thể đã mất, y không dám ở lâu trong ma vực này, gọi ra phượng hoàng lửa, ngồi lên, nháy mắt đã biến mất tăm hơi

Lăng Chiêu đứng yên tại chỗ, một lúc sau, cúi đầu nhìn miếng kim hoa nho nhỏ trong lòng bàn tay, khóe môi chậm rãi nở rộ một nụ cười: “Tối như thế thông dong, mà lại đi được như thế cấp bách, sư huynh, ngươi quả thật, ngay cả mạng cũng vứt bỏ a”

Tiện tay hóa ra một hộp ngọc, cẩn thận đặt đóa kim hoa kia vào, rồi nhét vào trong ngực. Chỉ cần có vật này ở trong tay, không sợ Lăng Hoa không chịu đến tìm hấn

Hấn hiểu tính tình của Lăng Hoa, nếu hôm nay ép y ở lại trong cung, e là dù có bức tử y, y cũng sẽ không mở miệng. Chỉ sợ quá nóng nảy còn có thể dẫn đến trường hợp cá chết lưới rách, đồng quy vu tận với hấn. Chi bằng thả y đi, bản thân cũng làm tốt chuẩn bị, ngày khác Lăng Hoa lại đến, rốt cục sẽ trốn không thoát khỏi tay hấn

Xoay người đi, Lăng Chiêu lớn tiếng: “Thuân yểm đâu rồi?”

Một ma tướng bên dưới lên tiếng trả lời: “Thuộc hạ nghe lệnh”

“Bổn tọa lệnh người tức khắc đi đến nhân gian, không tiếc bất gì giá nào cũng phải điều tra ra, sư huynh của ta rốt cục dùng tụ hồn châu để cứu người nào. Nếu có nửa điểm thiếu sót, bổn tọa sẽ hỏi tội người!”

Thuân yểm không dám chần chờ, lập tức nhận mệnh mà đi

Lăng Chiêu mỉm cười, lẩm bẩm: “Giờ kim hoa đã ở trong tay ta, muốn phá tiên thể của sư huynh cũng không khó.” Xoay người đi, mở miệng nói, “Li cơ, theo bổn tọa đến Kính tượng thành”

Một ma cơ đứng sau lưng hấn tức khắc tiến lên, thận trọng nói: “Không biết ma tôn đi Kính tượng thành để làm gì?”

Lăng Chiêu cười lạnh lùng: “Người không cần biết, đừng hỏi nhiều”

Li cơ lập tức ngậm miệng, không dám nhiều lời nữa. Lăng Chiêu xoay người bỏ đi, nàng cuống quýt đuổi theo

Trong kính tượng thành, có mọc một loại ma hoa, ba ngàn năm mới nở hoa, ba ngàn năm mới kết quả. Vô luận là tiên hay là yêu, là ma hay là quái, chỉ cần ăn phải hoa này, ắt sẽ rơi vào mê man, trong thời gian ngắn hoàn toàn không có sức phản kháng

Nếu bỏ nhựa hoa vào trong rượu, hiệu quả càng mãnh liệt hơn

Nụ cười trên môi Lăng Chiêu càng sâu.

Sư huynh, ta nhất định sẽ ủ một bình rượu ngon, chờ ngày người đến chơi, sẽ đón tiếp nồng hậu.

24. Chương 24

Lăng Hoa vội vàng rời khỏi Bắc thiên ma vực, không dám dừng lại dù chỉ một khắc, mà đi thẳng đến Tê long sơn, sau đó lập tức kết ấn làm phép, phong ấn Lâm Hư dưới bùn đất, bên trên có nước suối, cắt đứt tất cả hơi thở của y. Tiếp đó, đưa hồn phách của Lâm Hư ra ngoài, thừa nhận kiếp ‘ngủ lơ oanh đỉnh’ của ‘thiên nhân ngũ suy’. Sau đó, chính là một thời gian chờ đợi rỗng rã, Lăng Hoa đặt tụ hồn châu ở chỗ Lâm Hư chịu kiếp, chậm rãi tụ tập từng mảnh hồn phách của Lâm Hư.

Thời gian mấy trăm năm đối với tiên gia mà nói, chẳng qua cũng chỉ như một cái nháy mắt. Nhưng Lăng Hoa lại khác, kim hoa của y đã mất, y không về thiên đình, cũng không dám đi lung tung khắp nơi, chỉ đành cố thủ trong Tê Long sơn, ngày đêm trông chừng viên tụ hồn châu kia. Mặt trời mọc mặt trăng lặn, cỏ mọc chim oanh bay, trong những năm tháng rỗng rã, trừ một con di hâu tinh từng được Lâm Hư nuôi thường xuyên đến nói chuyện với y, thì y gần như không gặp bất kì ai khác.

Thảo trường oanh phi: cỏ mọc chim oanh bay. Hình dung cảnh sắc vào cuối xuân. Có xuất xứ từ Nam triều: Mộ xuân tam nguyệt, Giang Nam thảo trường, tạp hoa sinh thụ, quần oanh loạn phi.

Con ‘di hâu tinh’ này tên là a Man, rõ ràng đã là một yêu tinh trưởng thành, nhưng vẫn còn vô cùng thơ ngây, nó cứ nhớ mãi lời Lâm Hư dặn dò năm đó, nên ngơ ngẩn chờ Lâm Hư trở về. Lăng Hoa lệnh nó trông nom cẩn thận nguyên thân của Lâm Hư, đừng để người ngoài hoặc yêu vật đến gần sơn động, còn bản thân

y thì tập trung thu thập các mảnh hồn phách của Lâm Hư. Trong núi không có lịch, cũng chẳng hay đã bao nhiêu năm tháng, vào một mùa đông tuyết bay tới tấp, gần Tê long sơ đột nhiên truyền đến tiếng rỗng gầm, lạnh đến thấu xương.

Di hâu: một loài như khỉ, lông màu tro, đuôi ngắn. § Vì nó hay lau chùi mặt như tắm rửa nên còn gọi tên là: mộc hâu , hâu tôn , hồ tôn , tiền hâu .

Lăng Hoa bỗng nhiên cả kinh, vội vàng phá kết giới, bay đến ngoài sơn động Lâm Hư từng ở năm đó, thì thấy một nam tử áo đen tóc rối, khoanh tay đứng lặng ngoài động

Chính là kẻ dây dưa mấy kiếp với Lâm Hư, cũng hại hắn rơi vào kiếp ‘thiên nhân ngũ suy’, Ích thủy long quân – Dung Sâm

Gương mặt lạnh lẽo mà tuần mi đó không hề thay đổi. Chỉ là, thân là long thần có luồng khí cát tường, sao quanh thân lại tràn ngập hơi thở nồng đậm của ma vật, đôi mắt đỏ đậm như được tẩm bằng máu kia, lúc này đang nhìn y không chút cảm xúc.

Đúng là ... đã nhập ma rồi sao?

Lăng Hoa run lên, khe nhếch môi, lời muốn hỏi còn chưa ra khỏi miệng, Dung sâm đã không chút do dự xoay người, hóa thành một luồng sáng bay đi. Nhìn phương hướng kia, chính là hướng về Bắc thiên ma vực

Di hâu tinh A man bị ma khí mãnh liệt dọa tới mức trốn ở một bên, cho đến khi Dung sâm đi rồi, nó mới run run đi ra kéo ống tay áo của Lăng Hoa, hoảng sợ mở miệng: “Tiên quân, tên ma vật vừa rồi...”

Lăng Hoa hồi thần, cười cười trấn an nói “Không đáng ngại, người cứ bảo vệ động phủ cẩn thận, ma vật đó hẳn sẽ không đến nữa đâu”

A man nhỏ giọng nói: “Ma vật đó nhìn ... rất giống ích thủy long quân”

Lúc còn nhỏ, nó đã từng gặp Ích thủy long quân vài lần, còn bị tiểu long quân đánh tới tấp, bởi vậy ấn tượng đối với hai phụ tử này hết sức sâu sắc.

“Đã là ma vật thì sao còn là ích thủy long quân” Lăng Hoa quay người đi, trong giọng nói tỏa ra sự hoang tàn: “A man, người vào trong động đi”

A man thấy sắc mặt của y cô đơn, nên không dám hỏi nhiều, liền nghe lời trở về sơn động

Lăng Hoa ngửa đầu, chỉ nhìn những bông tuyết to như lông ngỗng bay đầy trời, thoáng chốc toàn bộ Tê long sơn đã được phủ lên một tầng tuyết trắng. Khe thở dài một tiếng, chỉ đáng thương cho Lâm Hư, trải qua trăm ngàn cay đắng muốn hoàn dương, nay dù có gặp lại Dung sâm... thì sợ cũng không còn là cố nhân.

Y không biết tại sao Dung sâm lại bước vào ma đạo, tựa như y luôn không rõ, năm đó Lăng Chiêu vì sao lại chọn nhập ma

Vì một ý niệm mà đắc đạo, bởi một ý niệm mà thành ma

Nếu Dung sâm vì Lâm Hư, bởi yêu sinh hận, chấp niệm quá mức, nháy mắt thành ma. Vậy còn Lăng Chiêu? Năm đó rõ ràng từng hứa với y, tuyệt đối không nhập ma, từ bỏ hận thù sư môn, cùng y lánh đời ở ẩn. Vì sao chỉ trong thời gian mười mấy ngày ngắn ngủi y rời đi, liền đã vào ma đạo?

Thì ra, hận thù của Lăng Chiêu dành cho y, hơn xa tình cảm mười mấy ngày sớm chiều bên nhau trong sơn động

Thần sắc của Lăng Hoa ảm đạm, đang muốn bỏ đi, bỗng nhiên nhú mào, nhận thấy có một luồng ma khí đang im lặng đến gần y, y khoanh tay về phía sau, lạnh lùng nói: “Nếu đến rồi thì cần gì phải lén lút, xuất hiện đi”

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy một ma vật tóc đỏ mắt vàng hiện thân, nhưng cũng không dám đến gần y, chỉ cúi người cung kính nói: “Tiên quân thứ lỗi, ta là ma tướng Thuần yểm trong vụn hư cung, phụng mệnh của ma tôn, đặc biệt đến truyền lời cho tiên quân. Long quân nay đã quy thuận dưới trướng của ma tôn vụn hư cung, để tránh cố nhân của tiên quân vướng bận, đặc biệt đến bẩm báo”

Lăng Hoa cười lạnh một tiếng: “Ma tôn quả thật thủ đoạn, ngay cả người vương bận của bạn cũ ta cũng tra xét rõ ràng”

Thuần yêm vẫn khiêm nhường: “Đơn giản là ma tôn quan tâm mà thôi”

Lăng Hoa tất nhiên biết phần ‘quan tâm’ này của Lăng Hoa, từ đâu mà đến. Sợ là dù đã lấy được kim hoa của y, nhưng vẫn ngại chưa đủ, sợ y không đến ma vực bắc thiên trả tỵ hồn châu, giờ ngay cả dung sâm cũng đã nắm trong tay, chắc hẳn y vì Lâm Hư sẽ không thể không đi bắc thiên ma vực một chuyến

Sư đệ a, người rốt cục đã bày ra loại thiên la địa võng nào trong vạn hư cung, chờ ta đến chịu chết đây?

Mỉm cười, Lăng Hoa mở miệng nói: “Về bẩm với ma tôn, chỉ cần nói trong vòng ít ngày nữa, ta nhất định sẽ tự mình đến vạn hư cung trả tỵ hồn châu lại nguyên vẹn. Nhọc lòng hắc còn nhớ thương cố nhân của ta, phần tình nghĩa này bốn tiên cũng sẽ nhớ kỹ”

Thuần yểm đáp lời ‘Dạ’, cũng không ở lâu, xoay người trở về hồi báo

Lăng Hoa trở về chỗ đặt tỵ hồn châu, thấy quang sáng nhấp nháy trong viên ngọc, hắc hồn phách của Lâm Hư đã dần dần thành hình, liền biết ngày hoàn thành nghiệp lớn đã không còn xa. Chờ Lâm Hư vừa hoàn dương, mình tất yếu phải cùng hắc đi vạn hư cung, đến lúc đó có thể mang Dung sâm đi hay không, còn chưa biết được

Mà lần đi này, y còn có mạng trở về hay không, cũng đồng dạng chưa biết được

Tính tình của Lăng Chiêu, y làm sao không rõ. Lần trước y may mắn toàn thân trở ra, đơn giản là vì Lăng Chiêu chưa kịp chuẩn bị nên không dám tùy tiện ra tay với y. Giờ kim hoa của y đã rơi vào tay Lăng Chiêu, công lực mất đi ba phần, nếu Lăng Chiêu lại muốn đối phó y thì dễ dàng hơn rất nhiều

Nếu Lâm Hư biết, ngay cả kim hoa của y cũng rơi vào trong tay người khác, sợ là sẽ vô cùng tự trách

Lăng Hoa hơi hơi thở dài, y cũng không biết tại sao bản thân lại phải trả giá như thế vì Lâm Hư. Có lẽ bởi vì trong mấy ngàn năm qua, y chỉ có một vị hảo hữu là Lâm Hư, lại có lẽ là vì không nỡ nhìn Lâm Hư liều mình nhưng kết quả vẫn công dã tràng.

Năm đó trên thiên đình, bên ngoài Lâm Hư cung, nơi hương quế thoảng qua, y và Lâm Hư nâng chén đối ẩm, ẩm rượu nói cười, giờ ấy khắc ấy, Lâm Hư chưa gặp Dung sâm, mà y cũng tự nhận đã giải được tâm ma

Y vốn nghĩ, chỉ cần tiêu diêu một đời như vậy, có một tri kỷ, rảnh thì đến tiêu khiển với nhau, cũng đã đủ

Khóe môi chậm rãi lộ ra một nụ cười khổ, Lăng Hoa tập trung tinh thần, cẩn thận tăng thêm một tầng kết giới bảo vệ ngoài viên tỵ hồn châu. Chỉ chờ ba ngày sau, làm pháp ấn cứu về Lâm Hư

Lâm Hư, ta đang giúp người hoàn dương, giúp người tìm lại Dung sâm, hoàn thành chấp niệm ba đời của người

Người bạn tốt, sau khi đi bắc thiên ma vực, nếu người và ta còn có thể gặp lại, chúng ta nhất định phải uống thỏa thích một trận, cười to mà về.

25. Chương 25

Sau khi Lăng Chiêu từ Kính tượng thành trở về Vạn hư cung, chờ một trận chính là hơn mấy trăm năm. Mỗi ngày buồn chán, sẽ lấy cái hộp ngọc đựng kim hoa của Lăng Hoa ra ngắm ngía. Có một ngày, hắc vốn đang lười biếng uống rượu, đột nhiên sắc mặt thoáng thay đổi, con ngươi màu ám vàng hơi hơi nheo lại, rồi từ từ nở một nụ cười.

Một ma cơ đang ngả ngón trên đùi hắc ngẩng mặt lên, cười nói nũng nịu: “Ma tôn, có khí của tiên gia vào ma vực”

Lăng Chiêu gật đầu, mỉm cười nói: “Không sợ chết thê, trừ sư huynh của ta hiển nhiên không có kẻ thứ hai”

Tiếng nói vừa dứt, lập tức có ma tốt tiến vào bẩm báo, nói là có một tiên nhân dẫn theo một nam tử hùng hổ xông vào kết giới ma vực

Theo luồng tiên khí kia dần dần tới gần, nụ cười trên môi Lăng Chiêu cũng càng thêm sâu. Cho đến khi có hai bóng người rớt cục đập bước vào đại điện, thì mới lười biếng ngồi thẳng dậy

Vị nam tử áo xanh cầm đầu kia toàn thân tỏa ra khí tiên gia mãnh liệt, khiến không ít ma tốt có đẳng cấp thấp trong đại điện phải lui về phía sau mấy bước. Ngay cả mấy ma cơ vốn đang ngả ngón bên chân Lăng Chiêu cũng bất giác trốn ra phía sau hẳn

“Sư huynh, đã lâu không gặp a” Lăng Chiêu nghiêng người trên nhuyễn tháp, một tay chống cằm, tươi cười mờ ái, mắt nhìn chăm chăm Lăng Hoa, “Hiếm khi sư huynh chịu hạ mình đến vạn hư cung của ta, nhất định là đến trả nợ hồn châu phải không?”

Lăng Hoa hơi hơi mỉm cười, tiến lên một bước, rồi lấy ra một viên minh châu lấp lánh từ trong ngực áo, đưa qua: “Đúng là phải cảm ơn sư đệ lần trước chịu cho mượn nợ hồn châu. Nay ta cố ý chuẩn bị tạ lễ đến đây, mong sư đệ nhất định phải nhận”

Lăng Chiêu đón lấy viên minh châu, nhìn thoáng qua, sắc mặt không đổi: “Thì ra là nợ minh châu của Nam hải. Quả thật là bảo bối hiếm thấy, cảm tạ sư huynh hậu tặng – vậy, nợ hồn châu của ta đâu?”

Lăng Hoa bình tĩnh nói: “Không có”

Sắc mặt Lăng Chiêu hơi biến: “Không có... là có ý gì?”

“Chính là ý ‘không thể trả’” Lăng Hoa trả lời không chút áy náy, vẻ mặt thản nhiên, “Trong vạn hư cung của sư đệ, kì trân dị bảo hằng hà sa số, chỉ một viên nợ hồn châu nhỏ nhoi, hẳn sẽ không keo kiệt chứ? Cứ coi như tặng cho sư huynh, giờ ta dâng lên một viên Nam hải nợ minh châu, để tỏ ý xin lỗi. Sư đệ không chịu nhận sao?”

Lăng Chiêu ngẩn người, sau đó bật cười lớn: “Sư huynh đang nói đùa à? Nợ hồn châu là bảo vật trấn cung của vạn hư cung ta, nếu không phải sư huynh tự mình đến mượn, ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện lấy ra đâu. Giờ sư huynh nói một câu không có, mà đã muốn ta cho qua?” Nụ cười chợt tắt, giọng nói cũng lạnh đi, “Viên nợ hồn châu đó, không phải đang ở trong cơ thể của người đứng sau lưng sư huynh sao?”

Lăng Hoa lùi lại một bước, chắn trước người Lâm Hư, nụ cười trên mặt vẫn không đổi: “Sư đệ, giữa ta và người đầu cần tính toán chi li chuyện được mất a. Nợ hồn châu chắc chắn không thể trả lại cho người, người nói đi, muốn ta dùng gì để đổi? Chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định sẽ đáp ứng”

Lăng Chiêu cười lững lờ, chỉ vào Lâm Hư: “Rất đơn giản, lấy nợ hồn châu trong người hắn ta ra trả cho ta là được”

Lăng Hoa thở dài một tiếng, lắc đầu: “Chuyện này ta không làm được. Sư đệ, đổi điều kiện khác được không?”

Lăng Chiêu quan sát mặt của y, một lúc sau, bật cười một tiếng: “Sư huynh, người không cần đóa kim hoa kia nữa phải không?” Lơ đãng liếc Lâm Hư một cái, “Viên nợ hồn châu này là do ta cực khổ tu luyện mấy ngàn năm mới được, nếu ta muốn lấy lại, quả thật chẳng cần phí nhiều sức lực. Đừng nói chẳng qua chỉ bị người đặt vào trong cơ thể của người này, cho dù ở chân trời xa xôi, cũng có thể trở về trong tay ta”

Sắc mặt Lăng Hoa rớt cục thay đổi, Lăng Chiêu thấy thú vị, cười càng thêm vui vẻ: “Có muốn thử xem không, sư huynh? Là người tự ra tay, hay là hiện tại ta lập tức lấy viên nợ hồn châu ra cho người xem?”

Lăng Hoa im lặng một lát, rồi ngược mắt, bình tĩnh nói: “Sư đệ, nếu ta có thể toàn thân vào vạn hư cung của người, thì tự nhiên cũng có thể toàn thân trở ra. Hôm nay ta đến, chính là muốn người thê, tuyệt đối không lấy lại nợ hồn châu”

Lăng Chiêu khoanh tay cười lớn: “Muốn ta thê tuyệt đối không lấy lại nợ hồn châu? Sư huynh, người coi ta là quả hồng mềm, muốn nắn thì nắn sao?”

“Người mà người tìm mấy ngàn năm, đã tìm được chưa, sư đệ?”

Sắc mặt Lăng Chiêu đột nhiên biến đổi, hai mắt dán chặt Lăng Hoa

“Trong thiên hạ chỉ có ta biết người nọ đang ở đâu. Bí mật này ta đã giữ mấy ngàn năm, chẳng phải sư đệ luôn muốn moi ra từ miệng của ta sao?” Lăng Hoa khép hờ mắt, giọng nói vẫn bình thản như trước: “Điều kiện trao đổi này, thế nào?”

Sắc mặt Lăng Chiêu khó đoán, theo dõi Lăng Hoa như muốn nhìn thấu suy nghĩ của y. Cuối cùng, rốt cục cũng mở miệng: “Được, ta đồng ý với người. Tụ hồn châu tặng cho người, người nói cho ta biết, người nọ đang ở đâu?”

Lăng Hoa cười cười: “Sư đệ, người coi ta là đồ ngốc sao? Nếu hiện tại nói cho người, quay đầu đi người liền lấy viên tụ hồn châu kia ra, chẳng phải ta chịu thiệt?”

Lăng Chiêu gần như sắp phát điên, nhin rồi lại nhin, cuối cùng kiềm chế được tính tình, mở miệng nói: “Vậy người muốn thế nào?”

“Việc này...” Lăng Hoa hơi dăm chiêu, quay đầu nhìn Lâm Hư, rồi xoay sang nói với Lăng Chiêu, “Vị hảo hữu này của ta muốn đến gặp cố nhân, sư đệ người xem có thể không?”

Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, cố ý nói: “Vị cố nhân ấy là?”

Lăng Hoa cũng cười nói: “Ích thủy long quân”

Lăng Chiêu lười biếng chỉ về một hướng, nói: “Không phải hắn ta đang ngồi ở bên kia sao?”

Lăng Hoa sững sốt, lại thấy Dung sâm quả nhiên đang ở bên kia. Nhưng về mặt hồ hững, không nhìn về phía bên này dù chỉ một cái, như thể không quen biết Lâm Hư

“Hắn ta... không phải là cái gì cũng quên rồi chứ?” Lăng Hoa không khỏi giật mình lảo đảo. Y nghĩ rằng Dung sâm gặp được Lâm Hư, hoặc là sẽ kích động, hoặc là sẽ giận dữ, cho dù túm áo Lâm Hư, chửi ầm lên, y cũng không ngạc nhiên. Nhưng sao lại lãnh đạm như thế?

Không phải hắn ta vì Lâm Hư mới nhập ma sao?

Huyền ma đang đứng bên cạnh khẽ cười nhạo một tiếng, lại lười biếng mở miệng: “Sư huynh, người cũng đã tu hành mấy ngàn năm đạo hạnh, sao còn ngây thơ như thế? Nếu đã nhập ma, chấp niệm không còn, hưởng thụ đến cực lạc vĩnh viễn, tất nhiên sẽ không còn chấp nhất với bất kì ai bất kì việc gì”

Lăng Hoa quay đầu nói: “Vậy mấy ngàn năm qua người chấp nhất mãi một người, từng có ngày nào muốn từ bỏ việc tìm kiếm?”

Lăng Chiêu cười ngọt ngào, dịu dàng nói: “Đó làm sao giống nhau được? Người nọ chưa từng lừa ta, năm đó khi ta bị trục xuất sư môn, người bị trọng thương, ngay cả hai mắt cũng bị mù, chỉ có y chịu ở bên cạnh ta. Nếu ta tìm được y, không biết sẽ đối tốt với y bao nhiêu đâu”

Sắc mặt Lăng Hoa hơi biến, chuyển đầu đi: “Y nhất định không ngờ được người sau lại bước vào ma đạo”

Sắc mặt Lăng Chiêu nháy mắt lạnh đi, nhưng lập tức lại cười lên: “Ta biết hiện tại người còn chưa chịu nói cho ta biết y ở đâu. Không sao, nếu sư huynh đã đến đây, sao không ở lại một thời gian? Chuyện của người nọ sau này nói tiếp cũng không sao” Giơ tay túm lấy Lăng Hoa. “Theo ta đi hậu điện đi, nơi này để lại cho vị hảo hữu của người và long quân ôn chuyện”

Lăng Hoa tránh không được, chỉ kịp quay đầu lo lắng liếc nhìn Lâm Hư, sau đó bị hung hăng kéo đi. Tâm trạng của Lăng Chiêu hình như có chút vui vẻ, ngay cả tụ hồn châu không lấy về được cũng không quan tâm, cứ kéo thẳng Lăng Hoa vào hậu điện, sau đó lập tức dọn đồ tổ chức tiệc rượu, nghiêm nhiên là muốn uống với Lăng Hoa

Lăng Hoa mặc dù không biết hắn đang toan tính gì, nhưng cũng biết tiệc rượu này, sợ là không phải tiệc tốt. Nhưng nay Lâm Hư còn đang ở trên đại điện, tụ hồn châu kì thật còn nằm trong tay Lăng Chiêu, đành phải ngồi xuống. Lăng Chiêu ngồi đối diện, cầm bầu rượu tự rót cho y một chén, cười nói: “Sư huynh, mời nếm thử rượu trong vại hư cung của ta, mùi vị thế nào?”

Lăng Hoa hơi chần chờ một chút, giơ tay đón lấy chén rượu uống đi xuống. Rượu này không biết được ủ từ thứ gì, hương rượu rất nồng, chính là hơi lạnh. Uống xong thì cảm giác miệng đầy hương rượu, tựa như ngay cả trong xương tủy cũng được ngấm trong loại hương lạnh kì dị này

Lăng Chiêu thấy y uống cạn chén rượu kia, cười tủm tỉm nói: “Thế nào?”

Lăng Hoa buông chén rượu, cười cười: “Rượu ngon”

Lăng Chiêu không nói gì, chỉ nhìn y cười cười, không hề chớp mắt. Lăng Hoa hơi thấy kì quái, đang muốn mở miệng, đột nhiên thấy trời đất đảo lộn, cả người gần như đổ sập xuống. Vội vàng cố gắng chống người dậy, ngẩng đầu nhìn hướng Lăng Chiêu, thần sắc đại biến: “Người, người cho ta uống ... cái gì...”

Hai chữ cuối cùng, đã mơ hồ không rõ. Thân thể của Lăng Hoa đổ sang một bên, bị Lăng Chiêu thuận tay đỡ được, nụ cười lạnh lùng hiện lên trên môi hắn: “Sư huynh, người thật là sơ suất, đã vào ma giới, còn dám ăn lung tung đồ trong vạn hư cung của ta?”

Đứng dậy, bế Lăng Hoa trên tay, không chút do dự đi thẳng hướng tấm điện

Thời điểm Lăng Hoa tỉnh táo lại, thì đang nằm trên giường. Màn lụa tím, chăn trắng tuyết, huân hương thoang thoảng, đài ngọc quả thực như với khách quý

Đó là nếu phút lơ mơ dây xích khóa tiên cốt của y, cùng với gương mặt cười tủm tỉm đang cúi đầu nhìn xuống bản thân y. Thấy y tỉnh, Lăng Chiêu mỉm cười, nói: “Sư huynh, ngủ thật sâu a”

Gương mặt mỉm cười, nhưng con ngươi lại không có nửa phần vui vẻ

Lăng Hoa không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên là Lăng Chiêu giả trò trong chén rượu kia. Khép hờ mắt, bình tĩnh nói: “Ta cứ nghĩ sư đệ muốn đổi phỏ ta, thật sự không cần dùng loại thủ đoạn hạ lưu này”

Lăng Chiêu cười lạnh: “Bản lĩnh của sư huynh lợi hại như vậy, ta sao dám lơ là? Tất nhiên phải dùng chút biện pháp ổn thỏa” Áp người lại gần, túm lấy tóc của Lăng Hoa, mạnh mẽ bắt y ngẩng đầu, “Nay kim hoa của sư huynh đang ở trong tay ta, ta đổ muốn nhìn xem, hai hoa còn lại trong cơ thể của người còn có thể chống đỡ được bao lâu?” Lại từ từ lỏng tay, “Chỉ cần người chịu nói ra người nọ đang ở nơi nào, ta sẽ trả kim hoa lại cho người, quyết không nuốt lời”

Hắn biết mấy trăm năm nay Lăng Hoa gần như chưa từng rời tê long sơn nửa bước. Đơn giản là vì kim hoa trong cơ thể đã mất, ngay cả thiên đình cũng không thể về, nay thân ở tại ma cung của hắn, ngày đêm bị ma khí xâm nhập, lại bị khóa tiên cốt, tiên khí tất nhiên hao tổn càng nhanh. Thời gian kéo dài, tiên thể chắc chắn tan hết, tam hoa hủy diệt, thần hồn đều tan.

Hắn không tin, Lăng Hoa sẽ không biết điểm này?

Hiển nhiên Lăng Hoa biết, chỉ là hắn đã xem nhẹ tính tình của Lăng Hoa, chỉ nghe Lăng Hoa mở miệng nói: “Sư đệ có thể chờ đến ngày đó, tận mắt nhìn thấy ta thần hồn đều tan, chẳng phải càng thống khoái?”

Thần sắc Lăng Hoa biến đổi, sự tàn nhẫn trong mắt dâng lên, hai tay đột nhiên đè mạnh xuống hai vai Lăng Hoa, ma khí xuyên vào, chốt khóa khóa tiên cốt của Lăng nhất thời lại sâu thêm vài phân

Lăng Hoa không khỏi rên rỉ một tiếng, sắc mặt trắng bệch, trán nhất thời lấm tấm mồ hôi lạnh

“Chắc chắc, mạng cũng bị ta siết trong tay, còn có thể mạnh miệng thế a” Lăng Chiêu nháy mắt lại khôi phục khuôn mặt tươi cười, cúi đầu nhìn chằm chằm gương mặt tái nhợt vì đau đớn của Lăng Hoa, “Ta biết sư huynh không sợ chết, nhưng mà... chẳng lẽ ngay cả tính mạng của vị hảo hữu kia, sư huynh cũng không quan tâm?”

Lăng Hoa rốt cục biến sắc: “Người đã làm gì Lâm Hư?”

Lăng Chiêu cười càng sung sướng: “Người cảm thấy, ta sẽ làm gì y? Sự sống chết của y, chỉ trông cậy vào một ý niệm của sư huynh thôi đấy”

Hắn thật không rõ, vì sao Lăng Hoa lại bất chấp tính mạng vì Lâm Hư kia như thế. Nếu nói là động lòng, thì cảm thấy không giống, Lâm Hư kia rõ ràng đã có dung tâm, huống chi Lăng Hoa còn tự mình đưa hắn ta đến bên cạnh dung tâm. Nhưng nếu không phải là động lòng, thì cần gì phải trả giá như thế chỉ vì một người ngoài?

“Ta thật sự không hiểu, tại sao ngươi lại hết lòng hết dạ với Lâm Hư chân quân như thế?” Bất giác thì thào nghi hoặc trong lòng ra. Đôi mắt Lăng Hoa lóe lên, nhìn hướng Lăng Chiêu, thấy trên gương mặt tà mị yêu dã kia quả thực có chút nghi hoặc khó hiểu

“Một hồi tri kỷ, tình cảm chí thân, ngươi vốn sẽ không hiểu” Lăng Hoa lãnh đạm nói

“Hừ, bản tôn cần gì phải hiểu” Lăng Chiêu cười khinh thường một tiếng, ma vật vốn là vô tâm, càng vô tình. Hắn không hiểu thế nào là tri kỷ, không hiểu thế nào là chí thân. Trong mắt của hắn, vạn hư cung lấy hắn là đứng đầu, phóng mắt khắp thiên hạ, cũng chỉ có một người đáng cho hắn chấp nhất khát khao

Túm lấy vạt áo của Lăng Hoa, nhắc nhở cả người y lên: “Ta hỏi một lần nữa, ngươi rốt cục nói hay không nói?”

Sắc mặt Lăng Hoa trắng bệch, miễn cưỡng cười: “Sư đệ, ta làm sao không hiểu tính tình của ngươi. Chỉ sợ nếu ta nói, đó chính là lúc ta và Lâm Hư đồng thời mất mạng”

Lăng Chiêu cười nhẹ: “Làm gì có, sư huynh, ta là người nhẫn tâm như thế sao? Chỉ cần sư huynh chịu nói, ta tất nhiên sẽ đưa các ngươi bình an ra ngoài. Hơn nữa, pháp lực của sư huynh cao cường, sư đệ ta cho dù có muốn mạng của sư huynh, cũng không dễ dàng như vậy đâu?”

Lăng Hoa cũng cười thản nhiên: “Phải a, nếu ngươi có bản lĩnh thì đã sớm giết ta rồi, cũng đâu tha ta sống đến ngày nay. Trong các sư huynh đệ đồng môn, ngươi hận nhất không phải là ta sao?”

Lăng Chiêu nháy mắt nổi giận, con ngươi bắn ra hận thù nồng đậm, sau một lúc lâu, mới cố gắng đè nén xuống, cười lạnh: “Tình nghĩa sư huynh dành cho ta, sư đệ mấy ngàn năm nay, ngày ngày đêm đêm, quả thật một khắc cũng không dám quên.” Chậm rãi buông lỏng tay, giọng nói lạnh như băng, “Ngày đó sư huynh khiến ta muốn sống không được, muốn chết không thể. Nay ta sao dám chậm trễ sư huynh? Sư huynh cứ chậm rãi nghĩ đi, ngay mai ta lại đến, đến lúc đó, nhất định sẽ tặng cho sư huynh một phần đại lễ”

Thấy sắc mặt Lăng Hoa tái thêm một phần, Lăng Chiêu bật cười lớn, khoanh tay đứng dậy, xoay người đi ra khỏi cửa phòng

26. Chương 26

Lăng Chiêu từ trong tấm điện đi ra, mấy ma cơ canh ngoài điện lập tức vây lấy hắn tranh nhau lấy lòng. Lăng Chiêu một lòng chỉ nghĩ cách tra tấn Lăng Hoa, nên không có tâm trạng đùa cợt với các nàng, đang muốn đuổi đi, đột nhiên trong đầu lóe sáng, thuận tay túm lấy một ma cơ trước mặt, xoay người quay trở lại tấm điện Lăng Hoa vẫn ngồi dựa vào giường như trước, vẻ mặt mệt mỏi, thấy hắn đi rồi mà quay lại, không khỏi tỏ ra kinh ngạc.

Lăng Chiêu nhưng là chậm rãi ngồi xuống, cầm lấy bầu rượu trên bàn, rót một chén rượu, rồi uống một ngụm, thuận tay kéo ma cơ kia vào trong lòng mình, ngón tay nâng cầm nàng, xoay mặt của nàng về hướng Lăng Hoa, nhướn mi cười: “Sư huynh, ngươi thấy ma cơ trong cung của ta có bộ dáng thế nào?”

Lăng Hoa ngẩn người, mơ hồ hiểu được hàm nghĩa trong lời của hắn, không khỏi nhíu mày.

Ý cười trong mắt Lăng Chiêu càng sâu, thấp giọng nói bên tai ma cơ: “Bổn tọa lệnh ngươi, đêm nay đi hầu hạ sư huynh của ta”

Ma cơ kia giật mình, vội vàng nghiêng đầu, hờn dỗi nói: “Điều hương trước giờ chỉ đi theo ma tôn, sao có thể...”

Ngón tay nâng cầm nòng của Lăng Chiêu bỗng nhiên siết chặt, ma cơ kia nháy mắt sợ đến mức tắt tiếng. Lại nghe Lăng Chiêu nhẹ giọng bên tai nàng: “Bác thiên ma vực chúng ta chẳng lẽ còn có chuyện giữ trinh tiết?”

Ma vật vốn là sinh vật vô tâm vô tình, quen hưởng thụ cực nhạc, phóng tình túng sắc. Phần đông ma cơ trong vạn hư cung, nương theo kẻ mạnh là bản tính của các nàng, mặc dù có tiếng là thị cơ của Lăng Chiêu, nhưng nếu có tán tỉnh với ma tướng ma tốt khác, Lăng Chiêu cũng không can thiệp. Trong mắt hắn, nếu người nọ không ở bên cạnh, tuy quanh người sắc đẹp vờn quanh, cũng chẳng qua là tiêu khiển mà thôi.

Hắn không đặt các nàng vào trong tim, thì sao có thể ép các nàng chỉ trung tình với một mình hắn?

Diêu hương vốn cũng không phải nữ tử nhân gian, không biết chuyện trinh tiết. Mới này nói như vậy chẳng qua là để lấy lòng Lăng Chiêu mà thôi. Nàng nhìn người nam tử dựa vào đầu giường kia, tuy sắc mặt trắng nhợt, nhưng mặt mày anh tuấn, hiển rõ phong thái tiên gia xuất trần. Chưa bao giờ thử qua mùi vị của loại nam tử này, không khỏi cũng động lòng, nhưng lại không dám đoán bừa bỗ ý của ma tôn, vẫn chần chờ không dám: “Ma tôn thật sự lệnh ta...”

Lăng Chiêu mỉm cười: “Nếu người có thể dụ y động tình động dục, phá đi tiên thể, thì coi như người có công lớn”

Hắn hiểu rõ tính tình của Lăng Hoa, mềm cứng đều không ăn, muốn cạy được cái miệng kia, không biết có bao nhiêu khó khăn. Mấy ngàn năm qua, hắn không biết đã nghĩ tới bao nhiêu lần, nếu Lăng Hoa rơi vào tay hắn, thì phải tra tấn y thế nào, khiến y muốn sống không được muốn chết không xong, cuối cùng chỉ có thể khuất phục cầu xin hắn buông tha cho y... Ai ngờ chờ đến lúc Lăng Hoa thật sự bị hắn cầm tù, hắn mới ảo não phát hiện, bản thân vẫn bất lực với y.

Khóa tiên cốt của y cũng thế, lấy kim hoa của y cũng vậy, Lăng Hoa vẫn không chịu mở miệng

Mấy ngàn năm nay, hắn nhiều lần trở về Thục sơn, bồi hồi chờ đợi gần sơn động kia, nhưng vẫn không tìm được người nọ. Trong lòng cũng không phải chưa từng nghĩ tới, người nọ sợ là không muốn gặp hắn, cho nên tránh hắn, không để hắn tìm được – nhưng dù thế nào vẫn không từ bỏ hi vọng.

Đáng hận là, trừ Lăng Hoa, không có người thứ hai có thể tìm được chỗ của người nọ. Vốn muốn dùng Lâm Hư chân quân kia để uy hiếp Lăng Hoa, nhưng bỗng nhiên nghĩ ra, còn có biện pháp tốt hơn có thể nhục nhã y.

Tiên gia kị nhất là động tình động tính, sư huynh này của hắn, trước giờ đều tro cái mặt bình tĩnh không dao động. Nếu phá được thân thể thuần dương... Trên mặt Lăng Chiêu lộ ra một nụ cười tà ác, sư huynh, để ta xem người còn có mặt mũi làm bộ thanh cao trước mặt ta.

Diêu hương nghe nói chỉ cần có thể dụ dỗ được tiên quân kia phá tiên thể, chính là lập được công lớn, không khỏi mừng rỡ, cười duyên nói: “Ma tôn yên tâm, Diêu hương nhất định hoàn thành sứ mệnh được giao” Đứng thẳng dậy, đi về phía giường, thân mình uốn éo, quần chặt lấy Lăng Hoa, hai tay ôm cổ của y, cười quyến rũ: “Tiên quân, chắc là còn chưa từng hưởng thụ cái gọi là vui thú mây mưa đi?”

Lăng Hoa hô hấp hơi nghẹn, quay đầu nhìn hướng Lăng Chiêu, lại đối diện một gương mặt tươi cười. Tư thái Lăng Chiêu tùy ý, đầu mày nhướn nhướn, cười nói: “Sư huynh, nếu đã đến vạn hư cung của ta, sư đệ sao dám chiêu đãi không tốt? Mấy ngàn năm qua, sư huynh vẫn luôn là thân thể thuần dương chưa phá, chẳng phải rất cô đơn. Đêm nay sẽ dạy người cái gì là cảnh cực lạc, nhớ đừng phụ ý tốt của ta a”

Sắc mặt của Lăng Hoa lại tái thêm mấy phần, hai tay muốn đẩy thân thể đang quần quít lấy y, nhưng tiếc rằng tiên cốt đang bị khóa, không chỉ mất sức lực, mà tiên thuật cũng không thể thi triển, cho dù là ma vật tầm thường nhưng cũng giãy không ra.

Diêu hương xoay mặt của y lại, ghé sát môi, nhẹ nhàng liếm lên khóe môi của y, cười ngọt một tiếng: “Tiên quân, Diêu hương khuyên người đừng giãy dựa quá. Bằng không ma khí nhập thể, đau đớn chỉ có mình tiên quân thôi a”

Lăng Hoa nghiêng đầu muốn tránh nàng, nhưng lại bị đẩy mạnh xuống giường. Diêu hương thấy mặt y tràn đầy vẻ nhẫn nại, trong lòng càng ngứa ngáy khó chịu, trong khắp vạn hư cung này, trừ vị long quân

mặt lạnh tim lạnh kia, từ ma tôn, cho tới ma tốt phổ thông nhất, ai không phải hạng người quen hưởng lạc. Càng là không tình nguyện, nàng lại càng muốn có được.

Lăng Hoa thấy giấy không ra, nghiêng đầu lại thấy Lăng Chiêu vẫn giữ tư thái nhàn nhã như trước, cúi đầu thở dài một tiếng: “Ta vốn nên biết, ma vật làm gì có lòng hổ thẹn” Thế là đơn giản từ bỏ giấy dựa, hơi hơi nhắm mắt, mặc ma cơ kia vuốt ve hôn hít trên người y.

Lăng Chiêu vốn đang mỉm cười quan sát, dần dần, sắc mặt bắt đầu trầm xuống. Hắn cứ nghĩ Lăng Hoa bị nhục nhã thế này, chẳng phải nên cầu xin hắn tha thứ sao? Ít nhất cũng phải tức giận mắng hai câu, sao lại dễ dàng từ bỏ phản kháng như thế?

Mặt mũi tiên gia của y đâu? Tự tôn của y đâu?

Mắt thấy từng món quần áo trên người Lăng Hoa bị cởi ra, hai bàn tay kia không chút kiêng nể di chuyển trên lồng ngực trơn tru của y, nhưng Lăng Hoa vẫn nhắm chặt mắt, thần sắc không biến. Cho đến khi Diêu hương vùi đầu vào phần bụng dưới của y, mới nghe thấy hô hấp của y hơi hơi dồn dập, lông mi nhẹ nhàng run lên hai lần

Lăng Chiêu đột nhiên đứng dậy, bước lên mấy bước, đẩy ra cơ thể mềm mại trên người y. Diêu hương đang hít thở hương thụ, thình lình bị nhắc dậy, còn chưa biết đã xảy ra chuyện. Thì lại nghe Lăng Chiêu thấp giọng một tiếng: “Đi ra!”

Giọng nói không lớn, nhưng rét lạnh tận xương...

Nàng sợ tới mức run bắn lên, cũng không dám hỏi bản thân đã làm sai chuyện gì, ma tôn có gì bất mãn. Vẫn tiếc nuối liếc Lăng Hoa một cái, nhưng không dám ở lại lâu, cúi đầu lui ra ngoài

Lăng Hoa chậm rãi mở to mắt, nhưng không hề nhìn hướng lăng Chiêu

Lăng Chiêu đứng trước mặt y, cười lạnh: “Ta đồ không ngờ, sư huynh thật đúng là nghĩ thoáng, tiên thể bị phá cũng không quan trọng sao?”

Vạt áo của Lăng Hoa mở tung, lộ ra da thịt vẫn còn điểm điểm vết son hồng. Nghe thấy lời này của lăng Chiêu, mới ngược mắt, không nhanh không chậm nói: “Vật sư đệ lường trước ta nên thế nào? Chết cũng không theo, cần lưỡi tự sát để bảo toàn trong sạch sao?”

Sắc mặt Lăng Chiêu tím xanh, âm trầm nhìn y, không mở miệng

“Cho dù tiên thể bị phá, thì giờ với ta có gì khác biệt? Chẳng qua vẫn bị nhốt trong tay người thôi” Giọng nói của Lăng Hoa không hề phập phồng, “Sư đệ, nếu muốn sỉ nhục ta, cần gì phải mượn tay người khác”

Nguyên ý của y là, nếu Lăng Chiêu muốn sỉ nhục y, thì có rất nhiều biện pháp, thật sự không cần dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy. Ai ngờ nghe vào tai Lăng Chiêu, lại có một hàm nghĩa khác

Chỉ thấy khóe miệng của hắn từ từ nhếch lên một chút ý cười, gờ tay đè chặt vai của Lăng Hoa: “Ý của sư huynh là, hắn là nên để sư đệ tự mình đến, mới coi như sỉ nhục, phải không?”

Về mặt Lăng Hoa chấn động, kinh ngạc nhìn hướng hắn

Tay của Lăng Chiêu chậm rãi rời khỏi vai y, không có ý tốt mà thò xuống phía dưới. Bị Lăng Hoa bắt được muốn đẩy ra, lại giữ chặt được y mà không cần cố sức.

“Người...”

Hô hấp của Lăng Hoa đột nhiên ngừng lại, lập tức nhú chặt mày. Lăng Chiêu chồm người lên, ngăn chặn y dựa dựa, một tay chậm rãi chuyển động, nụ cười trên môi càng lúc càng sâu

“Sư huynh, không phải là không quan tâm sao? Không phải đã nói, tiên thể bị phá thì cũng chẳng là gì sao?” Tiếng cười trầm trầm bật ra từ cổ họng hắn, động tác dưới tay cũng càng thêm mạnh, “Là sư đệ tự mình đến hầu hạ người, thế nào?”

Tiếng nói vừa dứt, liền hung hăng đè ngã Lăng Hoa xuống dưới thân, đang muốn cởi xuống toàn bộ quần áo của y, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười lạnh lùng của Lăng Hoa vang lên: “Ma tôn, là người tình nguyện ủy thân cho ta, nhưng cũng nên hỏi ta có muốn hay không chứ”

Nhưng ngay cả ‘sư đệ’ cũng không thèm gọi

Lăng Chiêu tức giận: “Ai nói ta muốn ủy thân cho người? Rõ ràng là người ở dưới thân ta!”

Lăng Hoa thần sắc lãnh đạm nhìn hướng hắn: “Ma tôn, người nhìn cho rõ đi, ta vừa không phải thị cơ trong cung của người, cũng không phải người người yêu. Nỗi khổ bị nhốt trong hàng ma trận năm đó, nỗi đau một kiếm tận xương, ma tôn đã quên hết sao? Đối với ta, còn có húng trí?”

Lăng Chiêu lập tức nổi giận, một chưởng đánh ngã y từ trên giường xuống đất, gần từng chữ: “Đừng tưởng bốn tọa thật sự không dám giết người”

Lăng Hoa chậm rãi ngồi dậy, khoe môi chảy ra một vết máu, quần áo hỗn độn, không nói tiếp nữa

Thật lâu sau, Lăng Chiêu đã bình tĩnh hơn, mới âm lãnh nhìn Lăng Hoa một lúc, rồi xoay người bỏ đi

Lăng Hoa vẫn khép hờ mắt như trước, không hề cử động

Nếu đã rơi vào tay Lăng Chiêu, y liền sớm chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Lăng Chiêu sẽ không để y sống sót rời khỏi vạn hư cung, trừ người chết ta sống, cũng chỉ có một con đường đồng quy vu tận mà thôi

Nếu năm đó y chưa từng cứu Lăng Chiêu, thì sao có mấy ngàn năm ân oán dây dưa, yêu hận không rõ

Sau đó, khoe môi y lộ ra một nụ cười thê lương

Cái bản thân từng động tình với Lăng Chiêu, đã chết rồi

Tại thời điểm Lăng Chiêu chọn nhập ma, giết bốn vị sư đệ của y, cái người Lăng Chiêu khổ sở tìm kiếm mấy ngàn năm mà không thấy, liền đã chết.

27. Chương 27

Lăng Chiêu giận dữ bỏ đi, càng nghĩ càng phẫn hận. Mấy lời của Lăng Hoa như đâm thẳng vào tim hắn, nỗi khổ bị giam trong hàng ma trận năm đó, nỗi đau một kiếm tận xương, một lần hai lần, rõ ràng đều như muốn lấy mạng hắn. Nếu không phải hắn may mắn, sợ đã sớm chết trong tay Lăng Hoa, đáng hận là cách mấy ngàn năm, món nợ này vẫn không thể đòi lại

Nay tính mạng của Lăng Hoa đang nằm trong tay hắn, nhưng chỗ của người hắn luôn mong nhớ, lại chỉ có mình Lăng Hoa biết

Liên tục mấy ngày, hắn canh giữ trong tấm điện không rời nửa bước, dùng đủ các biện pháp tra tấn Lăng Hoa, nhưng vẫn không cạy nổi cái miệng kia. Cuối cùng đành đơn giản lệnh người đến địa lao lấy máu của Lâm Hư mang đến, ép Lăng Hoa phải uống.

“Ta biết sư huynh lo lắng cho vị hảo hữu kia của người, vì vậy cố ý kêu người đến lấy một ít máu của y cho sư huynh nếm thử, cũng có thể làm người yên tâm hơn” Mặt Lăng Chiêu rạng rỡ, nhưng giọng nói lại vô cùng âm lãnh, “Thế nào, mùi vị rất tươi phải không? Ta đâu có lừa người, y vẫn sống rất tốt mà, sư huynh”

Lăng Hoa liếc mạng giấy dựa, nhưng vẫn bị ép uống hơn nửa bát, ho được đầy miệng đều là máu, thê thảm vô cùng.

Lăng Chiêu vẫn không chịu buông tha y, mà tiếp tục cười đầy dịu dàng: “Hôm nay chẳng qua chỉ lấy chút máu của y, sư huynh nếu vẫn không chịu nói, ngày mai ta sẽ móc mắt của y tặng sư huynh, thế nào?”

Lăng Hoa suy yếu mở miệng: “Người thả y ra... ta sẽ nói cho người”

“Hừ” Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, “Thả y? sư huynh coi ta là thằng ngốc sao? Nếu ta thả y, thì càng không cạy nổi cái miệng của sư huynh”

Thấy Lăng Hoa thở dốc không nói, Lăng Chiêu chậm rãi thả lỏng ngón tay, khoanh tay ra sau lưng, không nhanh không chậm nói: “Không sao, sư huynh cứ từ từ suy nghĩ. Một ngày không nghĩ ra, ta sẽ tặng thêm

cho người một phần đại lễ. Một đôi mắt chưa đủ, vậy lại rút lưỡi của y, chặt tứ chi của y... Không biết hảo hữu kia của người còn có thể chịu đựng được bao lâu, ha ha ha...”

Hắn đổ muốn xem, Lăng Hoa rốt cục cứng đầu đến nhường nào, còn có thể chống cự trước mặt hắn được bao lâu

Nào biết đêm đó, liền có ma tốt sắc mặt hoảng sợ đến bầm báo, nói là Lâm Hư chân quân bị giam trong địa lao đã biến mất. Lăng Chiêu nhất thời nổi giận, phản ứng đầu tiên chính là Lâm Hư được Dung sâm cứu ra. Lực soát chỗ ở của dung sâm không có kết quả, liền hạ lệnh tra xét toàn bộ Vạn hư cung, nào ngờ Lâm Hư kia như biến mất vào hư không, không thể tìm ra

Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng, con người co lại, nói: “Nếu tìm không được thì chớ trách bốn tọa tàn nhẫn” Lòng bàn tay lật ngửa, một viên ngọc lấp lánh hào quang đột nhiên xuất hiện trong tay hắn, đây vốn là tụ hồn châu trong cơ thể Lâm Hư, nay bị hắn mạnh mẽ giật trở về.

Hắn cầm tụ hồn châu trở về tắm điện. Lăng Hoa bị giam cầm trong phòng của hắn, vẫn duy trì tư thế bị khóa tiên cốt. Mấy ngày nay bị hắn dùng đủ các biện pháp tra tấn, sớm đã trở nên vô cùng tiêu tụy, đâu còn nhận ra Lăng Hoa tiên quân tràn đầy tinh thần lúc đầu

“Sư huynh” Lăng Chiêu chậm rãi mở miệng, “Có hai tin tức muốn báo cho người, một tin tốt, một tin xấu, người chọn nghe cái nào trước?”

Lăng Hoa chỉ liếc nhìn hắn một cái, không có lên tiếng trả lời

Lăng Chiêu cười cười, ngồi xuống cạnh bàn, chậm rãi cầm lấy bầu rượu, tự rót một chén rượu, rồi mở miệng: “Vẫn là nói tin tốt trước đi, ta từng nói, nếu sư huynh vẫn kiên trì không chịu mở miệng, hôm nay sẽ móc đôi mắt của hảo hữu người đến tặng người. Ai ngờ hảo hữu của người để lại thần thông quảng đại, cứ nhiên chạy thoát rồi. Ta đã hạ lệnh lật tung cả vạn hư cung, nhưng vẫn không tìm ra y”

Lăng Hoa đột nhiên ngẩng đầu, con người ảm đạm nháy mắt lóe sáng, Lăng Chiêu lại uống một ngụm rượu, thản nhiên nói: “Tin xấu là – nếu tìm không được y, vậy tụ hồn châu, ta đành phải lấy lại.”

Lời còn chưa dứt, ngoài phòng có một luồng ma khí mãnh liệt quét tới, cả cánh cửa phòng bị ầm ầm đá bay, sau đó dung sâm xông vào, trong lòng ôm một thân thể lạnh như băng, sắc mặt hắn ta xanh mét, trầm giọng quát: “Trả tụ hồn châu đây!”

Lăng Chiêu quay đầu lại, cười đến tao nhã: “Thế nào, long quân cũng muốn viên tụ hồn châu kia?” Thấy mặt dung sâm biến sắc, hắn mỉm cười, không nhanh không chậm nói, “Muốn cướp? Ta chỉ cần bóp nhẹ—” Hắn nhướn mày cười, lại nhìn về phía Lăng Hoa, “Tụ hồn châu vỡ, vị hảo hữu kia của người thật sự sẽ hồn phi phách tán, hết cách sống lại”

Bước chân của Dung sâm ngừng lại, mắt nhìn chằm chằm tay của Lăng Chiêu. Viên tụ hồn châu kia bị hắn cầm trên tay, nếu hắn thật sự bóp vỡ, hồn phách của Lâm Hư nháy mắt sẽ tiêu tan, rốt cục không thể trở về

“Người... rốt cục muốn thế nào?” Thật lâu sau, dung sâm nhìn hướng Lăng Chiêu, giọng nói như rít từ kẽ răng

Lăng Chiêu mỉm cười: “Cái này thì phải xem sư huynh của ta thôi, nếu y chịu nói ra sự thật, viên tụ hồn châu này, ta tự nhiên hai tay tặng cho long quân” Thấy Lăng Hoa mặc dù sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn chần chờ tự hỏi có nên mở miệng hay không, liền bổ thêm một câu, “Ta hứa với sư huynh, chỉ cần chịu nói ra người nọ rốt cục đang ở nơi nào, viên tụ hồn châu này nhất định hai tay hoàn trả, cũng tuyệt không làm khó sư huynh”

Lăng Hoa trầm mặc một lát, cuối cùng mở miệng: “Được”

Lăng Chiêu sắc mặt mừng rỡ

“Người kẻ sát tai lại đây, ta nói cho người nghe”

Lăng Chiêu ngăn ra, nhưng lập tức nghĩ đến giờ Lăng Hoa đã bị khóa tiên cốt, chẳng lẽ còn có thể múa may trò vật gì được? Liền nghe lời đi qua, đứng lại trước mặt Lăng Hoa, cúi đầu xuống, nói: “Người nói đi”

Lời còn chưa dứt, viên tụ hồn châu trên tay bỗng nhiên bị cướp đi, chỉ thấy Lăng Hoa đứng dậy, lạnh lùng nói: “Năm đó ta lừa ngươi thế nào, giờ chẳng qua vẫn dùng một chiêu này – tiểu sư đệ, bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn không hề tiến bộ a”

Dây xích khóa tiên cốt của y không biết đã lặng lẽ được mở ra từ lúc nào. Chỉ thấy trên mặt đất có một luồng sương nhạt đang lặng lẽ lui vào trong bóng tối, đồng thời dung sâm này giờ vẫn đứng im lặng ở góc phòng, đột nhiên mở mắt

Đúng là dung sâm đã thừa dịp hấn chưa chuẩn bị, đem nguyên thần hóa thành làn sương, lặng lẽ mở dây xích đang khóa tiên cốt của Lăng Hoa.

Đối mặt với biến cố đột nhiên xảy ra này, Lăng Chiêu còn chưa kịp phản ứng, Lăng Hoa đã nhanh chóng ném viên tụ hồn châu kia cho dung sâm, sau đó lập tức hai tay kết ấn tạo kết giới, ngăn cách bản thân và Lăng Chiêu trong kết giới này

Lăng Chiêu cười lạnh một tiếng: “Ngươi muốn giết ta? Ta đã không phải là ta của năm đó rồi, ngươi cho là chỉ bằng ngươi, có thể làm khó được ta?”

Tiếng nói vừa dứt, trong kết giới đột nhiên xuất hiện một luồng ma khí vô cùng mãnh liệt, biến hóa khôn cùng, ngay cả toàn bộ cung điện cũng bị chấn động. Kết giới kia cũng trở nên càng lúc càng trong suốt, lung lay muốn sụp, tựa hồ bất cứ lúc nào đều có khả năng sẽ vỡ tan. Lăng Hoa đứng thẳng không động, mặc cho ma khí mãnh liệt kia ép tới, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước

“Cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu ngươi còn không nói, ta sẽ giết ngươi!”

Lăng Hoa thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt: “Vậy ta đây nói thật với ngươi, người ngươi muốn tìm... sớm đã không còn trên thế gian”

Lăng Chiêu như thể bị sét đánh, đôi mắt đột nhiên trợn to, cuồng nộ rống lên: “Không thể nào... ngươi lừa ta! Ngươi lừa ta!!!”

Lăng Hoa lạnh lùng nhìn hấn, thò tay vào trong ngực, lấy ra một miếng ngọc bội phía trên có khắc hai chữ ‘Lăng Chiêu’, ném xuống trước mặt huyền ma: “Đây là ngọc bội y đưa cho ta trước khi chết, y nói, đời đời kiếp kiếp, đều không muốn gặp lại ngươi”

Lăng Chiêu chậm rãi cúi đầu, nhặt miếng ngọc bội kia lên, ngón tay run rẩy vuốt ve mảnh ngọc lạnh lẽo. Thật lâu sau, bỗng đứng ngửa mặt cười lớn

Làm sao có thể... Đã nói nhất định sẽ chờ hấn, hấn tìm bao nhiêu năm, qua vô số ngày ngày đêm đêm, chưa từng từ bỏ hi vọng... sao có thể đã không còn trên thế gian!

Chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt Lăng Chiêu thê lương như máu, nhìn chằm chằm Lăng Hoa: “Nếu như thế... vậy ngươi cũng không còn cần thiết nữa”

Ngàn vạn luồng ma khí như những thanh kiếm bắn ra từ trong cơ thể của hấn, bay thẳng về hướng Lăng Hoa. Lăng Hoa vẫn đứng yên, ngay lúc bị ma khí đâm xuyên qua, y phát ra một tiếng thở dài hầu như không thể nghe thấy.

Lâm Hư mở mắt vừa đúng lúc này, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lăng Hoa bị mấy luồng ma khí đồng thời đâm xuyên qua thân thể, không khỏi kinh hãi, thất thanh gọi: “Lăng Hoa... Đừng!”

Lăng Hoa cố sức quay đầu nhìn phía y, khẽ mỉm cười, đôi môi hơi mấp máy, mơ hồ chỉ nghe được ba chữ: “Quá muộn rồi...”

Cùng lúc giọng nói biến mất, chỉ thấy thân thể của Lăng Hoa đột nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng trắng xóa, rồi lập tức tan ra thành mây luồng mới, men theo khung kết giới, chậm rãi lập thành một trận pháp

Lăng Chiêu nhìn Lăng Hoa không dám tin: “Ngươi ...tự hủy nguyên thần, lập hàng ma trận...”

Kim hoa của Lăng Hoa đã mất, công lực giảm ba phần, lại bị giam trong vạn hư cung mấy ngày, ma khí nhập thể, vốn là không thể thi triển hàng ma trận. Chính là trước khi đến bắc thiên ma vực, y đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, đem thanh bội kiếm chưa từng rời người mấy ngàn năm hóa thành phượng hoàng

lửa, nhập vào trong thân, chỉ vì một khắc cuối cùng, không tiếc hủy hết nguyên thần, tiên thể đều tan, toàn bộ hóa thành tâm trận này

Lăng Chiêu dù có thân thông quảng đại đến mấy, cũng tuyệt đối không thể chạy thoát

Năm đó chỉ vì y nhất thời mềm lòng, để Lăng Chiêu chung quy thành ma, gây ra thảm họa cho Lăng môn. Linh hồn của bốn vị sư đệ ở trên trời, liệu từng có ngày nào được an nghỉ? Sớm nên tự tay kết thúc tính mạng của Lăng Chiêu, nhưng lại dừng dằng do dự mấy ngàn năm, luôn không đành lòng

Cẩn thận suy nghĩ lại, thì tất cả mọi chuyện hiện giờ, có điều nào không phải do y tự tay tạo thành

Lăng Chiêu vốn là sư đệ của y, thân là đệ tử lăng môn, lại đi vào ma đạo, là y quản giáo không nghiêm, chưa làm tròn chức trách của sư huynh, đây là tội thứ nhất

Mất thấy Lăng Chiêu đã có dấu hiệu nhập ma, lại không nỡ phong ấn hấn, thả cho hấn chạy, sau cứu hấn, lại bỏ hấn về lăng môn khi ma khí trong người Lăng Chiêu chưa hoàn toàn thanh trừ, đẩy Lăng Chiêu rốt cục vào ma đạo, đây là tội thứ hai

Mấy ngàn năm qua, y cuối cùng vẫn chưa thể hoàn toàn vong tình, mặc tâm ma quấy nhiễu, biết rõ Lăng Chiêu đang ở bắc thiên ma vực, nhưng chưa từng bước vào nửa bước, thân mang nợ máu của sư môn mà không báo thù, là tội thứ ba

Y trốn tránh mấy ngàn năm, cuối cùng vẫn không thể tránh được nữa

“Ta vốn đã mang rất nhiều tội nghiệt, nhu nhược thiếu quyết đoán, thứ cần dứt thì không dứt, mới gieo ra loại quả xấu này. Sư đệ, ân oán đây đưa giữa ta và người mấy ngàn năm qua, giờ toàn bộ... đều kết thúc đi...”

Chẳng qua là về lại điểm khởi đầu, y lại một lần nữa phong ấn huyền ma. Kiếp trước y bởi vì làm không được mà độ kiếp thất bại, bị thiên lôi đánh hồn phi phách tán. Lần này, y tự hủy nguyên thần, để cùng Lăng Chiêu đồng quy vu tận

Từ nay trên đời không còn Lăng Hoa tiên quân, cũng không còn huyền ma Lăng Chiêu

Lăng Chiêu bị nhốt trong hàng ma trận, giữa những luồng ma khí và tiên khí đan xen triền đấu, bóng dáng của Lăng Hoa đã càng lúc càng trong suốt, mà ánh sáng trắng chói mắt kia cũng càng lúc càng mãnh liệt, vây chặt lấy cơ thể Lăng Chiêu. Hai tay của Lăng Hoa chậm rãi nâng lên, đặt trước ngực, chuẩn bị tạo ra pháp ấn cuối cùng. Cú đánh cuối cùng này, vừa lúc hao hết sinh mạng của y, Lăng Chiêu tất nhiên cũng đồng thời tan thành mây khói

Nhưng tại khoảnh khắc này, Lăng Chiêu vốn đang cật lực giãy dụa, lại đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đỏ đậm như thể nhìn xuyên qua Lăng Hoa, hướng về một nơi xa xôi không thể đến, thì thào nói: “Ta chờ người mấy ngàn năm... tại sao người thà chết cũng không muốn gặp ta... tại sao...”

Thân thể Lăng Hoa đột nhiên run bắn lên, ánh mắt tíc tắc rối loạn. Chỉ trong một khoảnh khắc do dự này, luồng ánh sáng trắng mãnh liệt kia nhất thời yếu đi, ma khí này giờ luôn bị áp chế ngang nhiên dâng lên, nháy mắt hóa thành ngàn vạn mũi kiếm, lập tức đâm xuyên qua người y

“Ta sao lại... luôn tại những lúc không nên mềm lòng, lại càng mềm lòng...”

Cuối cùng liếc nhìn Lâm Hư một cái, Lăng Hoa nhắm mắt, khóe môi lộ ra một nụ cười khổ

Vậy là phải từ biệt rồi, Lâm Hư

Nếu chưa từng sinh ra tại lăng môn, nếu chưa từng gặp gỡ Lăng Chiêu... thì tốt rồi

Trước khi hồn phi phách tán, đây là suy nghĩ cuối cùng lóe lên trong đầu Lăng Hoa

Ánh sáng trắng yếu dần, kết giới nháy mắt vỡ tan, thân thể của Lăng Hoa phút chốc tan thành tro bụi, biến mất trong hư không

Xa xa trên đỉnh thực sơn, Âm Sơn quân đứng trong gió, cái đỉnh mà nàng luôn cẩn thận nâng niu trong lòng bàn tay đột nhiên lóe sáng, sau đó lập tức ảm đạm không ánh sáng, rồi nháy mắt vỡ thành nhiều mảnh

Sắc mặt của nàng phút chốc trắng bệch

“Người đã... không thể trở về được sao? Lăng Hoa...”

Ngày đó lúc Lăng Hoa đến tìm nàng, từng nói với nàng, y muốn đi bắt thiên ma vực, việc này phúc họa khó lường, chỉ sợ có đi không về. Ngưng thần đỉnh này, liền dùng để đền cho như ý chung mà y đã mượn năm đó

“Nếu ta còn có mạng trở về, tất nhiên sẽ tìm người uống rượu. Nếu ta không về được ... Ngưng thần đỉnh này vốn chỉ nhận ta là chủ, nguyên thần của ta vừa bị hủy, thì nó cũng sẽ hư. Người lấy mảnh vỡ của nó luyện thành đan dược, có tác dụng khởi tử hồi sinh, nếu tính mạng của người gặp nguy hiểm, có thể dùng để tự bảo vệ mình”

Khi đó Lăng Hoa nói rất nhẹ nhàng thoải mái, nàng liền ôm lấy một chút hi vọng, nghĩ y còn có thể trở về. Ai ngờ lần đó từ biệt, thế nhân thật sự đã vĩnh viễn chia xa

Trời cao biển rộng, không chỗ để tìm, không thể gặp lại

“Nếu người đã không còn, thì ta cần gì phải giữ lại đồ của người, cần gì đan dược khởi tử hồi sinh” Khóe miệng chậm rãi hiện lên một nụ cười thê lương, Âm Sơn quân siết chặt tay, mảnh vỡ ngưng thần đỉnh kia liền hóa thành bột phấn, bay đi trong gió

“Lăng Hoa, người có biết sự đệ của người, mấy ngàn năm qua, nhiều lần đến thực sơn chỉ vì tìm người. Lần sau, nếu hần lại đến, Lăng Hoa, chớ trách ta không giữ lời. Ta sẽ làm hần đau lòng mà chết” Tay áo phất đi, bóng dáng của Âm Sơn quân, nháy mắt biến mất.

28. Chương 28

Lăng Chiêu chậm rãi đứng dậy từ trong kết giới vỡ nát, đôi mắt đỏ đậm như máu, trợn mắt nhìn về phía Lăng Hoa vừa biến mất, thật lâu sau, bỗng nhiên bật ra một tràng cười điên loạn làm người ta rợn tóc gáy.

“Ha ha..... Ha ha ha ha.....” Chỉ thấy vị chủ nhân vạn hư cung dung nhan yêu dã, khí thế bức người kia, nay hai tròng mắt trống rỗng, tóc dài rồi tung xòa sau vai, ma khí tỏa khắp người, một tay siết chặt miếng ngọc bội kia, tay còn lại thì cổ sức gờ lên như muốn bắt được thứ gì trong hư không, “Sư huynh chết rồi..... Y cũng đã chết..... Ha ha ha.....”

Nụ cười này càng lúc càng trở nên điên cuồng, thân thể của Lăng Chiêu lão đảo, lung lay muốn ngã

Mấy ngàn năm qua, người hần luôn điên cuồng nhớ nhung tìm kiếm, cùng với người hần luôn căm hận, đều đã không còn. Chấp niệm nháy mắt thành không, vậy hần... Chờ đợi rất lâu trong những năm tháng dằng dặc như vậy, rốt cục là vì cái gì?

Nỗi đau đớn không chỗ phát tiết này, phải làm thế nào mới có thể dịu đi?

Lăng Chiêu chậm rãi quay đầu, đôi mắt đỏ đậm trống rỗng vô thần nhìn qua.

“Chết rồi... đều chết cả rồi...”

Ma khí mất không chế tràn ra khỏi cơ thể hần, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mãnh liệt, như một cơn lốc xoáy, thổi quét trong điện, cả tòa vạn hư cung, cũng bị lay động đến run run, như thể sắp bị phá hủy

“Không hay!” Dung sắc đột nhiên biến sắc, vội vàng ôm Lâm Hư vẫn còn đang chìm trong đau xót vào trong lòng, nhanh chóng chạy ra ngoài cửa điện, “Hần muốn phá hủy toàn bộ vạn hư cung!”

Vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn, toàn bộ vạn hư cung nháy mắt sụp đổ. Trong tiếng cười lớn như điên như cuồng, chỉ thấy một luồng ma khí bay lên trời, thẳng hướng phía ngoài ma vực, sau đó lập tức biến mất không chút dấu vết

Dưới chân thực sơn, đột nhiên xuất hiện ma khí mãnh liệt. Nơi này vốn là nơi phần đông người tu tiên tụ tập, mặc dù cũng có không ít yêu vật mượn linh mạch của nơi này để tu luyện, nhưng đều sẽ thật cẩn thận, hẳn sẽ không tùy ý phóng yêu khí để trêu chọc phiền toái. Ngày thường dù có ma vật đến, cũng biết tự giấu ma khí, cẩn thận làm việc, nên ma vật mang theo ma khí mãnh liệt đến như lần này, thật đúng là lần đầu tiên

Nhất thời, các môn phái tu chân lớn trong thực sơn đều chuẩn bị sẵn sàng trận địa để nghênh đón. Ai ngờ ngay lúc ma khí kia xuất hiện, lại thấy có một luồng yêu khác, khí thể vạn phần, đột nhiên hiện lên, còn hướng thẳng về phương hướng có luồng ma khí kia

Dựa vào trực giác của người tu tiên, ma vật vừa tiến vào thực sơn này, cùng với yêu vật đến đón tiếp kia, đạo hạnh ít nhất đều trên mấy ngàn năm. Cường địch như thế, các môn phái lớn cũng không dám mạo muội phái đệ tử đi tra xét chịu chết, chỉ đồng loạt lập pháp trận kết giới, rồi án binh bất động, đứng xem hai thứ kia rốt cục định làm gì

Nếu trùng hợp là địch của nhau, đổ lại vừa lúc làm bọn chúng đánh thành người chết ta sống. Chưởng môn của mấy môn phái lớn gần như đều ôm suy nghĩ này.

Vì thế dưới tình huống không người ngăn trở, Lăng Chiêu lập tức đến trước sơn động quen thuộc kia. Trong tay của hắn vẫn nắm chặt miếng ngọc bội kia, ánh mắt trống rỗng, ngây ngốc bước vào sơn động, nhưng rồi bỗng nhiên toàn thân chấn động

Trong động vốn hẳn không một bóng người, nhưng lại có một bóng người đang đứng lặng, khoanh tay đưa lưng về phía cửa động, cả người bị bao phủ trong một mảng âm u. Trong một khoảnh khắc này, Lăng Chiêu gần như run bật lên. Hắn cẩn thận đi từng bước từng bước vào sâu trong động, rất sợ bóng người kia đảo mắt sẽ thành mây khói

Thì ra sư huynh lừa hắn, người nọ chưa chết, cuối cùng vẫn trở lại rồi, trở lại đây chờ hắn —

Sau đó hắn cuối cùng cũng đến gần, cũng nhìn rõ

Đó là một nữ tử áo vàng đen, toàn thân tỏa ra yêu khí dày đặc. Nàng từ từ quay đầu lại, không chút biến sắc nhìn hướng Lăng Chiêu. Niềm vui sướng to lớn nháy mắt thành hư không, hai mắt Lăng Chiêu thoáng chốc lại trở về một màu đỏ đậm, tay giơ lên, ma khí như mũi kiếm đánh thẳng về phía nữ tử kia, điên cuồng gào to: “Yêu vật ở đâu đến, sao dám xuất hiện ở đây!”

Nữ tử kia tất nhiên chính là Âm Sơn quân. Đối mặt với ma khí do Lăng Chiêu đánh tới, thân nàng lóe lên, trượt đi như rắn, hai tay áo vung lên, tránh được công kích, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Ta ở đây, là để chờ một người”

Lăng Chiêu lập tức ngăn người. Giấu đi sát ý, hắn chậm rãi mở miệng: “Người nào?”

“Ba ngàn năm trước, người nọ từng mượn ta một gốc huyết lân thảo, nói muốn đi cứu người. Sau đó lại lấy đi như ý chung của ta, mãi chưa trả lại. Ta ở đây chờ y, chính là vì muốn đòi lại vật y đã mượn của ta”

Tròng mắt của Lăng Chiêu thành linh co lại, giọng nói không kìm được run rẩy: “Người nọ... đã đi đâu?”

Nụ cười trên mặt Âm Sơn quân càng lạnh thêm mấy phần: “Mấy ngày trước, người nọ có đến tạm biệt ta, nói y muốn đi...” Tầm mắt của nàng lạnh lùng rơi trên mặt Lăng Chiêu, gần từng tiếng: “Bắc thiên ma vực”

Thân thể của Lăng Chiêu giật mạnh, vẻ điên cuồng lại nổi lên, nhìn thẳng Âm Sơn quân mà khàn giọng nói: “Người lập lại lần nữa? Người nọ là ai?”

Âm Sơn quân hơi hơi nhấc tay lên, sát khí đã tụ lại trên đầu ngón tay, chút cười lạnh lùng kia cũng dần dần biến thành sát ý dày đặc: “Tên ngốc kia, tên là Lăng Hoa”

Lăng Chiêu nhất thời như bị sét đánh, mặt mũi phút chốc không còn chút máu, thân thể lung lay, thì thào nói: “Không thể nào... không thể nào...” Rồi đột nhiên bắt đầu cười điên cuồng, toàn thân tỏa ra sát khí dày đặc, túm chặt lấy cổ áo của Âm Sơn quân, “Sao có thể là y? Người lừa ta, đúng không?”

Âm Sơn quân lạnh lùng cười: “Ta lừa người làm gì? Năm đó lúc người bị mù, người giúp người nuốt xuống huyết lân thảo, chính là ta. Ai ngờ người mất mù tìm cũng mù, Lăng Hoa phí hết sức lực mới cứu được người, còn người đã báo đáp y thế nào? Biết rõ Lăng Hoa hận nhất ma vật, còn cố tình nhập ma, nay y bị người làm hồn phi phách tán, thế đã thỏa nguyện của người chưa?”

Sau mỗi một câu của nàng, thần sắc của Lăng Chiêu càng điên cuồng thêm một phần, ma khí mất khống chế tăng vọt, ầm ầm đánh về phía Âm Sơn quân: “Nếu người đã biết y là ai, vì sao mấy lần ta đến thực sơn tìm y, người lại chưa từng xuất hiện, cũng không nói rõ với ta? Biết rõ ta hận y, vì sao không ngăn ta —”

Trong mắt Âm Sơn quân lóe lên một chút buồn bã: “Ai kêu ta từng đáp ứng với tên ngốc đó... tuyệt đối không tiết lộ nửa câu về thân phận của y”

Nếu nàng không giữ lời, sớm một bước báo thân phận của Lăng Hoa cho huyễn ma, có lẽ Lăng Hoa sẽ không rơi vào kết cục hiện giờ. Chỉ là nàng thấy Lăng Hoa khó khăn lắm mới đắc đạo thành tiên, lại thật sự không muốn vướng vào rắc rối, nàng cứ tưởng sau khi Lăng Hoa vào thiên đình, dần dần sẽ tự tháo gỡ được tâm ma, quên hết trước kia, sẽ không còn dính líu với huyễn ma nữa. Nhưng không đoán được, ân oán yêu ghét dây dưa mấy ngàn năm giữa bọn họ, chưa từng có ngày tiêu tán

Mắt thấy bộ dáng Lăng Chiêu gần như mất khống chế, nàng chậm rãi nở nụ cười

Huyễn ma của bắc thiên ma vực, ma vật giỏi mê hoặc lòng người, có thể khiến người đau lòng mà chết trong truyền thuyết. Có phải đây là lần đầu tiên nếm thử mùi vị của đau lòng?

Nhưng... vẫn chưa đủ

Đôi mắt của Âm Sơn quân lạnh xuống, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt trở nên dữ tợn, há to miệng, cái lưỡi đỏ tươi phun ra, răng nanh sắc bén lóe hàn quang, mơ hồ có thể thấy được đỉnh răng còn rỉ độc. Đuôi rắn có vảy màu vàng đen nháy mắt quấn lấy thắt lưng của Lăng Chiêu, từ từ siết chặt, nàng há mồm tấp tới cổ họng của hắn

Bạch mi phúc tu luyện mấy ngàn năm, chỉ một giọt chất độc, liền có thể khiến người ta xương cốt tan biến

Lăng Chiêu vẫn không cử động, ánh mắt trống rỗng, mặc bản thể của Âm Sơn quân quấn lấy thân thể của hắn. Khoảnh khắc Âm Sơn quân tấp về phía hắn, bỗng nhiên thân thể run lên, lập tức có ngàn vạn luồng ma khí nháy mắt đâm xuyên qua thân thể nàng

Nàng đã quên... ma vật sinh ra trong hư vô hỗn độn, sao bị nọc độc tổn thương. Ma vật không có máu thịt, cho dù bị đuôi rắn của nàng siết thành bột phấn, cũng có thể tự hóa ra từ hư không

Yêu vật, trước giờ chưa từng là đối thủ của ma vật

Thân rắn mềm oặt xụi lơ khỏi thắt lưng của Lăng Chiêu, Lăng Chiêu chậm rãi cúi đầu, nhìn con bạch mi phúc đang nằm trên mặt đất đã vô lực biến thành hình người kia

Năm đó lúc hắn bị mù, kẻ giúp hắn nuốt xuống huyết lân thảo, chính là nàng sao?

“Ta không giết người” Giọng nói không chút tình cảm vang lên trên đầu nàng, “Người cũng đừng đến tìm đường chết nữa”

Thân thể Âm Sơn quân chậm rãi nhúc nhích một chút, cố gắng ngẩng đầu lên, sát ý trong mắt vẫn còn, chỉ là lòng có dư mà lực thì không đủ. Trơ mắt nhìn Lăng Chiêu xoay người biến mất trước mắt nàng, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực cúi thấp đầu. Sau đó cuộn mình thành một khối, không hề nhúc nhích nữa

Vết thương của nàng không đủ để mất mạng, chỉ là, nếu nàng không nhanh tìm một chỗ trốn để trị thương, thì khó đảm bảo sẽ không có yêu vật khác nhân cơ hội đánh lên nàng, cướp đi nội đan trong cơ thể nàng.

Mạnh nuốt yêu, vốn là phương thức sinh tồn của tất cả sinh vật

Chỉ là nàng đã không còn quan tâm nữa. Nàng không hề chấp nhất sinh mạng dài ngắn, sống mấy ngàn năm, đối với nàng mà nói, đã đủ rồi. Trong sinh mệnh dài dòng, cũng chỉ có người nợ, đáng để nàng có vài phần kính trọng. Canh giữ ở thực sơn chưa từng rời đi, cũng chẳng qua vì chờ người nợ ngẫu nhiên sẽ đến tìm nàng uống rượu

Nếu, người nợ đã không còn...

Thì nàng cũng liền sống chết do trời, không còn luyến tiếc

Sau khi rời khỏi sơn động, vẻ điên cuồng trên mặt Lăng Chiêu không ngờ lại dần dần bình ổn xuống, hai mắt cũng từ màu đỏ đậm trở về màu ám vàng. Hắn hóa ra một hộp ngọc trong lòng bàn tay, khoe môi lộ ra một nụ cười lạnh lẽo: “Sư huynh, người lừa ta bao nhiêu lần như thế, ta đều có thể không so đo. Chỉ lần này, lại tuyệt đối khó tha thứ cho người”

Thứ hắn muốn, thứ duy nhất cố chấp, chẳng qua là một người mà thôi. Trên đời này sao lại có người tàn nhẫn như Lăng Hoa, biết rõ hắn muốn vật gì, lại thà chết cũng không chịu mở miệng nói rõ sự thật

Thà đồng quy vu tận với hắn, cũng không muốn thừa nhận mình chính là người đã cứu hắn

Người có từng động lòng với ta không, sư huynh?

Lúc lừa ta, nói người nợ đã chết, tim của người có phải cũng đã chết không, sư huynh?

Lăng Chiêu ngửa mặt cười lớn, người hắn luôn coi như báu vật, chỉ muốn giữ lại bên người, người sẽ không bao giờ tổn thương hắn, lại bị hắn đâm một đao, sau đó tra tấn sống không bằng chết, cuối cùng hồn phi phách tán trước mặt hắn

Người cố ý phải không, sư huynh?

“Tam hoa của tiên gia, như tam hồn của con người. Nếu kim hoa của người đang nằm trong tay ta, ta sẽ giúp người tổ cốt trọng sinh. Một ngàn năm cũng được, một vạn năm cũng tốt, cho dù phải lên trời xuống đất, ta cũng nhất định có thể làm kim hoa sinh ngân hoa, ngân hoa sinh duyên hoa, khiến tam hoa của người tụ lại, khởi tử hồi sinh”

Khoe môi của hắn, chậm rãi nhếch lên một nụ cười nhẹ, ba phần hận, bảy phần đau

“Sau đó, chúng ta sẽ từ từ tính toán lại nợ cũ, sư huynh”

Lòng bàn tay siết lại, hộp ngọc lại chui vào trong cơ thể. Lăng Chiêu vung tay áo, thân thể nháy mắt biến mất không thấy.

29. Chương 29

Sau khi Lăng Chiêu bỏ đi, hắn không trở về bắc thiên ma vực, mà tìm một nơi có linh khí dồi dào tại thực sơn, sau khi lập kết giới, mới cẩn thận lấy hộp ngọc kia ra.

Lăng Hoa vốn đắc đạo thành tiên tại thực sơn, nơi này tập trung tinh hoa của trời đất, nếu đặt kim hoa của Lăng Hoa ở nơi này, ắt có thể giúp thứ này hấp thu linh khí của trời đất. Tuy nói muốn tạo lại tiên cốt cho Lăng Hoa không biết còn phải trải qua bao nhiêu gian nan, nhưng Lăng Chiêu cũng bất chấp những điều này, mà khẩn cấp mở hộp ngọc, lấy kim hoa kia ra.

Kim hoa ước chừng cỡ một bàn tay, tỏa sáng trong tay hắn. Lăng Chiêu giơ ngón tay về một pháp trận trong hư không, đang chuẩn bị đặt vào trong pháp trận, thì đột nhiên đóa kim hoa kia lóe sáng, hóa thành một chùm sáng bay thẳng đến chân trời, rồi biến mất

Lăng Chiêu hoảng hốt, vội vàng liều lĩnh hóa quang đuổi theo, nhưng trời đất mờ mịt, đóa kim hoa kia đã biệt vô tung tích, không biết tiêu tán đi chỗ nào. Tận mắt nhìn thấy tia hi vọng cuối cùng có thể giúp Lăng Hoa sống lại cũng không còn, Lăng Chiêu nháy mắt phát cuồng

Chỉ nghe thấy một tiếng thét dài tan nát cõi lòng vang lên, rồi ma khí ngập trời ùn ùn kéo đến, đúng là san bằng một đỉnh trên Thục sơn. Các môn phái tu chân lớn trong thục sơn, ai ai cũng run sợ, hoang mang không biết từ đâu ra một ma vật có thực lực sâu xa khó lường, lại có vẻ điên cuồng như thế, không biết có phải đang chuẩn bị đại khai sát giới hay không?

Nhưng sau khi tiếng thét dài kia qua đi, nơi nơi lại khôi phục yên tĩnh. Ma khí kinh thiên động địa phút chốc biến mất, ma vật kia chẳng biết đã chạy đi đâu

Cùng lúc đó, nơi chân trời xa xa, mặt trời mọc ở phương đông, có một vị thần cúi đầu nhìn đóa kim hoa lóe sáng lẳng lặng nằm trong lòng bàn tay hần.

“Phù tang, năm đó ta từng đùa với người, cỏ cây không phải người, sao có thể có tâm. Người lại nói vạn vật trong thiên địa, mấy kẻ không thông linh, cũng chẳng hiểu tình. Nay người thần hồn vỡ nát, tam hoa chỉ còn một đóa kim hoa, đây chính là cái giá ‘hiểu tình’ của người?”

(Cây phù tang là loại cây huyền thoại, ở hướng đông. Trong các kinh văn thời Lục Triều, phù tang tượng trưng cho vùng đất huyền thoại ở hướng đông. Vị thần cai quản nơi đây là Đông Hoa Đế Quân) Khẽ thở dài, lòng bàn tay lật úp lại, đóa kim hoa kia liền bay ra khỏi lòng bàn tay hần, lập tức chui vào một gốc cây thẳng tắp xuyên trời.

Thượng cổ có cây thần, tên là Phù tang. Mặt trời ra khỏi Dương Cốc, tắm nơi ao Hàm, chạm đến phù tang.

(Theo quan niệm của Trung Quốc, mặt trời xuất hiện từ Dương Cốc. Trong Hoài Nam Tử (in trong Tứ Bộ Bị Yếu 424, chương 3, tr. 9b) viết: «Nhật xuất vu Dương Cốc, dục vu Hàm Trì, phát vu Phù Tang thị vị thần minh.» Maspero dịch là: «Mặt trời ra khỏi Dương Cốc, tắm nơi ao Hàm. Khi mặt trời chạm đến Phù Tang, ấy là lúc rạng đông.») Nguyên bản y là cây thần phù tang sinh ra trong điện của thượng cổ Nhật thần đông quân, năm dài thảng rộng, cũng tự thông linh tính, đắc đạo thành tiên thể. Mà từ khi y thành tiên, liền dời đến bồng lai, bay ra ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành, trừ đông quân, không ai biết lai lịch của y. Từng cuộc chơi với đông quân, bảo rằng tuy là cỏ cây thông linh mà thành tiên, nhưng tuyệt đối không phải là vật vô tâm vô tình, nếu vào đời, đương nhiên có phong thái như con người.

Đông quân cười nói: “Nếu ngay cả Phù tang cũng hiểu được tình là vật gì, thì chư thần trong tiên giới, lại có mấy kẻ trốn được tổn hại của tình kiếp?”

Y cũng cười nói: “Hiểu được nghĩa lớn, nhưng không phải tình riêng. Ta vốn là một gốc cây thần, làm sao có lòng ái dục?”

Đông quân chỉ cười mà không nói.

Năm đó chỉ đùa giỡn bằng quơ, sau khi đánh cược, y liền quên, không hề để ở trong lòng. Ai ngờ một ngày đi qua ma vực, đúng lúc huyền ma xuất thế, ma vật sinh ra từ hỗn độn hư vô kia, chân trần tóc dài, phong tư quyền rũ, chẳng gì sánh bằng. Ngược mắt cười khẽ một tiếng, y tình cờ nhìn thấy qua đám mây, tìm lại đột nhiên run lên

Sinh ra trong mảnh đất thánh, y chưa từng gặp qua vật gì cực yêu cực hiểm như thế, nên không tự chủ được khẽ khen một tiếng, tâm chấn động, cũng là từ đó ma do tâm sinh, rơi vào phạm trăn

Trải qua mấy kiếp luân hồi trong hồng trần, rốt cục có một kiếp, đầu thai vào lăng môn ở thục sơn, đạo tâm chưa hết, một lòng cầu tiên. Nhưng tại thời điểm sắp độ thiên kiếp, lại bị ma vật kia bám lấy, thất bại trong gang tấc, rơi vào kết cục bị thiên lôi đánh đến tan thành mây khói.

Kiếp sau làm người, lại vào lăng môn. Cũng vẫn trốn không thoát kết cục gặp gỡ dây dưa với ma vật kia, đông quân ở trên chín tầng trời, trơ mắt nhìn y từng bước đi đến bước đường hiện nay, nhưng không cách nào ra tay giúp đỡ.

Bất kể y là Phù tang, hay là Lăng Hoa, nếu vẫn không nhìn thấu được tâm ma do bản thân gieo xuống, thì sẽ chỉ mãi chịu mỗi họa này. Cho dù là thiên thần thượng cổ, cũng không thể thay đổi số trời

“Tuy nói thần hồn đã tan, tam hoa cũng chỉ còn một hoa. Nhưng may mà bản thể của ngươi vẫn còn, nay kim hoa đã chui vào trong cơ thể ngươi, theo thời gian, cuối cùng sẽ có một ngày có được lại linh thức” Đông quân chậm rãi đứng dậy, trong đôi mắt ngàn vạn năm qua chưa từng dao động cũng mơ hồ nổi lên một chút chua xót: “Hay có lẽ, ngươi không thông linh thức cũng tốt, cỏ cây không phải người, cần gì có tâm có tình”

Một tiếng thở dài, phát ổng tay áo, xoay người rời đi

Đảo mắt lại đã là hơn ngàn năm, trong nhân thế triều đại thay đổi, chương môn của các môn phái tu tiên lớn trong thực sơn cũng sớm đã thay đi đổi lại

Trong mấy thôn trang dưới chân thực sơn, không biết bắt đầu từ lúc nào, đã mọc lên một thần miếu. Trong miếu cung phụng một pho tượng thần áo quần lỏng lẩy, tuy được khắc bằng gỗ, nhưng cũng có thể nhìn ra tướng mạo của vị thần này có chút xinh đẹp. Nếu cẩn thận hỏi thôn dân, trong miếu cung phụng vị thần tiên nào, đại đa số mọi người đều không trả lời được, chỉ nói vị thần tiên nương nương này vô cùng linh nghiệm, phạm trong thôn có yêu nghiệt nào quấy phá, nài sẽ hiển linh

Lại có người phản bác, nói đây không phải là thần tiên nương nương, rõ ràng là một vị nam tiên!

Nhao nhao ồn ồn một lát, người hỏi mơ hồ cũng nghe hiểu được. Thần tiên được cung phụng trong miếu này không biết từ đâu đến, cũng không biết từ khi nào bắt đầu thường xuyên lui tới dưới chân thực sơn, nhưng phạm vùng gần thôn trang có quỷ vật hoặc yêu vật gây hại, vị thần tiên này sẽ xuất hiện, như thể đang tìm người nào đó, lại như thể đang chờ người nào đó. Nếu vừa lúc gặp được đệ tử của những môn phái tu chân trên Thực sơn xuống hàng yêu trừ ma, vị thần tiên này nhất định sẽ bám lấy đối phương

Vị thần tiên này luôn thích hỏi đối phương: “Ngươi là sư huynh của ta phải không?”

Đối phương thường thường bị hấn dọa chết khiếp, sau đó hấn sẽ tức giận buông tay, xoay người tiêu diệt yêu vật đang quấy phá kia, sau đó liền biến mất không thấy nữa.

Vị thần tiên này hình như có chút điên điên khùng khùng

Thôn dân thì chẳng quan tâm nhiều đến thế, chỉ nhận định vị thần tiên này được thượng thiên phái xuống phù hộ bọn họ bình an mà thôi, nên tự giác tự nguyện dựng thần miếu, ngày lễ ngày tết còn lập đài hát tạ ơn thần.

Người hỏi thăm đã hiểu rõ ràng, khoanh tay đứng ngoài thần miếu, nghiền ngẫm quan sát bức tượng thần khắc gỗ kia, vẻ mặt có chút ảo diệu

“Trong thiên đình, tuyệt đối không có hạng tiên quân này. Rốt cục là yêu hay ma mê hoặc lòng người, hưởng thụ hương khói cung phụng của những thôn dân này?” Nam tử không khỏi lẩm nhẩm, nghĩ mãi không ra

Y vốn là cây thần Phù tang trong điện của Đông quân, một ngày đột nhiên mở mắt, kinh ngạc vì bản thân cư nhiên tu được tiên thể. Đông quân giữ y lại trong điện, nhưng y luôn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, như thể không chốn thuộc về, cứ muốn đến thiên đình. Đông quân khuyên y không được, chỉ đành thở dài mặc y đi. Sau khi đến thiên đình, lại không chịu thụ phong. Thiên đế cũng không cưỡng ép, chỉ tùy tiện phong cho y một danh hào Lăng Hoa tiên quân, rồi mặc y đi lại tự do

Chỉ là một ngày nọ, thiên đế bỗng nhiên sai sứ giả đến mời y, nói là dưới hạ giới không biết có vật nào giả mượn danh thần mình, lừa gạt hương khói nhân gian. Nay các chư tiên trong thiên đình cũng chỉ có y rảnh rỗi, khẩn cầu y đi xuống hạ giới, điều tra vật kia rốt cục là sao

Dựa theo tính tình thường ngày của y, cũng sẽ lười đi làm. Ngày đó cũng không biết có sợi gân nào không đúng, lại nhận lời, trên đường đi xuống hạ giới, còn gặp phải một thần quân lạ mặt, đối phương vừa gặp y, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mừng rỡ, vui vẻ tiến đến chào hỏi y.

Y nhíu mày: “Vị thần quân này... ta quen ngươi sao?”

Thần quân kia giật mình, ủy ủy khuất khuất nhìn y: “Tiên quân không nhận ra ta? Ta là Nam hải thái tử Ngao lăng a!”

Y lắc lắc đầu, chưa từng gặp thì lấy đâu mà nhận ra?

Thần quân kia bị đả kích rất mạnh, trợn mắt nhìn y cười mây đi, ủ rũ lẩm bẩm: “Tại sao Lăng Hoa tiên quân luôn không thích ta? Năm đó nghe nói y hồn phi phách tán, ta còn khóc lớn một trận mà”

Hắn cũng không có ý gì bất chính, chẳng qua là mấy ngàn năm trước từng gặp Lăng Hoa tiên quân trên thiên đình, lòng sinh ý muốn thân cận, muốn làm tiên hữu với y mà thôi. Nhưng Lăng Hoa tiên quân này lại luôn dùng lễ nghĩa cấp bậc đối đãi với hắn, khách khách khí khí, chỉ cảm thấy xa cách. Chẳng lẽ cá tính của hắn đáng ghét vậy sao?

Ngay cả hảo hữu Dung sâm cũng trở mặt với hắn... Đời rồng thật thất bại a!

Ngao lăng quay cuồng trong tầng mây, cuốn cái đuôi tự oán tự hận, nam hải long vương trên thiên đình gân xanh giật giật: “Tiểu tử khốn kiếp kia lại chết đuối ở phương nào rồi? Sao còn chưa cút ra đây?”

—
Ngay khi nam tử ngoài miếu xoay người bỏ đi, trong thần miếu, không biết khi nào đã cuốn lên một làn sương đen, mơ hồ, từ trong miếu bám theo y.

“Sư..... Sư huynh.....”

Giọng nói như có như không vang lên, màn sương kia dường như muốn hiện hình, nhưng lại không dám, chỉ lặng lẽ đi theo sau người nọ. Đến khi người nọ hơi phát hiện mà quay đầu lại, thì màn sương liền cuống quýt tản ra, chờ y lại quay đầu đi, mới lặng lẽ tụ thành một mảng.

Nhìn từ phía xa, người nam tử kia giống như một yêu quái, phía sau có kéo theo một làn sương đen, hết sức quỷ dị.

Trên chín tầng trời, đông quân ngăn người nhìn Phù tang trong điện, tiếng thở dài chẳng dễ gì nghe được.

Thị nữ đứng bên cạnh cẩn thận hỏi: “Vì sao Thần Quân phải để phù tang rời đi?”

Phù tang trải qua ngàn năm, vất vả lắm mới sống lại, đông quân vốn muốn để y ở lại trong điện, nhưng cuối cùng vẫn mặc y rời đi.

Không phải Đông quân đã nói, nếu phù tang lại được tiên thể, nhất định sẽ không cho y rời khỏi thần điện nữa sao?

“Tuy y đã sống lại, nhưng tâm ma vẫn chưa giải. Không bằng để y tự đi chấm dứt, nếu không sớm hay muộn vẫn phải chịu họa” Đông quân nhắm mắt, thâm nghĩ lần này thiên đế sai y hạ phạm cũng không biết sẽ có kết quả gì

Sau khi phù tang sống lại, vẫn không chịu ở lại trong thần điện. Nếu không có tâm ma quấy phá, thì sao cứ cố ý đi thiên đình? Sợ là thiên đế cũng hiểu tiên nhân hậu quả, cho nên cố ý cho y hạ phạm

Ma vật kia cũng đã ngốc chờ dưới hạ giới hơn ngàn năm, tuy chưa từng làm ác, nhưng tác phong quỷ dị, điên điên khùng khùng, lại được đám thôn dân kia cung phụng như thần tiên. Nếu cứ tiếp tục mặc kệ, sợ là sớm muộn gì cũng đẩy ra cường tính của hắn, ủ thành đại họa.

Số trời đã định, có cách gì khác đây

Phù tang, chuyện này phúc họa khó lường, người phải tự cân trọng thôi.

30. Chương 30

Chẳng phải Lăng Hoa không lưu ý thấy phía sau mơ hồ có ma khí bám theo, chỉ là mỗi khi y cảnh giác dừng bước, quay đầu nhìn, thì lại chẳng hề có động tĩnh, mà chỉ nhìn thấy một làn sương nhàn nhạt như có như không. Khẽ cau mày, Lăng Hoa đơn giản dừng bước, ngẩng đầu nhìn trời, rồi tự nói một câu: “Nếu đã không có đầu mối, thì chẳng bằng ngày khác quay lại vậy” Phất ống tay áo, liền biến mất Bóng của y vừa biến mất, thì làn sương kia liền hoảng hốt vội vàng tụ lại, dần dần hóa thành hình người. Một nam tử quần áo lộng lẫy, sắc mặt kinh hoàng, nhìn trái ngó phải, tựa hồ muốn đuổi theo, nhưng lại không biết phải đuổi đến phương nào

Phía sau có một giọng nói bình thản truyền đến: “Các hạ muốn tìm ta phải không?”

Nam tử nháy mắt quay đầu, rồi lập tức trợn to mắt, ngay sau đó, giơ tay túm lấy Lăng Hoa, vẻ mặt như buồn như vui: “Sư huynh... là người phải không?”

Lăng Hoa lùi lại một bước, nhăn mày: “Người chính là kẻ giả mạo thần linh ...” Đánh giá từ trên xuống dưới đối phương một lát, “Ma vật?”

Nam tử mặt mày ngẩn ngơ, sau một lúc lâu, mới run giọng hỏi: “Người không nhận ra ta?”

Lăng Hoa sững sốt một chút, rồi chậm rãi lắc đầu: “Phải chăng các hạ nhận nhầm người?”

“Ta là Lăng Chiêu a... Người không nhận ra ta?”

Thân thể bỗng nhiên bị kéo về phía trước, Lăng Hoa theo bản năng đành phải đẩy hấn ra, nhưng khi đụng phải đôi mắt nhuốm màu điên cuồng kia, lại ngẩn ngơ một chút.

Đột nhiên nhớ ra tên ma vật giả mạo thần linh này hình như có hơi điên điên, có sở thích nhận loạn sư huynh. Lăng Hoa không khỏi nghĩ, chẳng lẽ đây mới chính là nguyên nhân hắn bồi hồi dưới chân thực sơn hơn ngàn năm mà vẫn không chịu rời đi? Để có chút động lòng trắc ẩn, không nỡ quá kích thích hắn, đành phải trả lời: “Ta không phải sư huynh của người”

Một chút lí trí duy nhất trong mắt Lăng Chiêu cũng hoàn toàn tan biến theo những lời này

“Người lại không nhớ ra ta...” Hắn thì thào lặp đi lặp lại lời này, rồi bỗng nhiên, giữa mặt cười điên cuồng, “Ta chờ người hơn ngàn năm dưới chân thực sơn, luôn không tin người sẽ thật sự biến mất giữa trời đất. Ta nghĩ người nhất định sẽ trở lại nơi này, lại sợ sẽ bỏ qua bất kì kẻ nào dù chỉ có một phần tương tự với người — nhưng người lại nói, không nhận ra ta”

Lăng Hoa thấy sắc mặt của hắn tràn đầy vẻ điên cuồng, hai mắt đỏ đậm, y không khỏi lùi về phía sau một bước, âm thầm đề phòng.

Nếu ma vật trước mắt phát cuồng, thì sẽ rất khó đối phó

Tiếng cười điên cuồng dần dần tắt đi, Lăng Chiêu quay đầu lại

“Sư huynh” Hắn tiến lên một bước, mặt vẫn đang cười, nhưng toàn thân Lăng Hoa lại phát lạnh.

“Nếu người không nhận ra ta” Trên gương mặt cực đẹp mà cực yêu kia, chậm rãi hiện lên một nụ cười nhạt tàn nhẫn, “Ta sẽ làm người từng chút, từng chút nhớ lại”

Tiếng nói vừa dứt, ma khí thành linh tăng vọt, khoảnh khắc Lăng Hoa xoay tay rút kiếm ra thì đã không kịp, thân mình đã bị ngàn vạn luồng ma khí quấn lấy, trước mắt y tối đen, đúng là đã chìm sâu vào trong bóng tối nặng nề.

Có tiếng cười nhẹ nhàng vang lên bên tai y

“Ta tên là huyền ma, nhưng chưa bao giờ chân chính thi triển thủ đoạn lên người của người. Sao không mở mắt ra nhìn ta đi?”

Lăng Hoa không tự chủ được mở to mắt, trước mắt là một mảnh ánh trăng rải đầy hoa bạc trên mặt đất, y đang chạy không ngừng trên con đường mòn trong rừng. Phía sau có ma vật đang đuổi theo, làm y không thể không ngừng quay người dùng thuật pháp giao tranh.

Y đã giao đấu với ma vật kia được mấy ngày mấy đêm, ma vật kia luôn không chịu từ bỏ ý định cắn nuốt sinh hồn của y, mà y cũng luôn không thể phong ấn ma vật kia

Bám chặt đôi mắt yêu dị lập lòe khao khát điên cuồng của hắn, ma vật liếm liếm môi, cười đến quỵên rũ: “Cần gì phải trốn khổ trốn sở như thế? Chẳng qua là một thuật sĩ mà thôi, cho dù tu được tiên thể, thì có gì thú vị? Không bằng giao sinh hồn của ngươi cho ta, cùng ta hưởng thụ cực lạc đời đời, không tốt hơn sao?”

Y cười lạnh một tiếng, trường kiếm siết chặt trong tay: “Có bản lĩnh thì đến mà lấy sinh hồn của ta”

Bên tai văng vẳng tiếng cười mê hoặc lòng người của ma vật kia: “Rất khí phách, không hổ là người bốn tọa coi trọng – nếu không có được người sao bốn tọa có thể cam lòng về tay không?”

Tim hơi giật mạnh, Lăng Hoa không tự chủ nhắm chặt mắt, khi mở mắt ra, trước mắt lại là một cảnh tượng khác.

Vẫn là hoa trắng trắng bạc khắp nơi, mùi quế hoa ngát hương khắp viện như trước. Y bước vào trong cửa viện máu chảy thành sông, áo trắng nhuộm máu, một tay cầm kiếm, mặt đối mặt với ma vật kia.

“Bốn tọa bị các người nhốt trong cái động nát kia hơn mấy trăm năm, khó khăn lắm mới ra được, người cho rằng chỉ dựa vào người mà có thể ngăn được ta?” Sinh vật yêu dã toàn thân phủ kín chú văn màu đỏ cười tủm tỉm chậm rãi đi về phía y, bỗng nhiên đôi mắt hơi hơi co lại, “Không biết lượng sức!”

Đối mặt với nụ cười khinh thường của ma vật kia, y thể nhưng trầm trầm mở miệng: “ta có thể sống đến hiện tại, tất nhiên cũng có bản lĩnh ngăn được người”

Theo pháp trận sau lưng mở ra, ma vật thoáng kinh hoàng, rồi đột nhiên ngửa mặt cười lớn, dán sát tai y mà thì thào: “Thật đáng tiếc... Nếu nuốt được sinh hồn của người, thì bốn tọa đã có thể khôi phục hơn phân nửa công lực, sao dễ dàng bị hàng ma trận này vây khốn. Nhưng mà... may mắn bốn tọa đã để lại huyết mạch, ngày khác sống lại, nhất định sẽ lại tới tìm người, ha ha ha...”

Đảo mắt, lại đã là mấy năm sau, thiếu niên đứng không xa y cúi mắt nhìn xuống, nhưng đáy mắt toát ra một chút căm hận.

Sư huynh, người có từng nhìn thẳng ta không?

Lăng Hoa thành linh bắt đầu giãy dụa, kiệt lực muốn thoát khỏi cảnh tượng không phân rõ là hư ảo hay là hiện thực này, nhưng thân thể lại bị giữ chặt, bên tai vang lên giọng nói vô cùng dịu dàng, nhưng lại lạnh lẽo đến thấu xương: “Xem tiếp đi, chuyện còn kéo dài mấy ngàn năm nữa mà, sao có thể không xem?”

Y nhắm chặt mắt, nhưng vẫn không thoát khỏi thuật huyền diệu này, vì thế y nhìn thấy mình và tiểu sư đệ cùng xuống núi tiêu diệt quỷ vật, nhìn thấy tiểu sư đệ đại phát ma tính, hai tay nhuộm máu, môi nở nụ cười thỏa mãn

Y nhìn thấy mình dùng hàng ma thuật vây khốn tiểu sư đệ, nhưng tại thời điểm cuối cùng lại để hắn chạy ra

Y nhìn thấy mình cực khổ cứu được tiểu sư đệ, rồi công vào trong sơn động, mượn đến huyết lân thảo để trị thương cho hắn. Dần dần tình sinh ý động, y thậm chí sinh ra ý niệm từ bỏ đường tu tiên, sau khi trừ khử ma tính trong người tiểu sư đệ sẽ cùng hắn quy ẩn trong núi

Cuối cùng, y nhìn thấy tiểu sư đệ nhập ma

Cổ họng bật ra tiếng thổ dốc trâm trâm, Lăng Hoa càng giãy dụa, lại càng bị bắt phải xem tiếp. Mấy ngàn năm yêu hận dây dưa, y cứ tưởng Lăng Chiêu giết bốn vị sư đệ đồng môn của y, còn Lăng Chiêu mãi không biết y chính là người đã cứu hắn lúc trước.

Cuối cùng khi y vào bắc thiên ma vực, quyết tâm đồng quy vu tận với Lăng Chiêu, nhưng tại thời khắc cuối cùng, vẫn mềm lòng, công thể tan hết, thân hồn đều tan, biến mất trong hư không

Bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, Lăng Hoa thành linh mở mắt, xoay tay rút ra trường kiếm, đồng thời toàn thân tỏa ra tiên khí, ánh sáng lóe lên, phá tan sương đen dày đặc, chỉ thẳng về phía ma vật đang mỉm cười nhìn y.

“Người... lại cản đường tu tiên của ta lần nữa...” Lăng Hoa nhắm mắt, rồi lại mở. Y rất cục hiểu được vì sao sau khi tu thành tiên thể, bản thân lại luôn cảm thấy trong lòng vắng vẻ, như thể không chốn thuộc về. Thì ra tâm ma đã dây dưa với y mấy đời mấy kiếp này vẫn chưa được cởi bỏ.

Đông quân từng nói với y, cái gọi là ma vật, là ác là chướng, bề ngoài xinh đẹp hào nhoáng vô cùng, nhưng lại hủy diệt tất cả công đức của chúng sinh, cản trở tu hành của người tu tiên. Nếu gặp tâm ma, ắt là đại kỵ của tiên gia, không phá được, sẽ bị nó tổn hại đời đời kiếp kiếp

Y đã bị ma vật này hủy đi tu hành ba kiếp, nhưng tại sao vẫn muốn gặp lại hần? tại sao vẫn không thể từ bỏ hần?

“Đây chính là lần thứ hai ngươi chỉ kiếm về phía ta” Nụ cười trên mặt huyễn ma không đổi, nhưng sắc diện cuồng đã không còn, thế nhưng khôi phục thành bộ dáng lúc Lăng Hoa mới gặp hần.

Dáng vẻ tên ma vật hần không thể nuốt sống y, để thỏa mãn ham muốn của bản thân

“Nếu không giết ngươi, chẳng phải ta sẽ lại bị ngươi tổn hại?”

“Nếu có thể giết ta, thì sao ngươi luôn bị ta làm đau lòng mà chết suốt ba kiếp?”

Huyễn ma cười tủm tỉm đứng dậy, tư thái nhàn nhã, vẻ mặt ung dung, chỉ có đôi mắt là âm lãnh dị thường

Hơn ngàn năm qua, hần đợi mãi dưới chân thực sơn, sống ngơ ngác ngác, hoàn toàn điên cuồng. Nhưng ngấm lại, đâu chỉ hơn ngàn năm này, kì thật từ sau khi hần thành Lăng Chiêu, mấy ngàn năm qua, có thời khắc nào từng tỉnh táo đâu.

Ma vật vốn không có lòng yêu hận, mà hần, lại bị kìm ức của nhân loại chi phối, có lòng chấp nhất không nên có. Dần dần quên mất bản thân đến tận cùng là huyễn ma, vẫn là con người tên Lăng Chiêu kia.

Hần vốn là kẻ đứng đầu vạn ma có khí thể tốt cùng trong bắc thiên ma vực, coi hết thấy nhân tâm trong thiên hạ là đồ chơi, chỉ thích rượt đuổi sinh hồn mạnh mẽ mà thuần khiết để lấp đầy khẩu vị. Không ngờ lại bởi gặp phải Lăng Hoa, mà lần đầu tiên nổi lên lòng chấp nhất, bất kể thế nào cũng muốn bắt làm của riêng — nếu nói ma vật cũng có tâm ma không phá được, vậy Lăng Hoa, sao không phải là tâm ma của hần.

Chấp nhất đối với Lăng Hoa, cũng thành gông xiềng trói buộc hần, mấy ngàn năm qua không có ngày nào cam lòng, như thể trong trời đất, trừ người này, những thứ khác đều có thể vứt bỏ

Hần không muốn có cái gọi là lòng yêu hận này, nhưng lại tránh không thoát phần chấp niệm này, làm thế nào cũng không thể buông người này ra.

Nếu chỉ có mình hần chấp nhất như thế, thì sao có thể cam lòng?

Nếu không thể kéo Lăng Hoa cùng chìm sâu vào vạn kiếp bất phục với hần, thì sao có thể cam lòng?

Ma vật, chẳng lẽ còn có lòng thương xót? Sẽ quan tâm đến đường tu tiên của Lăng Hoa?

Hần, chỉ muốn có được người này mà thôi

Hần tiến lên một bước, khiến Lăng Hoa không khỏi lùi về một bước, không biết vì sao, y lại mơ hồ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Đôi mắt cứ nhìn chăm chăm bản thân kia, nhìn không ra bất kì dao động tình cảm nào, chỉ có ý chí xâm chiếm điên cuồng

Huyễn ma mỉm cười, vô cùng quyến rũ vươn tay về phía y

Ta phải làm thế nào mới có thể có được ngươi, Lăng Hoa

Không bằng đoạt đi ngũ cảm của ngươi, khiến ngươi mất không thể nhìn, tai không thể nghe, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không đến, trừ ta, cái gì cũng cảm nhận không được.

Từ thân thể đến linh hồn, chỉ thuộc về ta

31. Chương 31

Khoảnh khắc ma khí ập đến, Lăng Hoa bản năng giơ tay để kiểm muốn đỡ. Kiểm khí sáng rực đánh tan luồng ma khí ập tới trước mặt y, nhưng đột nhiên trước mắt y tối đen, trong nháy mắt này huyền ma đã lắt người đến sau lưng y, nâng tay che kín hai mắt của y lại.

“Những thứ ta muốn cho người xem, đều đã xem” Đôi môi kề sát bên tai y phun ra từng hơi thở lạnh lẽo, “Kể tiếp, người chỉ cần dùng thân thể để cảm nhận ta là được”

Y liền lập tức bị cướp đi thị giác, dù bàn tay che kín đôi mắt y đã buông ra, nhưng trước mắt y vẫn là một khoảng tối. Toàn thân y đều bị ma khí bao phủ, bị trói chặt, thân mình không thể cử động.

“Buông...”

Đôi môi vừa cố mở ra, liền bị cướp đi. Y bị nhấc lên thô bạo, bị siết chặt cằm dưới, bị ép buộc hôn môi. Đầu lưỡi đang cạy kẽ răng y chui vào không có chút hơi ấm, y chưa bao giờ biết ma vật thì ra là sinh vật lạnh lẽo đến thế.

Thân thể bị xoa nắn thô bạo, như thể cố ý muốn làm y đau, cùng lúc đôi môi được buông ra, y nghe thấy bên tai truyền đến tiếng cười trầm trầm: “Nếu không làm người đau, thì sao người có thể nhớ kỹ được ta”

Câu nói này cũng thành câu nói cuối vang lên bên tai y, sau đó thính giác của y cũng bị tước đoạt mất.

Như thể thân mình chìm vào trong bóng tối vô biên vô tận, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không đến, trừ huyền ma, cái gì cũng cảm nhận không được.

Hai chân bị ép phải giang rộng, trong giây lát thân thể bị đâm xuyên qua, y đau đến tái cả mặt, cả người đều vất trên cánh tay của huyền ma, loại đau đớn này không cách nào hình dung được, cứ như bị một thanh kiếm sắc bén chậm rãi chẻ đôi thân thể.

Vành tai của y bị ngậm lấy, bị kiên nhẫn cắn nát hết lần này đến lần khác. Y mơ hồ cảm giác được huyền ma đang nói gì đó với y, nhưng y cái gì cũng không nghe thấy.

Nếu y có thể nhìn thấy, y nghĩ, huyền ma lúc này nhất định đang cười

Đó là nụ cười đắc ý vì đã hoàn toàn xâm chiếm cắn nuốt được y, y nhớ năm đó lúc nhìn thấy huyền ma tại hậu viện lăng môn, trong đôi mắt nhìn chằm chằm y tràn đầy thèm muốn và tham lam, còn có sự hưng phấn khó có thể hình dung, hận không thể ăn tươi nuốt sống y.

Hắn rốt cục được như mong muốn.

Sau khi đau đớn kịch liệt qua đi, động tác mạnh mẽ đòi hỏi thân thể của y kia dần dần chậm lại. Lăng Hoa bị đè trên mặt đất, bị ép phải giang rộng chân hơn. Khi vật cứng chôn sâu trong cơ thể y rút ra, y thoáng thở nhẹ ra, tưởng rằng cuối cùng đã kết thúc, ai ngờ ngay sau đó, ‘cái chêm’ nóng rực kia càng đâm vào hung ác hơn.

Cái chêm (khối gỗ trên dày và bằng, dưới nhọn để chêm cho kín chặt) Y đau đến mức lập tức giật mạnh tóc của huyền ma.

Thân thể trần trụi dán sát vào nhau, y cảm giác được nơi lồng ngực của huyền ma truyền đến từng cơn từng cơn chấn động, dường như là đang cười, sau đó môi của y lại lần nữa bị phủ kín. Khóe môi bị cắn nát, như thể sợ y còn chưa đủ đau, đôi tay kia cũng bắt đầu xoa nắn bừa bãi thân thể của y

Từng trận va chạm không ngừng lặp lại, mỗi lần lại càng dữ dội hơn lần trước.

Y dường như nghe thấy bên tai vang lên tiếng cười khê: “Đau không? Nhưng ta ... cảm thấy còn chưa đủ!”

Đây nhất định là ảo giác của y, bởi vì thính giác của y đã bị cướp đi rồi. Nhưng y quả thực lại nghe thấy từng tiếng từng tiếng vang lên.

“Ta không ngại người hận ta, nhưng sao người có thể quên ta.”

“Trừ ta, còn ai có thể làm người đau như vậy sao?”

“Người đừng hòng đi đâu, trừ khi ta chết, nếu không ta tuyệt đối sẽ không thả người!”

Âm thanh này không phải đập vào tai y, mà là trực tiếp vang vọng trong đầu của y. Y đã không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào nữa, huyền ma đã tước đoạt tri giác của y đối với vạn vật trong thế gian, chỉ trừ những gì hắn muốn.

Cuối cùng y rốt cục không còn cảm giác được bất kì thứ gì.

Thính giác, thị giác, vị giác, khứu giác, xúc giác, hết thảy bị tước đoạt. Thậm chí ngay cả khoái cảm cũng bị tước đoạt, chỉ còn lại đau đớn không bao giờ chấm dứt

Y biết, huyền ma đang chờ y từ bỏ. Từ bỏ thân thể và linh hồn của mình, để kết thúc cơn thống khổ này, không thể không thỏa hiệp, không thể không khuất phục

Đó là bản năng sẵn mồi của ma vật

Không biết qua bao lâu, ma khí rốt cục dần dần tan đi. Lăng Hoa đã không thể động đậy, y nhắm chặt mắt, yên lặng nằm trong lòng huyền ma, trên người là một mớ hỗn độn.

Đợi bấy nhiêu năm như vậy, hắn rốt cục đã có được y

Môi huyền ma chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn nên làm như thế từ lâu rồi, thân là ma vật, mà lại để mặc Lăng Hoa tiêu diêu tự tại mấy ngàn năm, còn hắn thì chỉ biết ngây ngô chờ đợi. Hắn trước giờ đều là kẻ nhìn trúng thứ gì thì sẽ ra tay đoạt lấy, chưa hề mềm lòng, cũng không biết cái gì là mềm lòng. Hắn là ma tôn, chẳng phải phạm nhân, nhưng nhờ mười mấy năm làm người ngẩn ngui, liền học được cái tính nhát gan và lo được lo mất lối bịch của con người.

Hắn đã sai lầm quá nhiều năm

Kì thật hắn còn nhớ rõ, trong giây phút sinh ra từ hư vô hỗn độn, ngay khắc vừa mở mắt, liền nhìn thấy vị tiên nhân kia đứng trên đám mây. Dung mạo kiệt xuất, lúc y rũ mắt nhìn xuống hắn, khóe môi lộ ra một chút ý cười, cùng với một chút choáng ngợp lóe lên trong mắt

Vì thế hắn liền mỉm cười, ngước mắt lên, bản năng lộ ra tư thái quyến rũ

Bọn họ đã định là tâm ma đời đời kiếp kiếp của nhau

Chậm rãi cúi người bế Lăng Hoa lên. Huyền ma lơ đãng nghĩ, ta nên mang y đi đâu? Về bắc thiên ma vực, hay tìm một chốn không ai quấy rầy khác

Trong hơn ngàn năm mất đi Lăng Hoa, hắn không chỉ từng một lần nghĩ đến, nếu Lăng Hoa thật sự trở về, liệu có tha thứ cho hắn không? Hắn hận Lăng Hoa lừa hắn, nhưng lại sợ Lăng Hoa không tha thứ cho hắn. Hắn càng nghĩ càng sợ, dần dần phát điên

Hắn đâu còn giống một ma vật nữa

Cho đến khi Lăng Hoa rốt cục xuất hiện, khoảnh khắc ấy hắn mừng rỡ như điên, nhưng lại không dám tùy tiện tiến lên nhận nhau. Hắn tưởng tượng ra đủ khả năng, Lăng Hoa vẫn lạnh lùng với hắn như trước, Lăng Hoa chối không nhận đã từng thích hắn, thậm chí Lăng Hoa ra tay giết hắn

Nhưng hắn không hề ngờ, Lăng Hoa đã không còn nhớ hắn

Một khi đã như thế, vậy cứ xem như người chưa từng quen ta, chưa từng yêu ta, chưa từng hận ta. Những tình cảm này, hắn cũng không cần nữa, lại trở về là ma tôn lúc đầu, vứt bỏ những tâm tính nực cười của phạm nhân, chỉ cần có được người này là đủ rồi

Một tay ôm lấy thân thể của Lăng Hoa, hắn nâng tay vuốt vuốt tóc mai, trong đôi mắt vẫn nhuốm màu điên cuồng như trước, lạnh lẽo không có chút hơi ấm

Hắn phong bế ngũ cảm của Lăng Hoa, hoàn toàn chiếm hữu y. Sau đó hắn còn muốn mang Lăng Hoa đi, không thả y về thiên đình. Hắn biết bản thân ắt sẽ bị trời phạt

Vậy cứ đến đây đi

Trên mặt huyền ma, lộ ra một nụ cười nhẹ khinh thường

Ma vật vốn là sự tồn tại nghịch thiên, hắn không ngại trả giá thêm chút đại giới

Cho dù đại giới này, là hắn phải thần hồn tan biến.

Vậy hắn thề cũng sẽ kéo Lăng Hoa cùng rơi vào vực sâu không đáy, trọn đời không thể siêu sinh

Khi Lăng Hoa lại mở mắt ra, thì thấy mình đang nằm ngủ trên một cái giường hoa mỹ. Huyền ma lười biếng dựa vào bên người y, cầm một nắm tóc của y chơi đùa trong lòng bàn tay

“Người tỉnh?”

Giọng điệu cũng lười biếng, như thể hắn chưa từng làm gì Lăng Hoa, bình tĩnh đến làm người ta sợ hãi

Lăng Hoa kinh ngạc nhận ra ngũ cảm của bản thân đã khôi phục – nhưng huyền ma đã đưa y đến nơi nào? Đây là đâu?

Y cố sức quay đầu nhìn xung quanh – phòng ốc xa hoa tráng lệ, hương trầm vờn quanh, mờ nhạt như ảo cảnh. Y hắn không biết, nơi này vừa không phải là bắc thiên ma vực, cũng không phải là nhân gian, mà là ảo cảnh do huyền ma chế tạo ra.

Huyền ma muốn giam y trong không gian chỉ có hai người bọn họ, không có người thứ ba có thể tiến vào. Hắn không hề để tâm đến thái độ của Lăng Hoa, hận hắn cũng được, muốn giết hắn cũng được, hắn đều không để tâm.

Bởi vì đang ở trong ảo cảnh, Lăng Hoa căn bản không thể thi triển tiên thuật, cũng không thể rời đi. Chỉ cần hắn vui vẻ, còn có thể tạo ra một tòa đình viện, thậm chí một tòa cung điện, nếu lăng hóa chán ở trong căn phòng này, hắn không ngại để Lăng Hoa đi ra ngoài tham quan

Nếu có chỗ nào không hài lòng, hắn lúc nào cũng có thể đổi một cảnh tượng khác. Thứ hắn có là thời gian, để Lăng Hoa dần dần hết hi vọng, cuối cùng chỉ có thể ở lại nơi này

Bởi vì y căn bản không thể đi khỏi ảo cảnh này, chỉ có thể ở lại bên cạnh hắn.

32. Chương 32

Từ khi Lăng Hoa rời thiên đình đến nhân gian, đã gặp phải huyền ma. Đầu tiên là bị ép phải xem ân oán dây dưa mấy ngàn năm giữa bản thân và huyền ma, còn chưa kịp tiêu hóa, ngay sau đó lại bị ma vật kia phong bế ngũ cảm, bị cưỡng chế dưới thân hắn. Trong suốt cả quá trình, ngoài đau đớn vẫn là đau đớn, từ khi y tu được tiên thể đến nay, chưa bao giờ trải qua thống khổ đến thế.

Y không biết vì sao huyền ma kia phải đối với y như thế

Nếu nói là hận y, thì cứ trực tiếp hủy đi nguyên thần của y là đủ rồi. Nhưng sau khi tàn nhẫn tra tấn y một trận, lại dẫn y đi, giam cầm tại địa phương không biết tên này, cũng không biết hắn đang cố làm gì.

Từ sau khi tỉnh lại, y liền phát giác khí lực trong cơ thể mình đã hoàn toàn biến mất, chân khí cũng không thể ngưng tụ. Quay đầu, lại thấy huyền ma, vật áo mở rộng nghiêng người nằm cạnh y, một tay chơi đùa tóc của y, một tay khác chống cằm, khóe môi dật theo ý cười

“Ngủ ngon không?”

Văng bên tai là tiếng cười có chút ngả ngớn. Lửa giận trong mắt Lăng Hoa bùng lên, suýt nữa đã nâng chưởng đánh qua. Nhưng bỗng nhiên nhắm mắt lại, môi khẽ mấp máy, tay niết quyết (dùng ngón tay cái kẹp lại với những ngón tay khác), không hề để tâm đến huyệt ma nữa.

Huyệt ma nhìn y một lát, rồi đột nhiên bật cười: “Muốn triệu hồi phi kiếm của người? Hết hi vọng đi, phi kiếm của người sớm đã bị ta ném rồi, huống chi, người cũng không thể thi triển tiên thuật”

Lăng Hoa hơi chấn động, kinh ngạc mở mắt, huyệt ma vươn tay kéo y vào trong lòng, Lăng Hoa xoay tay liền đánh lên ngực huyệt ma, nhưng chỉ nghe đối phương khẽ hừ nhẹ một tiếng, rồi càng dùng sức ôm chặt y

“Hơn ba ngàn năm tu vi của người kiếp trước, còn không phải là đối thủ của ta. Nay người mới tu được tiên thể bao nhiêu năm?” Tiếng cười trầm thấp rơi vào tai y, “Đừng phí sức nữa”

Lòng ngực của Lăng Hoa chất chứa lửa giận mãnh liệt, mà y càng giãy dụa, huyệt ma liền ôm y càng chặt, thậm chí đè y xuống dưới thân, không có ý tốt giờ tay sờ vào trong áo của y

Bàn tay mang theo hơi lạnh đó chậm rãi vuốt ve thắt lưng của y, ý tứ tình sắc đủ mười phần. Môi ép tới, hôn Lăng Hoa mạnh mẽ mà mãnh liệt. Giữa những cái hôn đan vào nhau, cổ họng của Lăng Hoa bật ra tiếng thở dốc trầm trầm, nhưng y lập tức nhú mày, vội vàng nhắm chặt mắt, cố sức ổn định hơi thở hỗn loạn.

Huyệt ma buông tha cho môi của y, rồi vuốt ve hai má của y một cách cợt nhả: “Sao không lên tiếng, hửm?”

Lăng Hoa vẫn nhắm mắt, thật lâu sau, mới mệt mỏi mở miệng: “Rất cực người muốn lấy gì từ trên người ta?”

“Tất cả” Mày mắt Huyệt ma tối lại, trong mắt tràn đầy vẻ xâm chiếm, “Tất cả của người, đều phải thuộc về ta”

Lăng Hoa đột nhiên cảm thấy buồn cười

Tuy rằng đã quên tất cả ký ức của kiếp trước, nhưng trong những chuyện xưa tiền trần mà y nhìn thấy, những thứ huyệt ma cướp đi từ trên người y, còn chưa đủ? Tu hành mấy kiếp đều bị hủy trong tay ma vật này, vậy mà vẫn không chịu buông tha cho y, biến thành tâm ma đeo bám y trọn đời trọn kiếp. Huyệt ma rất cực có bao nhiêu chấp nhất với y?

“Ta hiện giờ, với người mà nói chẳng qua là một người xa lạ. Sư huynh mà người từng yêu từng hận cũng vậy, thuật sĩ từng phong ấn người cũng vậy, đều đã không còn. Cho dù cường chế giam cầm ta tại đây, thì có ý nghĩa gì đâu?”

Huyệt ma nhưng vẫn cười không quan tâm

“Nếu người đã quên hết tất thấy, bổn tọa cũng không cần những ký ức dư thừa này. Nếu ta là tâm ma của người thì sao có thể buông tha cho người? Tất nhiên là phải đeo bám người đến chết mới thôi”

Lòng yêu ghét mà hẩn từng có, chỉ ràng buộc với riêng mình Lăng Hoa. Nếu Lăng Hoa trước mắt, đã không còn là sư huynh năm đó, vậy hẩn cần gì phải giữ lại những tình cảm chỉ thuộc về Lăng Chiêu này? Yêu cũng được, hận cũng được, những tình cảm thuộc về con người này, hẩn đã vứt bỏ hết. Chẳng qua là khôi phục lại tư thái ma tôn nguyên thủy, chẳng qua là tuân theo bản năng cướp đoạt và chiếm hữu mà thôi

Thấy Lăng Hoa trầm mặc không nói, huyệt ma lại khẽ cười: “Người muốn thoát khỏi ta? Trừ phi hoàn toàn giết chết ta, hoặc là từ bỏ tất cả mà thừa nhận đã yêu ta. Nếu không, người nhất định trốn không thoát khỏi ta”

Lăng Hoa cười khỏ một tiếng: “Nếu ta có thể giết người, thì sao mấy đời đều bị hủy trong tay người chứ”

Huyệt ma cười ngả ngớn, bóp hàm dưới của y: “Vậy vì sao người không thử yêu ta?”

Lăng Hoa lạnh lùng nói: “Yêu người? Hủy tu thành của ta còn chưa đủ, còn muốn kéo ta vào ma đạo với người, cùng rơi vào vực sâu hư vô, người mới thỏa mãn?”

Cái gọi là tâm ma, vốn chính là ma chướng mà người tu tiên không thể nhìn thấu. Nếu có thể triệt để tiêu diệt tâm ma, với người tu tiên mà nói, tương đương với công đức viên mãn, từ đó không còn bị nghiệp chướng bám lấy. Nhưng nếu không nhìn thấu, thậm chí bị tâm ma đó mê hoặc, liều lĩnh yêu ma vật, kết quả chính là bị ma vật đó kéo vào vực sâu hư vô, trọn đời không thể siêu sinh

Y mấy đời mấy kiếp, luôn không thể nhìn thấu tâm ma, vừa không thể triệt để giết chết huyễn ma, lại không thể từ bỏ tất thấy, cam tâm tình nguyện trầm luân trong tay huyễn ma, vì thế cứ dây dưa hết lần này đến lần khác, luôn không thể thoát khỏi. Nay huyễn ma giam cầm y tại nơi này, có lẽ là muốn từng bước từng bước mài mòn ý chí chiến đấu của y, chặt đứt tất cả đường sống của y, làm cho y cuối cùng chỉ có thể khuất phục huyễn ma

Cho nên mới nói, muốn cướp hết mọi thứ của y

“Nếu người có thể hoàn toàn cắn nuốt sinh hồn của ta, thì sức mạnh sẽ tăng lên rất nhiều phải không?” Lăng Hoa hơi đắm chiêu nhìn hướng huyễn ma, “Đến lúc đó, chỉ sợ toàn bắc thiên ma vực không còn ma vật nào là đối thủ của người”

Cắn nuốt sinh hồn của một tiên gia, với ma vật mà nói, tương đương với việc lấy tất cả sức mạnh của tiên gia đó, toàn bộ nạp thành của mình. Tiên giả càng mạnh, càng là đối tượng mơ ước của ma vật. Chỉ là ma vật tầm thường, có thể cắn nuốt được sinh hồn của một kẻ tu hành bình thường, đã là không dễ, sao dám tùy tiện đi trêu chọc tiên gia. Huyền ma bám lấy y mấy đời mấy kiếp, đơn giản là muốn có được sức mạnh của y, bằng không cần gì phải chấp nhất với y như thế?

Huyền ma cười mà không nói, càng siết chặt cầm y, cố ý hỏi ngược lại: “Người nguyện ý không? Từ bỏ chống cự, ngoan ngoãn bị ta cắn nuốt”

Lăng Hoa hất tay của hắn đi, lạnh lùng cười: “Lấy tình cảnh hiện nay của ta, hoàn toàn không phải là đối thủ của người. Người cần gì biết rõ còn cố hỏi, lãng phí sức lực. Trực tiếp giết ta, lấy sinh hồn của ta, chẳng phải bớt việc?”

Nếu y còn là Lăng Hoa kiếp trước, với tu vi hơn ba ngàn năm, tất nhiên không thể để huyễn ma làm được. Nhưng nay tu vi của y chẳng qua chỉ có mấy trăm năm ít ỏi, lại nhất thời bất cẩn, bị huyễn ma vây khốn nơi này, cướp đi linh lực, không thể thi triển tiên thuật. Huyền ma còn đang chờ gì vậy? Hay là ngại tu vi của y quá mỏng, còn chưa đủ cường hãn, không thể thỏa mãn lòng tham của hắn?

Huyền ma nghe vậy, nhướn mày cười: “Người muốn nghĩ thế nào cũng được. Ta quả thật muốn có được linh hồn của người, nhưng không phải muốn lấy sinh hồn của người. Sức mạnh của bốn tọa, đã đủ cường đại, cũng chẳng ham chút tu vi mấy trăm năm ít ỏi kia của người”

Lăng Hoa không khỏi nhú mày. Đang nghi hoặc lời ấy của huyễn ma rốt cục có hàm nghĩa gì, nhưng trong lúc không đề phòng bị huyễn ma đè ngã lần nữa, nụ hôn tràn ngập xâm chiếm lại lập tức ập đến

Đôi tay kia, không nhanh không chậm, không ngừng di chuyển trên người y

“Đều nói tiên gia vô tình, bốn tọa đồ muốn xem xem, người rốt cục có bao nhiêu mỏng tình bạc dục, có thể kiên trì đến lúc nào” Làn môi cố ý dán sát vào vành tai Lăng Hoa, phun ra hơi thở nóng rực, trong lời nói ấy bao hàm ý tứ khiêu khích sâu xa.

Bất kể Lăng Hoa có giấy dựa thế nào cũng vẫn không tránh thoát được, cuối cùng chỉ còn lại kháng cự vô ích.

“Lần này, ta sẽ không phong bế ngũ cảm của người nữa” Huyền ma giật tung áo trong của Lăng Hoa, nhưng động tác vẫn cực kì dịu dàng, chỉ liên tục liếm mút cổ và xương quai xanh của Lăng Hoa, thưởng thức bộ dáng kháng cự vô lực của y, hơi hơi mỉm cười, “Ta sẽ làm người, cam tâm tình nguyện ở lại nơi này, ở lại bên ta”

Mọi chuyện sau đó, với Lăng Hoa mà nói, chẳng khác gì một thảm họa

Ngón tay kia liên tục khiêu khích chỗ mẫn cảm của y, nụ hôn không ngừng rơi xuống khóe môi, khóe mắt, góc sau tai của y, cường đoạt như thể muốn hoàn toàn cắn nuốt y, cùng với lửa nóng không ngừng va chạm

trong cơ thể y. Ma vật trời sinh phóng dăng, am hiểu chuyện tình dục, một khi giở thủ đoạn, Lăng Hoa sao có thể là đối thủ của huyễn ma

“Lần này, chắc không phải chỉ có đau thôi phải không?” tiếng cười trầm trầm, bao hàm ý nhị tình sắc rơi vào tai y, lập tức vành tai liền bị ngậm lấy, xúc cảm ướt át khiến Lăng Hoa không tự chủ thở dốc một tiếng

“Người vì sao muốn tu tiên? Chẳng qua là cầu trường sinh, cầu tiêu dao. Ở cùng với bốn tọa, có thể cho người trường sinh, lại có thể cho người tiêu dao, có sao không chịu? Hừm?”

Lời nói tràn ngập dụ hoặc, như thể muốn hoàn toàn thôn tính lí trí của y. Lăng Hoa nhưng vẫn giả vờ dựa mở miệng: “Người chẳng qua ép ta phải thế này với người... nào phải là tiêu dao mà ta muốn...”

Huyễn ma cười trầm trầm: “Làm thêm vài lần, người sẽ không mạnh miệng nữa”

Hắn là huyễn ma, vô cùng am hiểu mê hoặc lòng người, vô cùng am hiểu khiêu khích dụ dỗ, một khi Lăng Hoa ném thử tư vị của phóng túng tình dục, thì sao có thể chạy khỏi lòng bàn tay hắn

Tiên gia thì thế nào? Thứ hắn muốn có được, sao có thể không chiếm được

Hướng chi, Lăng Hoa cũng đã không thể chạy thoát

Cũng không biết đã giằng co bao lâu, cho đến khi Lăng Hoa hôn mê bất tỉnh, huyễn ma mới thỏa mãn dừng tay. Hắn ôm thân thể của Lăng Hoa trong ngực, vuốt ve không ngừng, mỉm cười thưởng thức dung nhan tái nhợt, nhắm nghiền mắt của Lăng Hoa

Người còn có thể trốn đến nơi nào đây, Lăng Hoa?

Bỗng nhiên nghe thấy phía chân trời truyền đến tiếng sấm mơ hồ, huyễn ma nhất thời lạnh mặt, nụ cười trên môi giấu đi, xoay người xuống giường, đi ra cửa phòng.

Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy chỗ kết giới của ảo cảnh, có tầng tầng tia chớp không ngừng đánh xuống

Huyễn ma cười lạnh một tiếng. Phất ống tay áo, ma khí tuôn ra, đúng là đẩy lui được tia chớp.

“Trời phạt?” Hắn khinh thường hừ một tiếng, “Bốn tọa đồ muốn xem, có thể làm khó dễ được ta không”

Ma khí suốt đời của hắn, đều dùng để chế tạo ảo cảnh này. Nếu ảo cảnh bị phá, hắn cũng liền ma khí tan hết, nguyên thần vỡ tan, lại trở về với hư vô hỗn độn, không còn tồn tại trên đời.

Cho dù như thế, hắn cũng không để ý

Lăng Hoa chỉ nói đúng một điều.

Nếu hắn không thể cùng sống với Lăng Hoa, vậy, liền kéo Lăng Hoa vào vực sâu hư vô, cùng hắn biến mất trên thế gian này, cũng không phải là ý tưởng tồi

Như vậy, Lăng Hoa sẽ không thể rời khỏi hắn.

33. Chương 33

Lăng Hoa lại bắt đầu nằm mơ

Trong những ngày bị giam tại ảo cảnh, chỉ cần nhắm mắt, luôn sẽ mơ thấy vô số cảnh tượng của kiếp trước. Trong những mộng cảnh vụn vỡ này, y vẫn tên là Lăng Hoa, là đại đệ tử của lăng môn, có một tiểu sư đệ sinh ra từ trong ma thai. Tất cả kí ức y đã quên, lại diễn ra rõ ràng một lần nữa trong mộng cảnh.

Mấy ngàn năm yêu hận dây dưa, đều hóa thành một giấc mộng dài.

Ý nhớ rành rành, khoảnh khắc y hồn phi phách tán trong kiếp trước, ý niệm cuối cùng lưu lại dưới đáy lòng y —

Nếu chưa từng sinh ở làng môn, nếu chưa từng gặp gỡ Lăng Chiêu... thì tốt rồi

Thì ra huyền ma từng làm người, tên Lăng Chiêu

Y mở to mắt, vẫn còn hơi hoảng hốt. Giác mộng này quá chân thật, thế nên mỗi lần y tỉnh lại, đều không phân rõ rốt cục bản thân đang ở trong mộng, hay đã trở về hiện thực.

Một đôi tay ôm chầm lấy y từ phía sau, giọng nói trầm trầm của huyền ma vang lên bên tai y: “Gần đây người hay mê man không tỉnh, có phải bởi vì tiên khí tiêu hao quá nhiều không?”

Lăng Hoa vốn đã mất hết linh lực, lại bị hấn vây khốn trong ảo cảnh, tiên thể bị hao tổn, tiên khí ngày một yếu đi. Nghe vậy, cũng chỉ lộ ra một nụ cười nhợt nhạt: “Người cũng có khác gì đâu, rồi đi bắc thiên ma vực, không thể hấp thu ma khí, lại chưa từng cắn nuốt sinh hồn, người cũng chẳng qua đang hao hết ma nguyên của bản thân mà thôi”

Huyền ma xoay người y lại, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi y, cười lười biếng: “Người đoán, ảo cảnh này còn có thể chống đỡ được bao lâu?”

Lăng Hoa đẩy ngón tay của hấn ra, bên tai còn nghe văng vẳng tiếng sấm rền. Xem ra trời phạt chưa từng dừng dù chỉ một khắc, chỗ kết giới của ảo cảnh, ngày đêm bị thiên lôi tấn công. Y biết, cho dù huyền ma có mạnh, cũng không thể chống cự được bao lâu nữa.

“Ta chỉ biết, nếu người vẫn không chịu thả ta đi, sợ là ngay cả đêm nay cũng chống đỡ không nổi”

Huyền ma nghe xong vẫn bình tĩnh, nụ cười trên mặt không đổi, chỉ giơ tay chơi đùa sợi tóc của Lăng Hoa. Ma khí của hấn đang dần dần tiêu hao hết, nhưng hấn cũng không để ý, sống mấy ngàn năm dài đằng dặc, trước khi gặp được Lăng Hoa, hấn chưa từng có lòng chấp nhất, hay nổi lên ý chiếm hữu đối với bất kì ai, bất kì vật gì. Nếu mất đi Lăng Hoa, vậy sinh mệnh dài dòng mà nhàm chán này, đối với hấn mà nói, cũng chẳng còn ý nghĩa

Hấn thậm chí còn sung sướng nghĩ, có thể cùng Lăng Hoa quay về hỗn độn hư vô, dây dưa lẫn nhau trong bóng tối vô tận cho đến khi tâm hồn vỡ tan, đó thật sự là một chuyện tuyệt vời đến cỡ nào

Đột nhiên, chỗ kết giới của ảo cảnh truyền đến một cơn chấn động kịch liệt, mười mấy luồng sáng vàng như đầu kim rất nhỏ, xuyên qua khe nứt của kết giới. Thần sắc của huyền ma đột nhiên thay đổi, Lăng Hoa cũng hơi giật mình: “Không ngờ đông quân lại tự mình đến”

Huyền ma cười lạnh một tiếng: “Vậy thì sao?”

“Đông quân là thượng cổ nhật thần, người tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn” Lăng Hoa thở dài, “Chỉ cần kết giới này bị phá, bất kể thế nào người cũng trốn không thoát”

Sắc mặt huyền ma hết xanh lại trắng, rồi bỗng nhiên bật cười: “Nếu ta trốn không thoát, người lại há có thể sống một mình? Bốn tọa nếu nguyên thần hủy diệt, tất nhiên cũng phải kéo người cùng vạn kiếp bất phục”

Những lời này cũng không phải là uy hiếp, thần sắc của huyền ma nháy mắt đã khôi phục bình thường, dường như chẳng còn lo lắng về ảo cảnh đang tràn ngập nguy cơ kia. Cho dù kết giới kia thật sự bị phá, hấn cũng sẽ nhân lúc đông quân chưa kịp ra tay, mà kéo Lăng Hoa vào vực sâu hư vô.

Lăng Hoa ngược mắt nhìn hấn, thật lâu sau, đột nhiên gọi một tiếng: “Lăng Chiêu”

Thân mình huyền ma đột nhiên run bật, ngạc nhiên nhìn về phía Lăng Hoa. Đã ... bao năm rồi? Mấy trăm năm? Hay là mấy ngàn năm? Hấn đã không nghe thấy cái tên này nữa, thế cho nên, hấn hầu như đã quên mất cái tên này

Cái tên lúc hấn còn làm người

Vội vàng siết mạnh cầm của Lăng Hoa, nụ cười của huyền ma có chút đáng sợ: “Người nhớ ra rồi?”

Lăng Hoa không trả lời, nhưng huyền ma lại không cho phép y im lặng, ngón tay siết cầm y lại tăng thêm mấy phần sức mạnh, giọng điệu càng thêm gấp gáp: “Người rốt cục nhớ được bao nhiêu?”

Lăng Hoa đột nhiên mỉm cười, chỉ một nụ cười, lại khiến huyễn ma thành linh ngơ ngẩn, dường như lại trở về mấy ngàn năm trước, hắn vẫn là đệ tử nhỏ tuổi nhất trong lăng môn, ngẫu nhiên, cũng có thể nhìn thấy nụ cười âm áp như vậy trên mặt sư huynh

Tuy rằng nụ cười này với hắn mà nói, thật sự quá hiếm hoi

Bất giác, hắn thì thào: “Sư ..huynh...”

Nụ cười trên mặt Lăng Hoa không thay đổi, chậm rãi gỡ ngón tay vẫn đang siết chặt cầm dưới của y, sau đó vẽ từng nét từng nét lên tay huyễn ma, viết xuống tám chữ: Lời hẹn trong động, có còn nhớ không?

Hô hấp của huyễn ma ngừng lại, ánh mắt nháy mắt rối loạn

Người trong sơn động quả nhiên là y... quả nhiên là Lăng Hoa! Người hắn chấp nhất mấy ngàn năm, người mà hắn yêu hận đan xen ... y nhớ ra rồi sao? Lăng Hoa đã khôi phục tất cả ký ức, đã nhớ lại tất cả rồi sao?

Ngay cả bí mật trong sơn động mà chỉ có hai người bọn họ mới biết, lời thề viết trong lòng bàn tay, cũng đều nhớ hết rồi sao?

Như vậy, hiện tại rốt cục cũng chịu thừa nhận rồi sao?

“Người... người nhớ hết rồi sao?” Trong giọng nói còn sót lại chút run rẩy, huyễn ma cẩn thận nhìn về phía Lăng Hoa. Về tàn nhẫn đã mất hết, trong mắt là ba phần vui sướng, bảy phần lo sợ không yên, nay ở trước mặt Lăng Hoa, không còn là ma tôn cười tà đùa bỡn y trong lòng bàn tay, mà tựa hồ lại là tiểu sư đệ, Lăng Chiêu Chiêu

Lăng Hoa hơi hơi thở dài: “Nhớ ra thì thế nào? Người có từng nghe lời của ta?”

Ánh mắt huyễn ma đột nhiên tối đi

“Ta từng nói với người, nếu người nhập ma, thì đừng đến gặp ta. Lời này, người có từng để ở trong lòng?” Giọng nói của Lăng Hoa trầm ngập chưa dứt, “Đến bước đường này, người và ta còn có thể quay đầu sao?”

“Vì sao không thể?” Huyền ma thành linh giữ chặt hai tay của Lăng Hoa, vội nói: “Ta tuy phản bội lời thề lúc đó, nhưng không hề tạo thành sát nghiệt ở lăng môn. Thất sư huynh và bốn sư huynh khác, đều không phải do ta giết. Lúc đó chẳng qua ta đang hận người, mới không chịu giải thích với người. Năm đó trong sơn động... sư huynh... không phải người cũng đã động tình với ta, thậm chí từng nói muốn cùng ta quy ẩn trong núi sao?”

Lăng Hoa khép mắt, tựa hồ đang đấu tranh giữa tình cảm và lý trí

Huyền ma nhẹ nhàng áp sát, vươn tay ôm thắt lưng của Lăng Hoa, nỉ non bên tai y: “Nay người không còn là đại đệ tử của lăng môn, ta cũng không còn là ma tôn của bắc thiên ma vực. Thề ước trong sơn động năm đó, vẫn có thể thực hiện. Ta nguyện ý theo người quy ẩn, chỉ cần người đừng rời đi...”

Lăng Hoa do dự một lúc, cuối cùng gơ tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của huyễn ma: “Thật sao?”

Huyền ma mừng như điên, khó nén kích động, vội vàng nói: “Tất nhiên là thật!”

“Nếu ta muốn người không cần nuốt sinh hồn nữa, không về bắc thiên ma vực nữa, người cũng nguyện ý?”

Huyền ma ngẩn ra, hắn vốn là ma vật coi sinh hồn con người là thức ăn, muốn hắn không cần nuốt sinh hồn... một lúc sau, cắn răng đồng ý: “Nguyện ý. Nếu người không thích, ta sẽ không vào nhân thể, cũng không về bắc thiên ma vực, tuyệt đối không hại thêm một tính mạng nào!”

Hắn muốn có được Lăng Hoa, nhưng không chỉ thân thể của y, mà càng muốn có được trái tim của y. Nếu Lăng Hoa thật sự chịu bỏ qua mọi chuyện trước kia, cùng hắn bên nhau. Vậy cho dù bất hủ không làm ma tôn nữa, không về bắc thiên ma vực nữa... hắn cũng cam lòng. Cho dù trong những năm tháng bên nhau sau này, hắn mất đi ma nguyên, chậm rãi hao hết ma khí, cuối cùng chỉ có thể hóa thành hư vô, vẫn hi vọng cuối cùng có thể nhìn thấy ánh mắt đau lòng không nở của Lăng Hoa.

Hắn thật sự nguyện ý

Ánh mắt của Lăng Hoa dần dần mềm mại, lần đầu tiên chủ động ôm lấy hấn. Huyền ma gần như không dám tin đây là sự thật, trong lúc đang vui sướng, thì nghe thấy Lăng Hoa nhẹ giọng nói: “Nếu như vậy, sao ngươi còn không để ta khôi phục linh lực, thu kết giới, cùng ta rời khỏi nơi này? ”

Huyền ma sửng sốt, vội ngừng đầu nhìn lên đôi mắt dịu dàng của Lăng Hoa

Đôi mắt đen láy, tựa như năm đó lúc hấn phá tan pháp trận, đại khai sát giới tại hậu viện lăng môn, trên mặt đất đầy máu tươi, thiếu niên áo trắng kia chống kiếm mà đứng, đôi mắt nhìn thẳng hấn, cũng đen láy như vậy

Phía sau sự dịu dàng, chẳng qua là sát ý lạnh lẽo

Huyền ma bỗng nhiên cười lớn, ảo cảnh lung lay sắp đổ, dường như bất kì lúc nào cũng có thể vỡ tan

“Thì ra ngươi chẳng qua là lừa ta, sợ ta sẽ kéo ngươi cùng vạn kiếp bất phục... Ha ha ha, thế mà ta lại tin, cứ tưởng ngươi thật sự đã nhớ hết... Muốn ta thả ngươi, sau đó để đông quân đến thu thập ta phải không? Lăng Hoa, sư huynh tốt của ta, năm đó ngươi đối với ta nhẫn tâm đến thế, thì ra giờ vẫn vậy”

Lăng Hoa biến sắc, vẻ dịu dàng chẳng còn tồn tại, giận dữ nói: “Ngươi vì sao cứ khăng khăng một mực như thế? Nếu thả ta ra, đông quân có lẽ còn có thể tha cho ngươi một mạng, bằng không, ngươi thật sự sẽ bị nguyên thần hủy diệt, về lại hư vô!”

Tiếng cười của huyền ma ngừng lại, lạnh lùng nói: “Bổn tọa sao phải xin tha! Trời phạt thì sao, đông quan thì sao, ngươi đừng mơ ta sẽ buông tha ngươi!”

Hấn suyết nữa cho rằng bản thân lại biến thành Lăng Chiêu, suyết nữa cho rằng bản thân còn có thể quay lại lúc trước, hấn thậm chí nguyện ý vì một ánh mắt dịu dàng của Lăng Hoa, mà từ bỏ thân phận ma vật, chỉ cần Lăng Hoa thật lòng trở về bên cạnh hấn

Thì ra hấn sai rồi

Chẳng qua là lừa hấn... Chẳng qua là lại một lần nữa lừa hấn. Hấn, trong mắt của Lăng Hoa, chẳng qua luôn là một ma vật, sao lại ngốc đến mức đòi hỏi sự thật lòng từ Lăng Hoa

Làm gì có tiên gia thật lòng với một ma vật?

Hấn điên cuồng mấy ngàn năm, dùng hết thủ đoạn, nhưng luôn trắng tay

Cho dù hấn là ma vật có thể mê hoặc hết nhân tâm trong thiên hạ, thì thế nào?

Lại vẫn không chiếm được thứ muốn nhất

Huyền ma dần dần bình tĩnh, nhìn Lăng Hoa, rồi đột nhiên bật cười, nhẹ giọng nói: “Kì thật, ngươi còn chưa thấy thủ đoạn chân chính của ta”

Lăng Hoa không tự chủ run lên, thầm nghĩ, bản thân sợ là chung quy khó thoát khỏi kiếp nạn này

Những lời vừa nãy, kì thật không phải hoàn toàn là lừa gạt. Lần động tình duy nhất trong đời, tình kiếp hại y hồn phi phách tán, cho dù chỉ trải ra một lần trong mộng, cũng đủ để làm y khắc cốt ghi tâm

Y đã phân không rõ, đối với huyền ma, rốt cục là yêu hay là hận

Có lẽ người y yêu là tiểu sư đệ Lăng Chiêu, hận lại là huyền ma đã chiếm cứ thân thể của Lăng Chiêu

Nhưng bọn họ vốn là một thể, làm sao có thể tách biệt rạch rời được

Chẳng lẽ thật sự... nhất định phải cùng huyền ma, thân hồn hủy diệt, biến mất trong thế gian này?

Y chỉ kịp nhìn thấy huyền ma nhẹ nhàng cười với y

Nháy mắt mọi thứ lại chìm trong bóng tối

34. Chương 34

Lăng Hoa mở mắt ra trong bóng tối, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng nghe không đến. Trong giây lát, y nghĩ huyền ma lại cướp đi ngũ cảm của y, trực xuất y vào trong bóng tối vô biên vô hạn.

Y hoảng hốt, không biết huyền ma lại muốn giữ thủ đoạn nào lên người y. Lại lo lắng ảo cảnh này rốt cục còn có thể duy trì được bao lâu, không biết đông quân đã phá được kết giới hay chưa. Đúng là y có dùng lời lẽ lừa gạt huyền ma, nhưng không phải chỉ vì muốn sống, mà sâu trong tim, y vẫn hi vọng huyền ma không tiếp tục phạm sai lầm, thả y đi, có lẽ còn có thể cầu được một con đường sống trước mặt đông quân.

Những lời nói với huyền ma, cũng không hoàn toàn đều là nói dối. Đó vốn là câu hỏi dồn nén trong tim y mấy ngàn năm, chỉ là trước giờ chưa có cơ hội nói ra mà thôi.

Vì sao người lại phản bội lời thề, chọn vào ma đạo?

Vì sao không chịu nghe lời ta, ở lại sơn động chờ ta trở về?

Nếu năm đó Lăng Chiêu ngoan ngoãn ở lại sơn động chờ y trở về, y nhất định sẽ tìm cách trừ hết ma khí trong cơ thể hắn. Cho dù y đã thành tiên nhân, cũng nguyện ý vì Lăng Chiêu mà từ bỏ tiên tịch, không vào thiên đình thụ phong, cùng hắn quy ẩn sơn lâm, làm một tán tiên.

Mà Lăng Chiêu thiên tư thông minh, chỉ cần chịu dốc lòng tu hành, lại có y bên cạnh dẫn dắt, trường sinh cũng không phải không thể cầu, mãi mãi nắm tay nhau cũng không phải không thể làm được.

Vì sao lại cố tình muốn thành ma, phản bội lăng môn, cuối cùng đối đầu với y?

Lăng Hoa thở dài một tiếng, ngồi xếp bằng xuống, giấu đi tâm trạng, nhắm mắt ngưng thần, hi vọng có thể tìm được biện pháp thoát thân khỏi bóng tối này. Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gọi nhẹ nhàng: “Sư đệ”

Y không khỏi giật mình, không tự chủ liền mở mắt, cảnh tượng trước mắt nhưng đã biến thành mặt thất trong hậu điện lăng môn, đứng trước mặt y, nhưng là sư tỷ sớm đã chết năm đó.

Lăng Hoa bất giác mở miệng: “Sư tỷ?” Lập tức trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ, đây sợ lại là ảo giác do huyền ma tạo ra.

Mặc dù nghĩ thế, nhưng sư tỷ trước mắt vẫn còn mang bộ dáng năm đó, trên gương mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười suy yếu, hỏi y: “Năm đó ta gửi gắm Chiêu nhi cho người, cầu người đối xử tốt với nó, nhưng giờ nó đang ở đâu?”

Lăng Hoa coi nàng như ảo giác, nhắm mắt không nói. Nhưng tay lại bị nhẹ nhàng nắm lấy, lại mở mắt ra, sư tỷ đã túm lấy hai tay của y, cố chấp truy hỏi: “sư đệ, người đã hứa với ta, sẽ thay ta chăm sóc nó lớn, nhưng có làm được?”

Trong lòng Lăng Hoa đau xót, cho dù liên tục nhắc nhở bản thân đây chẳng qua đều là kỹ xảo của huyền ma, nhưng dưới sự truy hỏi không ngừng của sư tỷ, rốt cục vẫn không thể khống chế được sự dao động trong tim.

“Người đã hứa với ta, sẽ không coi Chiêu nhi là ma vật, sẽ thay sư tỷ cẩn thận chăm sóc nó, đúng hay không?”

“Sư đệ, sư tỷ năm đó thương người nhất, chỉ từng cầu người một chuyện này, vì sao người lại giam Chiêu nhi trong hàng ma trận?”

“Sư đệ...”

Lăng Hoa đối mặt với sự truy hỏi liên tiếp này, rốt cục không thể nhắm mắt không đáp, mở mắt ra, nhìn thấy chính là đôi mắt đau thương mà u oán của sư tỷ, hệt như một u hồn chết không nhắm mắt.

Y nhớ tới năm đó sư tỷ trước khi chết, còn từng lau nước mắt trên mặt y, gượng cười nói với y: “Sư đệ, đã lớn thế này rồi, đừng khóc khó coi như vậy...”

Thuở nhỏ, sư tỷ thương y nhất, trong sinh mạng ngắn ngủi của nàng, chỉ cầu y một chuyện duy nhất

Đối xử với Lăng Chiêu thật tốt, bởi vì đó là huyết mạch duy nhất nàng lưu lại trên đời này

Lăng Hoa phảng phất lại trở về mấy ngàn năm trước, về cái đêm lăng môn gặp tai họa, chỉ trong một đêm, mấy sư huynh đệ đồng môn của y, sư tỷ của y, từ đó biến mất trong sinh mệnh y, không bao giờ trở về.

Nhưng y rốt cục không thể bật khóc .

Oán hận với ma vật kia, khắc cốt ghi tâm, cừu hận khó tiêu. Cho dù đã trải qua mấy trăm năm, mấy ngàn năm, cho dù y đã mất đi kí ức của kiếp trước, nhưng vẫn không thể phai nhòa

Cho nên y làm không được, luôn không thể dùng tâm trạng bình thường để đối xử với Lăng Chiêu

Là y sai rồi sao? Tuy rằng từ khi Lăng Chiêu thành sư đệ của y, y liền bắt đầu không thích hắn, nhưng cũng chưa từng cố ý làm khó hắn, chẳng qua chỉ tỏ ra xa cách lạnh lùng, đây đã là sự khoan dung lớn nhất của y

Sư tỷ, sao người có thể cầu ta chăm sóc cẩn thận cốt nhục của ma vật?

Sao người có thể cầu ta đối diện với gương mặt giống hệt ma vật kia, mà lộ ra nụ cười vui vẻ?

Sao người có thể...

“Cho nên trong tim của người, chẳng qua luôn xem chiêu nhi là ma vật, đúng hay không?”

Lăng Hoa nháy mắt liên bản loạn, theo bản năng liền thốt lên: “Chẳng lẽ hắn không phải là ma vật sao?”

Gương mặt đau thương của sư tỷ dần dần biến mất trong bóng tối, trong không trung chỉ truyền đến mấy tiếng than thở không thể nghe rõ của nàng: “Nó vốn... chỉ là sư đệ của người, nếu người chịu docks lòng dạy dỗ nó, đối tốt với nó một chút, có lẽ nó sẽ không đến mức rơi vào bước đường hôm nay”

Thật thế sao?

Lăng Hoa ra sức giơ hai tay ra, muốn giữ chặt bóng dáng dần dần tan biến của sư tỷ, nhưng lại nghe thấy tiếng của sư tôn vang lên sau lưng: “Hoa nhi”

Thân thể Lăng Hoa đột nhiên run lên, không dám tin quay đầu lại, nhưng lại bắt gặp bóng dáng quen thuộc kia.

“Sư..... Sư tôn.....”

Gương mặt hiền từ kia, vẫn hệt như năm đó. Lăng Hoa cảm thấy tim đau nhói, thực sự không có thời gian để xác nhận đây rốt cục là ảo giác hay là hiện thực, hốc mắt đã nóng lên, suýt nữa liền quỳ xuống.

Một đôi tay đỡ lấy y, sư tôn thở dài: “Sao người lại ở đây?”

Lăng Hoa cảm thấy mờ mịt, cũng không biết nơi này rốt cục là nơi nào, liền hỏi: “Đây là đâu?”

Sư tôn nâng y dậy, nói: “Nơi trong lòng người muốn đến, chính là nơi hiện ra trước mắt. Người trong lòng người muốn gặp, chính là người hiện ra trước mắt người”

Lăng Hoa chỉ cảm thấy càng hồ đồ thêm: “Vậy sư tỷ mà vừa rồi con nhìn thấy...”

“Trong lòng người cảm thấy có lỗi với nàng, liền gặp được nàng”

Lăng Hoa dường như đã hiểu được một chút. Chẳng lẽ đây chính là thứ mà huyền ma từng nhắc đến, chân chính thủ đoạn của huyền ma mà y chưa từng gặp qua? Y chẳng qua vẫn bị giam trong tâm chướng của bản thân sao?

Vậy vì sao y lại gặp được sư tôn? Chẳng lẽ y cũng cảm thấy có lỗi với sư tôn?

“Sư tôn.....”

Sư tôn như thể nhìn thấu nghi hoặc trong lòng y, từ tốn nói: “Trong lòng người cảm thấy có lỗi với sư tôn sao?”

Lăng Hoa cúi đầu thấp giọng nói: “Đệ tự không bảo vệ được lăng môn, không xứng với sự tin tưởng của sư tôn ”

“Vì sao không bảo vệ được lăng môn?”

“Bởi sai lầm của đệ tử, không thể ngăn cản tiểu sư đệ nhập ma, mới hại mấy vị sư đệ mất mạng”

“Người sai ở đâu?”

Lăng Hoa sững sốt, theo bản năng lặp lại: “Đệ tử không thể ngăn cản tiểu sư đệ nhập ma”

“Vì sao không thể ngăn cản?”

Trầm mặc một lát, Lăng Hoa nói: “Đệ tử không biết”

Vì sao không thể ngăn cản Lăng Chiêu nhập ma? Là vì lúc trước nên phóng ản hấn trong hàng ma trận, không nên nhất thời mềm lòng thả hấn? Hay là lúc trong sơn động kia, trước khi bản thân rời đi liền nên lập kết giới thật mạnh, để bảo đảm Lăng Chiêu không thể đi khỏi sơn động, đến nỗi gây thành hậu họa? Hay là...

Tất cả đều là ý trời, hay là do y luôn quá nhu nhược?

Y thật sự không biết

“Kì thật sư tỷ của người không nói sai”

Bên tai rơi xuống một tiếng thở dài, Lăng Hoa đột nhiên ngẩng đầu: “Sư tôn?”

“Trong lòng người, luôn cảm thấy chiêu nhi là một ma vật, không đúng sao?”

Lăng Hoa muốn phản bác, nhưng sâu trong tim lại có một âm thanh, chẳng lẽ không đúng sao? Từ nhỏ người đã không thích hấn, ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nhiều, chẳng lẽ không phải bởi vì luôn xem hấn là ma vật sao?

“Người đối với những sư đệ khác đều rất khoan dung, duy chỉ đối với chiêu nhi, phạt cũng đặc biệt nặng. Hoa nhi, người để tay lên tim tự hỏi, lúc đó nếu đối một đệ tử lăng môn khác bị ma vật mê hoặc, người cũng sẽ giam hấn trong hàng ma trận sao?”

Trong lòng Lăng Hoa rối loạn, đúng a, nếu lúc đó đối lại là một sư đệ khác, y nhiều nhất cũng chỉ tìm cách chế phục, rồi mang về lăng môn, để sư tôn xử trí. Lúc đó Lăng Chiêu liều mạng giải thích, cầu y tin hấn, nhưng y có tin hấn sao? Nếu là một sư đệ khác, bản thân cũng sẽ nhắm tâm không nghe, không tin sao?

Lăng Hoa run giọng nói: “Thật sự là đệ tử... sai rồi sao?”

Sư tôn thở dài một tiếng: “Vi sư lại đâu phải không sai, lại đâu phải không giống người, cũng tin chiêu nhi đã nhập ma, bắt người đến cuối cùng không được nương tay. Có lẽ, nếu lúc trước chúng ta chịu cho chiêu nhi một cơ hội, chịu tin hấn một chút, giúp hấn thoát khỏi ma chướng, thì cuối cùng hấn sẽ không bị huyền ma xâm chiếm. Chỉ là chuyện xưa như mây bay, giờ nói nữa có ích gì? Chiêu nhi rốt cục vẫn vào ma đạo”

Lăng Hoa im lặng không nói

Y rốt cục hiểu được vì sao bản thân lại bị vây trong tâm chướng này.

Kì thật y luôn không chịu thừa nhận, vốn dĩ y có thể ngăn cản Lăng Chiêu nhập ma. Nếu lúc Lăng Chiêu bắt đầu thành sư đệ của y, y có thể đối xử bình đẳng với hấn giống như với những đệ tử lăng môn khác, dốc lòng dạy đạo, có lẽ Lăng Chiêu sẽ không biến thành cá tính như sau này. Nếu y chịu quan tâm yêu thương Lăng Chiêu thêm một chút, tin tưởng thêm một chút, coi chừng hấn cẩn thận, thì ma vật kia sao có thể nhân cơ hội, dụ Lăng Chiêu vào trong pháp trận

Lăng Chiêu biến thành huyền ma hôm nay, chẳng lẽ y không có nửa phần trách nhiệm sao?

Nhưng y năm đó, trong lòng chỉ có oán hận, hận Lăng Chiêu vì sao phải nhập ma, hận ma vật kia vì sao phải cướp đi tính mạng của các sư đệ y... Những gì y nghĩ, chẳng qua là phải báo thù cho đệ tử lăng môn như thế nào, cho dù phải đồng quy vu tận với huyền ma cũng không bận tâm

Nhưng vì sao y lại luôn mềm lòng?

Vừa oán hận ma vật kia, đồng thời lại oán bản thân, vì sao từng động tâm động tình với ma vật kia

Lần động tình duy nhất trong đời y, cuối cùng thành tâm ma của y. Y chỉ nói bản thân bị huyễn ma mê hoặc, chỉ nói huyễn ma hết lần này đến lần khác cản trở đường tu hành của y – nhưng ngày đó lúc đó, đủ loại ý loạn tình mê trong sơn động, y đã bao giờ quên

Cho dù đã thành tiên, cũng vẫn nhìn không thấu

Y vẫn luôn không thể thoát thân khỏi tình chướng, trải qua yêu hận với huyễn ma, dây dưa mấy ngàn năm

Đột nhiên một cơn chấn động đất rung núi chuyển truyền đến, Lăng Hoa kinh hãi, chỉ thấy bóng dáng của sư tôn phút chốc tan biến, mà cảnh tượng trước mắt cũng hoàn toàn thay đổi

Y đang ở tại một vùng đất trống trải, không biết khi nào đã thoát thân khỏi ảo cảnh. Xoay đầu nhìn lại, huyễn ma đã ngã xuống một bên hấp hối.

Giọng nói của đông quân truyền đến từ sau lưng y, lạnh lẽo mà uy nghiêm: “Ma vật này, chết đến nơi còn muốn giam người trong tâm chướng của bản thân, muốn kéo người đồng quy vu tận. Nay đại hạn của hắc đã đến, không còn làm hại thế gian được nữa. Lăng Hoa, ngươi không sao chứ?”

Ma khí trong cơ thể huyễn ma đã không còn lại bao nhiêu, nghe được chẳng qua chỉ cười lạnh một tiếng: “Đông quân, bốn tọa không muốn chết trong tay người. Kêu Lăng Hoa đến tự tay giết ta đi”

Đông quân lạnh lùng nói: “Chết đến nơi rồi, ngươi còn có tư cách gì mà ra điều kiện”

Hai tay khẽ hất nhẹ, mấy luồng sáng chói mắt bắn ra từ ngón tay, xuyên thẳng qua cơ thể huyễn ma. Lăng Hoa kinh hãi, vội lao thẳng tới, nhưng vẫn quá muộn, huyễn ma chưa kịp nói gì liền đã tan thành mây khói

Ngẩn ngơ đứng lặng tại chỗ, Lăng Hoa chỉ cảm thấy tim của mình trống rỗng

Ma vật trối buộc y, đã biến mất

Trong trời đất, không còn ma vật tên là huyễn ma nữa, không còn tâm ma quấy rầy y nữa

Y không còn lòng yêu hận nữa

“Huỳnh ma đã chết, sao còn không theo ta về thiên đình?”

Giọng nói của đông quân, sao lại xa xôi như vậy, gần như không thể truyền đến tai y

Lăng Hoa bỗng nhiên cười, dường như có chất lỏng nóng ấm nào đó, chảy xuống mặt y

Cỏ cây vốn vô tâm, y vì sao lại muốn hóa ra tiên thể, vì sao muốn biết tư vị của động tình

Trên đời này vì sao lại phải có Lăng Hoa, y chẳng qua là một gốc phù tang mà thôi

Chẳng bằng trở về làm cây cỏ, không cần tu được thần thức nữa.

Thế gian này, cũng không cần Lăng Hoa tiên quân tồn tại nữa.

Trước mắt đột nhiên tối đen, nhưng lại có một đôi tay nhẹ nhàng che kín đôi mắt của y

Bên tai truyền đến một giọng nói nhẹ nhàng: “Sư huynh, ta không ngờ, người chịu vì ta mà ngay cả thần thức cũng không cần, giọt nước mắt này, là vì ta mà rơi sao?”

Lăng Hoa còn chưa kịp phản ứng, bàn tay che kín đôi mắt y đã lấy ra. Y mở mắt nhìn, nơi nào còn đông quân, huyễn ma trước mắt mỉm cười, nâng y nằm lên cái giường trong ảo cảnh

Kết giới... không phải đã bị đông quân phá rồi sao?

Huyễn ma... không phải đã tan thành mây khói rồi sao?

“Tất cả chẳng qua đều là ảo giác, nhưng nếu không làm thế, sao ta có thể nhìn thấy tình cảm của sư huynh dành cho ta?”

Lăng Hoa nháy mắt hiểu được, thì sư tỷ mà y nhìn thấy cũng thế, sư tôn cũng thế, thậm chí cả đông quân, chẳng qua đều là ảo giác do huyễn ma tạo ra mà thôi

Y vẫn bị nhốt trong ảo cảnh, chưa từng thoát thân.

Chỗ kết giới truyền đến tiếng phá hủy mơ hồ, Lăng Hoa trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Người thà lãng phí ma khí cho ảo giác vậy khôn ta, cũng không sợ đông quân lập tức sẽ phá tan kết giới? Chỉ sợ chẳng tới một khắc, đông quân sẽ đến rồi”

Huyền ma lười biếng cười, nhẹ nhàng vuốt ve tóc của y, khẽ nói bên tai y: “Đến thì cứ đến. Ta có thể có được một giọt nước mắt của sư huynh, cho dù ma nguyên hao hết, thì có là gì? Sư huynh yên tâm, nếu đông quân phá được kết giới này, ta cũng sẽ ở bên sư huynh, tuyệt đối không để người có chút thống khổ”

Lăng Hoa lặng lẽ nhìn hắn, sau đó chậm rãi nhắm mắt

Y biết, tại thời khắc cuối cùng, huyền ma sẽ nuốt sinh hồn của y, sau đó cùng y rơi vào vực sâu hư vô không đáy

Có lẽ, đây là kết cục tốt nhất

35. Chương 35: Vĩ Thanh

Khi kết giới lại một lần nữa chấn động mãnh liệt, vô số luồng sáng vàng chói mắt bắn vào từ vết nứt, ma khí trong cơ thể của huyền ma bắt đầu biến mất theo tốc độ mà mắt người thường cũng có thể thấy được. Mất đi nguồn cung cấp ma nguyên vô tận từ bắc thiên ma vực, ma khí đã mất đi không thể phục hồi lại, chẳng qua nửa khắc, huyền ma liền sẽ lập tức tan biến theo sự hoàn toàn vỡ tan của ảo cảnh.

Nhưng hắn vẫn mỉm cười, vuốt ve tóc của Lăng Hoa, nhẹ nhàng hôn môn của y

Hắn rất vui, không ai biết nỗi thống khổ của một kẻ thân là ma vật—đó là sống mấy ngàn năm thậm chí hơn vạn năm, trong sinh mệnh dài lâu mà nhìn không thấy điểm cuối, cho dù đã chán ghét sự thật ‘còn sống’ này, nhưng cũng không thể tự mình kết thúc nỗi thống khổ của sinh mệnh bản thân

Kết cục của ma vật, thông thường không ngoài hai loại – hoặc là bị kẻ tu hành mạnh hơn phong ấn trong pháp trận, theo thời gian trôi đi, từ từ tiêu hao hết tất cả ma khí trong cơ thể mà chết; hoặc là trực tiếp bị tiên gia pháp lực cao thâm đánh bại, sau đó hóa thành hư vô. Mà ma vật mạnh như hắn, trừ phi thượng cổ thiên thần tự mình ra tay, bằng không không thể dễ dàng tiêu diệt

Không có ma vật nào, có thể sống đến thọ cùng trời đất. Tại khoảnh khắc sinh mệnh kết thúc, có thể có được linh hồn khao khát duy nhất trên đời này, đó là kết thúc mơ ước của mỗi một ma vật như hắn.

“Lăng Hoa –” Giọng nói của Đông quan, từ chỗ kết giới phá vỡ truyền đến, “Người không sao chứ?”

Huyền ma mỉm cười, nhìn thấy Lăng Hoa trong lòng mình, mí mắt hơi hơi run lên một chút

“Không trả lời sao, sư huynh?” Huyền ma cúi sát vào tai Lăng Hoa, vui sướng cười khê, “Để đông quân biết người còn sống, không tốt sao? Có lẽ hắn sẽ cảm kích, ta là một ma vật tâm địa tốt cỡ nào ”

Hắn hơi thả lỏng hai tay đang ôm Lăng Hoa, để linh lực đã bị hắn tước đoạt của Lăng Hoa chậm rãi trở về trong cơ thể. Một chút tiên khí mỏng manh này lan ra từ chỗ kết giới bị phá vỡ, đông quân rõ ràng thở ra nhẹ nhõm: “May quá, ma vật kia còn chưa làm gì người”

Tiếng phá hủy nơi kết giới ngừng lại, đông quân hình như không tiếp tục hành động. Huyền ma biết, kì thật đông quân lúc nào cũng có thể phá kết giới này, chẳng qua lo lắng Lăng Hoa đang ở trong tay hắn, sợ ném chuột vỡ bình, nên không dám có động tác quá lớn

Đang chờ ma nguyên của hắn dần dần tiêu hao hết, tự tiêu vong xong, mới đưa Lăng Hoa đi, phải không?

Sợ ép hắn quá, nuốt sinh hồn của Lăng Hoa xong, ma khí tái sinh, trốn về bắc thiên ma vực, phải không?

Nhưng mà đông quân, sao bốn tọa sẽ như người mong muốn đâu?

Ngay sau đó, hai tay của huyền ma đột nhiên siết chặt, tiên khí khó khăn lắm mới về lại trong cơ thể Lăng Hoa, nháy mắt như giọt nước rơi trên sa mạc, nhanh chóng bị huyền ma hút hết vào trong cơ thể. Chỗ kết giới của ảo cảnh bùng lên ánh đỏ yếu ớt, thế nhưng lại ngăn cách mấy luồng sáng vàng kia ngoài kết giới

Đông quân kinh hãi, trong một giây hấn rút cục không cảm nhận được tiên khí của Lăng Hoa, mà ma khí vốn cho rằng yếu đến hầu như lúc nào cũng có thể tan biến, lại đột nhiên tăng vọt

Chẳng lẽ Lăng Hoa, đã bị ma vật kia...

Giây tiếp theo, đông quân ra tay không chút do dự, trường kiếm màu vàng mang theo ánh sáng nóng rực nhất trong trời đất, thần khí có thể chặt đứt tất cả bóng tối trong thế gian, cứ như vậy xuyên qua kết giới của ảo cảnh, không lưu tình xông thẳng vào.

Sau đó, hấn nhìn thấy ma vật cười vô cùng vui sướng, cùng với Lăng Hoa được ôm chặt trong lòng hấn ta

“Người –”

Cùng lúc rống giận thành tiếng, cũng đã không thể thu tay lại, một tiếng ầm ầm, kết giới bị phá, đầu kiếm của đông quân bay thẳng đến trước mắt huyền ma, nơi ánh sáng nóng rực kia đi qua, ma khí tan hết

Nhưng huyền ma vẫn gìm chặt Lăng Hoa vào trong lòng, không có ý buông tay

Nhìn thấy Lăng Hoa tuy suy yếu vô cùng, nhưng vẫn còn sống, đông quân nhẹ nhõm thở phào, thu hồi thần khí, lạnh lùng nói với huyền ma: “Người thả Lăng Hoa ra, có lẽ ta còn có thể tha cho người một con đường sống”

Huyền ma cười nhạt một tiếng, lưỡi biếng nói: “Đáng tiếc, bổn tọa không muốn sống”

“Lúc này ta có thể giết người rất dễ dàng!” Đông quân rút cục nổi giận: “Chẳng lẽ người còn muốn kéo dài thời gian? Ma khí trong cơ thể người cũng duy trì không được nữa khắc”

Huyền ma gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Bổn tọa quả thực duy trì không đến nữa khắc, chỉ là sao người không hỏi Lăng Hoa, y có muốn về cùng người không?”

Đông quân sững sốt, tầm mắt chuyển hướng Lăng Hoa, thấy y đã mở mắt, đang nhìn hấn

Đó là một đôi mắt đã không còn khát vọng sống

“Phù tang!” Trái tim của Đông quân trầm xuống, nghiêm giọng nói, “Người là người tu tiên, chẳng lẽ lại bị ma vật này mê hoặc tâm trí, cam chịuọa lạc, muốn vĩnh viễn saọa sao?” Tiến lên một bước, liền muốn kéo Lăng Hoa ra khỏi ngực huyền ma, “Còn không theo ta về đông hải!”

Nhưng bàn tay vươn ra còn chưa chạm vào Lăng Hoa, liền nghe thấy tiếng cười trầm trầm của huyền ma: “Đông quân, nếu tay của người tới thêm một phân, ta sẽ nuốt sống sinh hồn của y”

Tay của đông quân, sững lại nơi cách Lăng Hoa không đến nửa phân

Đôi mắt vốn âm đạm không ánh sáng của Lăng Hoa, dần dần nhuộm lên một chút bi thương. Y ngưng mắt nhìn đông quân, hơi hơi hé môi, đông quân mơ hồ nghe thấy y nói là —

“Đông quân, lời cược với người năm đó, cũng là ta thua”

Phút chốc thời gian đảo ngược, đông quân nhớ lại lúc phù tang vừa lấy được tiên thể, bản thân từng cược chơi với y, nói nếu ngay cả phù tang cũng biết tình là gì, vậy chư thần tiên giới, lại có mấy kẻ trốn được tồn tại của tình kiếp?

Mà lúc ấy phù tang nói, bản thân vốn là cỏ cây, sao lại có lòng ái dục

Nhưng thì ra, sớm đã một lời thành đoán mệnh

“Nếu người biết ma vật này là tâm ma của người, vì sao vô luận thế nào cũng không nhìn thấu?” Đông quân trước nay rất ít biến sắc, rút cục cũng lộ ra một chút thần sắc bi ai mà bất đắc dĩ, “Vì sao không chịu trở về cùng ta, vào tẩy luyện trì rửa sạch bụi trần, một lần nữa tu luyện? Ma vật này đã sống không qua được một khắc, từ nay về sau, trên thế gian này không còn tâm ma có thể quấy nhiễu người”

Lăng Hoa nghe vậy lại nở nụ cười

Y làm sao không biết, nếu lúc này chọn về đông hải với đông quân, y sẽ vào tẩy luyện trì, rửa sạch phàm niệm, quên đi kiếp trước, mà huyễn ma cũng biến mất trong trời đất từ nay, trên đời này liền không còn bất kì sự vật gì có thể cản trở đường tu hành của y

Y sẽ không nhớ bản thân từng là đệ tử lăng môn, không nhớ từng có một tiểu sư đệ tên là Lăng Chiêu, không nhớ từng hận khắc cốt đối với ma vật này, cũng không nhớ lần duy nhất ý loạn tình mê trong đời

Y sẽ không còn lòng yêu hận, đồng thọ cùng thiên địa, đồng xuân cùng vạn vật

Đây vốn là con đường mà tất cả người tu tiên trên đời phải đi qua, nhưng, lại không phải là y

Năm đó sư tôn liền nói với y, nhìn không thấu sinh tử luân hồi, nhìn không thấu hai chữ yêu hận, chung quy khó đạt được đại đạo

Y quả thực nhìn không thấu, cũng không muốn đi nhìn thấu

Ngay tại một khắc này, huyễn ma đột nhiên làm khó dễ, ma khí còn sót lại trong cơ thể thành linh phun ra ngoài, ma khí như dờn núi lấp biển điên cuồng ập đến, thế nhưng lại mạnh mẽ bức đông quân lùi lại mấy bước

Hắn dù gì cũng là ma vật sống hơn vạn năm, cho dù già chết, cũng đủ khiến mọi vật trong trời đất phải biến sắc. Cho dù là đông quân, nhất thời cũng khó đến gần

Huyễn ma đứng trong trung tâm lốc xoáy hình thành từ ma khí, lại ôm chặt Lăng Hoa thêm vài phần, cúi đầu, khẽ cười bên tai y: “Chuẩn bị tốt chưa, sư huynh?”

Lăng Hoa cuối cùng nhìn thoáng qua phương hướng của đông quân, sau đó chậm rãi nhắm mắt

“Tuyệt đối không đau đâu, ta đảm bảo” Tiếng cười sung sướng nhẹ nhàng vang lên bên tai y, đó là âm thanh cuối cùng y nghe thấy trên đời này

Sau đó, y chỉ cảm thấy có một cơn đau nhói ập đến từ trong bóng tối, thống khổ không thể hình dung vỡ ra trên ngực y, đó là cơn đau do linh hồn bị cố tình cướp đoạt khỏi cơ thể

Sao có thể không đau?

Rõ ràng... đau như vậy...

Sau đó, y cảm thấy linh hồn của bản thân được nhẹ nhàng ôm ấp, dịu dàng nhường nào.

“Sư huynh, đi thôi”

Y cảm thấy, bản thân hình như đáp lại một chữ, được

Đại khái cũng chỉ là ảo giác của y, bởi vì linh hồn của y, cũng lập tức tan biến trong bóng tối hư vô

Bao gồm cả huyễn ma, cùng nhau

Trong nháy mắt trời quang mây tạnh, ma khí tiêu hết, trời phạt đã qua, chỉ còn lại bầu trời xanh trong vắt, vạn vật hồi xuân

Đông quân đứng lặng tại chỗ, thật lâu sau, xoay người đạp mây đi

Hắn biết, gốc phù tang ở đông hải đã khô, trên đời này không còn Lăng Hoa tiên quân, cũng không còn huyễn ma

Có lẽ, trong những năm tháng dài lâu sau này, hắn sẽ ngẫu nhiên nhớ lại, từng có một tiên quân tên là Lăng Hoa, trong lúc lơ đãng nói với hắn: “Đông quân, hôm nay ta đi ngang ma vực, đúng lúc có ma vật sinh ra từ hư vô”

Hắn thuận miệng đáp: “Vậy thì sao?”

“Là ta... vật cực yêu mà cực diễm mà ta chưa bao giờ thấy”

Từ đó, ma do tâm sinh

Đó liền đã định là kết thúc của mọi chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngo-ma>